

ΘΗΛΑΥΡΟΣ

Tamara Mavrougi

Της καρδιάς

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ

— ΜΟΛΙΣ βγήκε η κυρία...

Ο Ζεράρ σταμάτησε εκπληκτός από κατόφει του αα-λονιού. Τό ποιά πούσενε, τον είχε βεβαιώσει η γυναίκα του πως θα έμενε στο σπίτι την ημέρα, γιατί ήταν κακοδιάθετη. Γιατί, λοιπόν, άλλαξε γνώμη;

Ο Ζεράρ είχε γυρίσει χωρίς να νιώσει το άπνοια του με την άσπρη του Μισελίν. Είπε τελειώνει νύχτωρα τις δουλειές του, για να βοηθήσει κοντά της, γιατί ήταν πάντα ερωτευμένος μαζί της. Μα τώρα το άλλο και τουφερό αυτό σενέδιο του είχε νουσήσει απότομα μέσα σ' ένα λεπτό.

Τι άπνοια!... Πού να πάει να τη βοηθήσει; Σίγουρα, θα γυρίσει στα μαγαζιά...

Αν μάντεψε την ταραχή του, θα έβλεπε τα νέα... Κι' ο Ζεράρ συλλογιζόταν με πικρία πως και στο μεγαλύτερο άκοιμο έρωτα υπάρχει πάντα κάποια σύμπτωση.

Σαφώς, η ματιά του έπεσε σ' ένα άνοιτο φάκελλο που βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζι. Ήταν ένα γραμμάτιο για τη γυναίκα του.

Ο Ζεράρ διάσπασε μια στιγμή. Μα ύστερα σκέφτηκε πως το γραμμάτιο εκείνο έπαινε να ήταν στη διάθεσή του καθενός... και συνεπώς επιτρέπονταν να του ρίξει μια ματιά...

Ιδίως αυτός, που ήταν τέλος πάντων άντρας της. Τό βγάλε απ' το φάκελλο. Περιείχε μόνο μια αράδα, με ημερομηνία και μια υπογραφή: «Σάββατο. Έλατε κατά τις 4. Σας περιμένω, Ζάν».

Ζάν... Ήταν ο Ζάν ντ' Ελ-βόρ, ομισημένος ζωγράφος και στενός φίλος τους. Ο Ζεράρ άναγνώρισε το γράμμα του.

ΟΙ ΑΓΑΘΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γαμβρός περιωπής

Υπάρχει ρεζιλίκιο και αθής ως δανδής! Έξ' αγγελίας γάρ μαθών ότι πλουσία τις μετά χαρίτων εμφανών ου μιν τε και κρυφίων επιζητεί προς νύμφησιν ανάλογον νυμφίον και τας ποικίλας χάρας μου αυτικά εκτιμήσας προσέτι έχων ζήτησιν εις πάσας τας νησας να σπένω απεφάσισα και νύμφης και προικών. και ως δόν - ζούαν περιωπής και μέγιστος τραχήνης μετέθην οίον τάχιστα τα μάλα ποιησάμενος εν τω μεγάρω τοιγαρούν της ευειδούς διδός. Κι' ω Ζεφ, πρό νύμφης ευρείς περικαλλούς απείρας, εν πρώτοις την ηδονήσιν τετράκις παμπονήρας και είτα μετ' εξάρσεως ουχ ήττον και άδρός! — Έγώ ειμι, ανέκραζον, ο θρυλικός γαμβρός!

Κι' ενώ η δίσ προσέβλεπεν εκπληκτικός κομβάζων εσυνέχισαν: «Μη διστάζε, (κι' άπορούσα) Είμι γαμβρός περιωπής και πασιγνώ- (του πείρας) κι' αίτομαι νύμφην έξοχον και τρισχι- (λίαν λίρας) Είμι γαμβρός!» ετόνισαν και αθής (σθεναρώς) κι' ενώ η ψυχή μου εκ χαράς εις ου- (ρανούς έπेटα) η νύμφη φεβ! ανήγειρεν την χείρα (ζωηρώς) κι' ανέκραζεν φασεαλικώς: «Οραε (γουπε... κουρέτα!) Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

γραφείο του, πήρε απ' το συρτάρι το περιστόφορο του και πήδησε στο πρώτο περαστικό ταξί.

Ο Ζάν γλώτισσε υόλις τον είδε να υπαίνη στο άτελεί του. Έκείνος έρωξε μια ερευνητική ματιά γύρω του και πείστηκε πως η γυναίκα του δεν ήταν εκεί. Υπήρχαν ώστόσο λουλούδια στα βάσα και μια χαροπή φωτιά τριόβολουσε στο τζάκι. Όλα ήταν κουψά, περιποιημένα, όπως όταν περιμένη κανείς μια αγαπημένη γυναίκα!

Ο Ζεράρ καληπείρισε το ζωγάφο και κόπασε.

Βοήκα το σημείωμα πού- στείλες στη γυναίκα μου, υόλις γύρισε σπίτι, του είπε μεμιάς. Δεν ήθελε ακόμα!

— Η γυναίκα σου... «Όχι... — Έξοικε Ζάν, το μάντεψα...

— Το μάντεψες!... — Ναί, το μάντεψα και έθελ- σα να σάς πιάσω... Θάπρεπε ί- σως να περιμένω... δεν είν' έτσι! Μα περιμένα να τελειώση πρά- τα... Ναί, έτσι έπρεπε να κάνω! Μα δε υπόρεσα... Θέλησα να σ' ευχαριστήσω για την ιδέα σου αυτή... την τόσο φιλική...

Μα μην ταραζέσαι έτσι! Καταλαβαίνω πως στενοχωρή- θεκες που αναγκάσκα το μυστι- κό σου... το μυστικό και τον δυό σας... Τι δυσωπή εκπλήξι έ- ποόκειτο να μου κάνετε, και τι έξυπνα προσενδιασμένη!... Το πορταίτο της γυναίκας μου, οτισμένο απ' σένα, το φίλο μου, το ομισημένο, ζωγάφο... τον αδελφό μου!... Ω, συγκινή- θεκα βαθύτατα. Το κατάλαβα αμέσως, υόλις διάβασα το ση- μείωμά σου... αμέσως! «Ω Ζάν, είναι τόσο ευχάριστο να νιώθω και τις τόσο ευχάριστες φίλους! Κανένας άλλος από σένα δε θα μπορούσε να μου προσφέρει αυ- τή την ευχαρίστηση... Το πορ- ταίτο της γυναίκας μου!

«Ήσουν ανέκαθεν ο πιο ευπι- στος φίλος μου... Για θυμήσου! Σε σένα πρωτοφανέρωσα πως ά- γαπούσα τη Μισελίν. Και σε σένα πάλι ευπιστεύθηκα την έλ- πίδα μου να την κατακτήσω... κι' ύστερα σου εκμυστηρεύθηκα τη χαρά μου που μ' αγαπούσε... Ήσουν πάντα ο υόστις κάθε στενοχώριας μου και κάθε να- ράς μου. Οι συμφορές κι' οι έν- θαρροναίς σου μου είχαν δώσει το κουράγιο να διημιουργήσω οι- κονομία...

— Μα γιατί; Ψιθύρισε ο Ζε- ράρ.

Ναί, γιατί;... Ός τώρα, παλεύοντας με το πεπρωμένο του, είχε την αντίληψη πως ήταν ο πιο δυνατός. Και γι' αυτό πάλευε. Γιατί τάχα να θελήσει και σήμερα ν' αντιμετωπίσει την τύχη του, όταν τον έπειθαν όλα πως ήταν νικημένος προκα- ταβολικά;... Κι' όμως... αν δο- κίμαζε να ξανακερίσει τη Μι- σελίν...

Ήταν σωστό άραγε να πάν οι αυτός στο σπίτι του Ζάν;... Ναί, γιατί έπρεπε ν' αγωνιστεί, ν' αντιμετωπίσει την κατάσταση... να εξοντώσει στην ανάγκη τον αντίπαλο... ή να εξαφανι- στεί ο ίδιος αν ο άλλος ήταν δυνατώτερος!

Μπήκε αποφασιστικά στο γραφείο του, πήρε απ' το συρτάρι το περιστόφορο του και πήδησε στο πρώτο περαστικό ταξί.

Το έβρισε πως η Μισελίν εί- ναι το πόν για μένα... πως αν την έχανα, δε θα είνα πιά κα- νένα λόγο να ζώ... Κάθε σκέψη μου συνδέεται αδιάσπαστα μαζί της. Σ' αυτήν και υόνο στρέφον- ται όλες μου οι ελπίδες, τα ό- νειρα και τα σνέδιά μου. Ή δουλειά μου δε θα είχε κανένα ενδιαφέρον για μένα, αν δεν ή- ξερα πως κοπιάζω γι' αυτήν, για την ίκανοποίησή κάθε επιθυ- μίας της... Αν δεν είχε αγαπή- σει ποτέ, όπως αγαπώ ενώ τη Μισελίν, δε θα υπορέσει να με καταλάβει...

«Λοιπόν, ώρεθάνου, φίλε μου... Κι' ενώ ο Ζάν ανταπέδιδε ψι- βοιστά το γοιρετισμό του, ο Ζεράρ προωόησε προς την πόρτα, την άνοιξε... κι' είδε να στέκεται πίσω της η Μισελίν, κατόνλωμη!

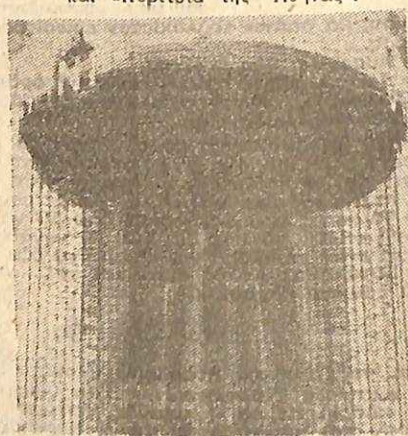
Τα δακρυσμένα μάτια της μαρτυρούσαν πως τα είχε ακού- σει όλα και πως είχε καταλάβει το άνετηνάρωτο κακό ένόνταν να κινή...

Ο Ζεράρ την έπιασε απ' το χέρι και την πήρε μαζί του. Στο ταξί που τους πήγαγε σπίτι τους η νέα γυναίκα έκλα- υε σιωπηλά γεμένη στον ώμο του... Α. ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

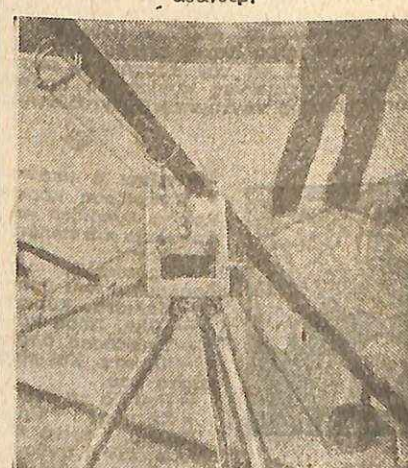
ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ή Σάσα Σαφού, είναι μια νέα καλλι- τέχνισ του ελληνικού θεάτρου και κινη-ματογράφου. Το καλοκαίρι έπαιξε στο θέατρο «Μετροπόλιταν» και παίρνει με- ρως σε τρία νέα ελληνικά φιλμ «Πόδι» στα σκίνα, «Η Πάνθη του φώνας» και «Κορίτσια της Αθήνας».

ΡΕΣΤΩΡΑΝ ΠΑΝΩ ΣΕ ΥΔΑΤΟΠΟΘΗΚΗ

Οι κάτοικοι της Ρώμης, μα και οι έ- πικράτες της Ιταλικής πρωτεύουσας θα έχουν την ευκαιρία να γευματίσουν σε ύψος 120 περίπου μέτρων απόλαυζόμενα- τας έτσι συγχρόνως και μια θαυμασία και παγορομική θέα της αιωνίας πό- λως. Στη Ρώμη κατασκευά-ται μια τεραστίου διαστάσεων υδατοπότηκη, η οποία φτάνει στο ύψος τα 120 μέτρα. Ένας εξυπνος επιχειρηματίας σκέφτη- κε λοιπόν να εγκαταστήσει στην άπε- ραντη ταραύτα, που σχηματίζεται στην κορυφή ένα μεγάλο ρεστόραν, οι πελά- τες του οποίου μ' ανέδοκατεύονται με ασανσέρ.

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

Οι Πορτογάλοι ερωσιτέχνες ψαράδες χρησιμοποιούν τώρα ένα μηχανικό τρίπο- δο, ε όποιος ψαρεύει αυτόματα. Οι έ- διοι δεν έχουν παρά να βάλουν δόλωμα στ' αγκυρά και να τρέξουν στη θά- λασσα. Τα ύπολοιπα τα καταφέρει η νέα αυτόματη εγκατάσταση, που εργά- ζεται με μπαταρία. Με το παραμικρό τσίμπημα το νήμα αρχίζει να μαζεύεται, ενώ ένα σφύριγμα πληροφορεί τον ψαρά- πώς τα ψάρια πιάνονται.

Η Ιατρική Βοήθεια

ΣΤΑ ΟΡΕΙΝΑ ΧΩΡΙΑ

Τα φοβερὰ δράματα τῶν ἀσθενῶν

ΚΑΘΕ τόσο, από την όρεινη Έλλάδα ή από τα νησιά, μάς έρχεται το μήνυμα του θανάτου: «Ένα παιδί, μια γυναίκα, κάποιος δυστυχισμένος, πέθανε αδόκητος στο καλύδι του». Ο γιατρός δεν πρό- λαβε να πάει να τον σώσει, ή δεν ήταν δυνατό να μεταφέρουν τον άρρωστο μέχρι την κλινική του για- τρού. Κι' όταν άρρίσκουν οι καταρρακτώδεις βροχές και πέσουν τα χιόνια, ή άρρίσκουν οι φουρτούνες στη θάλασσα, τότε άλλοι μόνον στον άνθρωπο, που θα πάθαινε άτύχημα ή θ' άρρωστούσε, στη γυναίκα που θα έχη ένα δύσκολο τοκετό, στη φτωχή γριούλα και στο γεροντάκι...

Η κατάσταση είναι άληθινα άπερίγραπτη. Κι' όστόσο οι γιατροί διέρχονται επαγγελματική κρίση. Δε μπορούν να έλθουν με τους μισθούς, που τους δίνουν τα νοσοκομεία κι' οι άμοιρές που παίζουν, λένε μερικοί, είναι τόσο μικρές, ώστε δεν καλύπτουν τα χρήματα, που έδωσαν για να σπουδάσουν... «Αν είναι εύσυνετόι, φωτοάουν και δε μπορούν ποτέ να δουν Θεού πρόσωπο. Για να δημιουργήσουν μια σειρά, αναγκάζονται να κάνουν επαγγελματικές υ- θαρλίες.

Πώς συμβαίνει, όμως, ενώ έχουμε χιλιάδες κα- λούς και φιλότιμους επιστήμονες, στην επαρχία και πρό πάντων στην όρεινη Έλλάδα και στα νησιά να πεθαίνουν οά... μύες οι άνθρωποι;

Πολλές φορές, στα διάφορα ταξίδια μας στην Έλλάδα, μάς δόθηκε ή ευκαιρία να διαπιστώσουμε τι συμβαίνει. Κι' έτσι, άς μάς έπιτραπή να σάς ά- ναφέρουμε μερικές από τις πιο δραματικές περιπτώ- σεις. Είναι, βέβαια, γεγονός, ότι το Κράτος κατέ- βαλε όρισμένες προσπάθειες, ώστε να καλύψει τις ανάγκες της υπαίθρου για γιατρούς. Μα δεν κατάφερε και σπουδαία πράγματα. Ο άριθμός των γιατρών είναι πολύ περιορισμένος. Κι' έπειτα, κάθε τέτοιος άγροτικός γιατρός, έχει μια τεραστίη πε- ριοχή στη δικαιοδοσία του. Ένα πλήθος χωριά, που πρέπει να έπισκεφθεί, στα πιο άπιστα και δύσβατα μέρη. Κι' ο δυστυχής, το καλοκαίρι, με τη ζέστη, λιώνει, σκονίζεται, σκαρφαλώνει στα βουνά, περιά από χαράδρες επικίνδυνες, περπατά με τα πόδια δυο και τρεις ώρες, αναριζώντας σαν κατσίκι στα κακο- τράχαλα μέρη, για να πάει να δει έναν άρρωστο. Το κράτος του διαθέτει ένα αυτοκίνητο και τα έ- ζοδά του μέχρις ενός όρισμένου ποσού, μά είναι σταγόνα στον άκεανό!... Κάθε άγροτικός γιατρός έχει τεραστίη περιοχή να προστατεύσει, κι' έτσι του είναι άδύνατο να τη φροντίσει, όπως το θέλει ή έπι- στήμη του.

Γιατί τώρα αναλαμβάνει αυτή την ίερη άποστο- λή; Γιατί φροντίζει για τού... μέλλον του! Κυτάζει να περιά, όπως μάς ανέφερό, με τα πσέκεία των χωρικών. Έχει έπισης τη διάθεση και την πό- ληρη όριση των φαρμάκων. Κι' έτσι, όχι μόνο τα φέρνει βόλτα, αλλά βάζει και στην μπάντ μερικά χρήματα. Κάποις σκέφτη, ότι, αν καταφέρει, άνθξή στην ταλαιπωρία μερικά χρόνια, θα μωρέσει μετά να φύγει, να πάει στην πιο όριστη πόλη της περι- χείας αυτής και ν' άνοίξει μια κλινική. Έκεί θα δει- χεται πια όλους τους φίλους, που περιπολούν τώρα χρόνια στα βουνά και στα λαγκάδια, ή θα... πολυ- τευθεί και θα μπορεί να έχη την ψήφο και την προ- στασία όλου αυτού του κόσμου, που γιατρέφει.

Αυτά συμβαίνουν μόνο το καλοκαίρι. Μα το χει- μώνα τι γίνεται; Τιποτά!... Οι όρδοι είναι άδιά- θατοι, τα περάσματα των βουνών κλείνονται από τα χιόνια κι' οι άρρωστοι, με δικά τους πιά μέσα, με- ταφέρονται στην έδρα του γιατρού, αν, φυσικά, προ- λάβουν και δεν πεθαίνουν στο όρδο. Το δράμα εί- ναι, ότι δεν καταφέρμας ακόμη όποτε κάθε χωριό, όπως έχει τον παπά και το δόξακαλό του, να έχη και το γιατρό του και το φαρμακείο του. Υποχρεωτικά και διά υόμου! Ο γιατρός να είναι υποχρεωμένος, όταν πάει το δόλωμα του να πάει να εγκαταστήσει για πάντα χρόνια στο χωριό του. Κι' ύστερα να τον διαδεχθεί ένας άλλος συμπατριώτης του.

Για να τον κρατήσουν το γιατρό στο χωριό οι χωρικοί, άς υποχρεωθούν να του χτίσουν το ίατρείο και το σπίτι του, όπως έχτισαν το σχολείο τους και την εκκλησία τους. Κι' άς τον βοηθήσουν ακόμη μ' ό,τι μέσα διαθέτουν, για να ζήσει κι' αυτός άνετα, σαν άνθρωπος. Έτσι θα μπορεί να μείνει κοντά τους όλο το χρόνο. Άκούει και με τα χιόνια και τις φο- βερές βροχές. Άκριβώς σαν τον παπά και το δόξακαλό, έτσι μόνο θα σωθεί ο κόσμος από θανά- τους, που δε διαφέρουν καθόλου από φόνους άσυ- γνώστου άμελείας!

Είναι άληθινα άσυγχάρητο να πεθαίνουν οι άν- θρωποι από... σκαληκοειδίδια, από έλλειψη αίμα- τος, ή να ξεμυθούν στο όρδο, καθώς κατεβαίνουν με ζώα τα μονοπάτια των άπόκρημων βουνών.

Πριν από καιρό, μάς ανέφερό μια τραγική πε- ρίπτωση στην όρεινη περιοχή των Ίωαννίνων. Στο- κείος δεν ήταν όιαλός. Η πρακτική μαυή του γο- ρού, με τα πρωτόγονα μέσα, που διέθετε, έφερε στο κόσμο το παιδί, μά η γυναίκα έπεσε από κά- ποιο λάθος, άκατάσχετη αιμόρραγία. Ήλθονο δεν

υπήρχε στο χωριό. Σ' αυτή την άετοφιλία ζούσαν τελείως άπομονωμένοι οι άνθρωποι. Η γυναίκα, αν έμενε στο χωριό, θα πέθαινε. Σκέφθηκαν ότι, αν κατάφερε ν' άνθξή να την πάνε με το ζώο μέχρι την πιο όριστη συγκοινωνία, ίσως γλύτωνε το βέ- θαιο θάνατο. Έτσι, την τύλιαν σε μια κουβέρτα, τη φόρτωσαν στο μωλάρι κι' άρχισαν να κατεβαίνουν το άπόκορμον μονοπάτι του βουνού. Μέχρι το όρ- μο, που περνούσε το λεωφορείο, χρειάζοντουσαν για να φτάσουν έφτα ώρες! Με χιλίες προσπάθειες και με καταρρακτώδη βροχή, την κατέβασαν, λοιπόν, στο όρδο. Μα η γυναίκα πέθανε...

Η περίπτωση αυτή δεν είναι μοναδική στην ό- ρεινη Έλλάδα. Είναι τυπική κι' άρκετές γυναίκες έχουν βρή τραγικό θάνατο, ενώ αγωνίζονται οι συ- γενείς τους να τις μεταφέρουν στο γιατρό.

Στην Κρήτη έπισης, στην περιοχή της Κισσάμου, εκεί όπου έγκαιρα συγκοινωνία, πέρα από το χωριό Δραπανιά, τον παράδοχο έταράχ της Μεγαλονήσου, που έχ σωστά τριάντα όχθια χρόνια, χειμώνα-καλο- καιρι, όλόγυμνος, ή ίδια ή μητέρα του ανθρώπου αυτού, μάς ανέφερε πως είχε χάσει δυο από τα παι- διά της:

— Μου τα πήρε ο Θεός, μάς είπε, όπως μου τα έπεψε (έστειλε).

— Και πως συνέθε αυτό;

Ο γιατρός με το τζιπ του παλεύει το χειμώνα με όλα τα στοιχεία της φύσεως.

— Μα όπως συμβαίνει συνήθως... Τα έπιασαν ξαφνικά φοβέρη πνοή στην κοιλία, σπάρσαν και πέθαναν...

— Έχουν φάει τίποτα και δηλητηριάστηκαν;

— Όχι... Πονούσαν φοβέρη το άστυα. Τα βάλ- αμε στο μωλάρι για να τα μεταφέρουν μέχρι το Δραπανιά κι' από εκεί με το λεωφορείο στα Χανιά, μά πέθαναν. Μετά διαπιστώθηκε, όταν τα έφερε οι γιατροί, ότι είχαν πεθάνει από σκαληκοειδίδια!

— Τι είχαν, σκαληκοειδίδια; Και πέθαναν;

— Δεν τα προλάβαμε. Πονούσαν πολλές μέρες, μά δεν είχαμε καταλάβει τί είχαν. Πως διναν ζε- στά... Βρήκαμε τί είχαν μετά το θάνατό τους...

Μια άλλη τραγική διαπίστωση, κάναμε στην πε- ριοχή του Κραδάσκα. Ο άγροτικός γιατρός έχει το σπίτι του, το ίατρείο του και το φαρμακείο του στην Άμφιλοχία. Κάθε μερα με το γαράμιο, έ- κινεί μ' ένα τζιπ από εκεί, για να πάει να δει τους άρρωστους του στα διάφορα χωριά. Όσοι γινώ- ρουν την όρεινη αυτή περιοχή, μπορούν να άντιλή- φθούν το δράμα αυτού του επιστήμονος. Ένα καλο- καιρι έχει ν' αντιμετωπίσει μόνο τους άρρωστους όρδους, που περνούν από έπικίνδυνες χαράδρες ή από μέση που ή άμμος του Άχελούσ έβάει κυρία- λεκτικά τ' αυτοκίνητο. Το χειμώνα, ο γιατρός με το τζιπ του παλεύει μ' όλα τα στοιχεία της φύσεως. Πέρα όμως από την περιοχή της Βέργας, αρχίζει το φοβέρη το άπερίγραπτο δράμα. Αν δεν άπαρη ένα ζώο για να μεταφέρει το γιατρό, το τζιπ δε μπορεί να σκαρφαλώσει στην άπόκρημη πλαγιά.

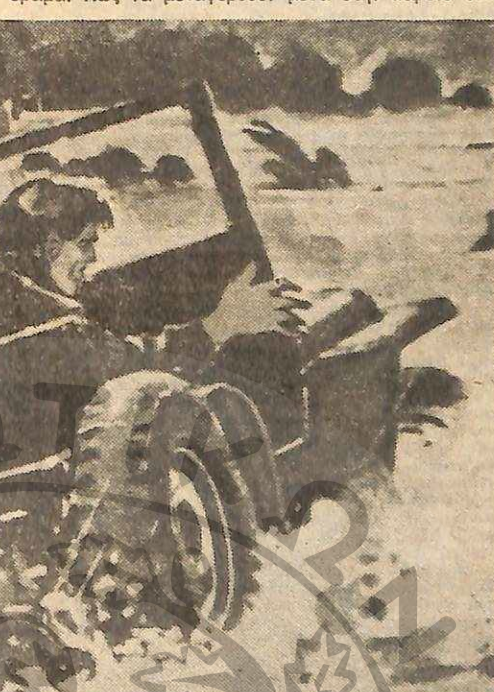
Κάθε τόσο ο συνοδός του γιατρού κατεβαίνει και βάσει πέτρες στις πίσω ρόδες κι' έτσι σιγά-σιγά κατορθώνει, μετά από ήρωικές προσπάθειες, να φτά- σι τέλος στους Άλευρούς, που είναι κεφαλοχώρι. Έχει δηλαδή πολλές εκατοντάδες κατοίκους! Ύ- στερα αρχίζει ο ποταρόδρομος, ώρες κι' ώρες, ά- νάμεσα στα βουνά και στα λαγκάδια!...

— Και το χειμώνα; Τι γίνεται το χειμώνα; τον ρωτήσαμε καταπληκτοί.

— Το χειμώνα οι χωματόδρομοι γίνονται άδιά- θατοι. Άφου το καλοκαίρι κάνει όχθια ώρες τ' άσ- τοκίνητο από την Άμφιλοχία στη Βέργα, το χει- μώνα είναι άδύνατο να περάσει. Χρησιμοποιούμε, λοιπόν, τα ζώα...

Άλλα, συνήθως, όπως μου ανέφερό, οι καταρ- ρακτώδεις βροχές, κλείνουν στην Άμφι- λοχία. Τα όρεινα χωριά χάνουν κάθε έπαση με το κέντρο. Ο γιατρός βασανίζεται μέσα στις φοβερές θύελλες, κινδυνεύει χιλίες φορές στην προσπάθειά του να πάει στο όρεινο χωριό, κι' όταν τέλος φθά- νει, είναι πολύ άργά... Άλλοτε πάλι οι συγγενείς ενός άρρωστου μεταφέρουν το άστυα στην Άμφιλοχία, ύστερ' από πολυώρα κι' έπιμον διαδρομή, που χειροτερεύει την κατάσταση του.

Τα παιδιά κι' οι γέροι είναι το άπερίγραπτο δράμα. Πως να μεταφερθούν μέσα στην καρδιά του

Ο γιατρός με το τζιπ του παλεύει το χειμώνα με όλα τα στοιχεία της φύσεως.

— Μα όπως συμβαίνει συνήθως... Τα έπιασαν ξαφνικά φοβέρη πνοή στην κοιλία, σπάρσαν και πέθαναν...

— Έχουν φάει τίποτα και δηλητηριάστηκαν;

— Όχι... Πονούσαν φοβέρη το άστυα. Τα βάλ- αμε στο μωλάρι για να τα μεταφέρουν μέχρι το Δραπανιά κι' από εκεί με το λεωφορείο στα Χανιά, μά πέθαναν. Μετά διαπιστώθηκε, όταν τα έφερε οι γιατροί, ότι είχαν πεθάνει από σκαληκοειδίδια!

— Τι είχαν, σκαληκοειδίδια; Και πέθαναν;

— Δεν τα προλάβαμε. Πονούσαν πολλές μέρες, μά δεν είχαμε καταλάβει τί είχαν. Πως διναν ζε- στά... Βρήκαμε τί είχαν μετά το θάνατό τους...

Μια άλλη τραγική διαπίστωση, κάναμε στην πε- ριοχή του Κραδάσκα. Ο άγροτικός γιατρός έχει το σπίτι του, το ίατρείο του και το φαρμακείο του στην Άμφιλοχία. Κάθε μερα με το γαράμιο, έ- κινεί μ' ένα τζιπ από εκεί, για να πάει να δει τους άρρωστους του στα διάφορα χωριά. Όσοι γινώ- ρουν την όρεινη αυτή περιοχή, μπορούν να άντιλή- φθούν το δράμα αυτού του επιστήμονος. Ένα καλο- καιρι έχει ν' αντιμετωπίσει μόνο τους άρρωστους όρδους, που περνούν από έπικίνδυνες χαράδρες ή από μέση που ή άμμος του Άχελούσ έβάει κυρία- λεκτικά τ' αυτοκίνητο. Το χειμώνα, ο γιατρός με το τζιπ του παλεύει μ' όλα τα στοιχεία της φύσεως. Πέρα όμως από την περιοχή της Βέργας, αρχίζει το φοβέρη το άπερίγραπτο δράμα. Αν δεν άπαρη ένα ζώο για να μεταφέρει το γιατρό, το τζιπ δε μπορεί να σκαρφαλώσει στην άπόκρημη πλαγιά.

Κατά τη διάρκεια του δράματος του συγκλονιστικού δράματος, που γράφτηκε στην όδο Μάγερ, άναφέρθη από τον ίδιο το Νοπολέοντα Κασαλόπουλο το έργο: «Όταν, μικρή, είχα άρρωστήσει ή άδελφή του Έ- λευθερία, την έπαιρνε στην αγκυλιά του και περ- πορούσε άτέλειωτες ώρες για να την πάει στην πόλη της Ζακύνθου, στο γιατρό».

Έτσι, τα δράματα των όρεινων περιοχών της Έλ- λας είναι άπερίγραπτα. Έκεί, μόνο ο Θεός σωθεί από την άσπρη των ανθρωπίνων. Καμία φορά, σπεύδει σε βοήθεια τους και κανένα έλικόπτερο της Ε.Β.Α. ή του άμερικανικού στόλου, αν τυχόν να βρι- σκεται στα ελληνικά νερά...

Πως δε άντιμετωπίζει ριζικά αυτή ή κατάσταση; Μόνο αν κάθε χωριό άταχίσει το γιατρό του, ά- πως έχει τον παπά και το δόξακαλό.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Το «ζαρκάδι» ΤΗΣ ΙΟΠΠΗΣ

Από τους Άγιους της εβδομάδας

ΑΠΟ τις πρώτες ημέρες του χριστιανισμού, φαίνεται καθαρά ότι το γυναικείο φύλο δεν έπαιξε ένα παθητικό ρόλο στη ζωή της Εκκλησίας. Προσφέρει κι αυτό τη συμβολή του με ενεργό τρόπο. Έτσι, πλάι στα πολλά και γεμάτα αγγέλων, αντρικά ονόματα, που αναφέρονται οι «Πράξεις των Αποστόλων» — ονόματα αποστόλων, επισκόπων και προφητών, — εμφανίζονται και μερικά γυναικεία. Από τις γυναίκες αυτές άλλες είχαν επιδοθεί στο καθαρό άσπαστικό έργο, όπως η περιφήμη Πρίσκιλλα που δούλεψε ιδίως στη Ρώμη και στην Κορίνθο, κι άλλες στην ευρεία και τη συντρέκη των αδυνάτων, όπως η Τατιάνα, που η μνήμη της πανηγυρίζεται στις 25 Οκτωβρίου.

Η Τατιάνα ζούσε στην Ίοπη, μία παλαιά πόλη της Παλαιστίνης, ανάμεσα στην Καισαρεία και τη Γάζα, κάπου 35 μίλια βορειοδυτικά της Ιερουσαλήμ. Η πόλη αυτή είχε παμπάλαια ιστορία, που άρχισε πριν από τον... κατακλυσμό του Νώε! Από το 169 ως τον 130 π.Χ. αιώνα, όπως προκύπτει από ωριμένα αρχαιολογικά ευρήματα, ήταν η πρωτεύουσα της περιοχής. Κατά τον καιρό του Χριστού κι ύστερα, γνώρισε καινούργια μεγάλη ακμή, και στάθηκε έξ' αλλού μία από τις πρώτες έστιες όπου μεταλαμβάνει ο χριστιανισμός από την κοιτίδα του, την Ιερουσαλήμ.

Στη σπουδαία, λοιπόν, ολίκα και πνευματικά αυτή πόλη ζούσε η Τατιάνα, μία θερμή χριστιανή η «μαθήτρια» όπως την αποκαλούν οι «Πράξεις».

Όπως δείχνει το όνομά της, ήταν Έβραία. Αλλά επειδή τότε ο ελληνικός πολιτισμός ήταν απλωμένος παντού στην ευχάριστη Ανατολή κι επηρέαζε βαθειά τη ζωή των διαφόρων λαών, η δε ελληνική γλώσσα είχε στην πραγματικότητα άνοδο, στήριζε όλες τις άλλες, πολλούς Έβραίους κι Έβραίες τους φώναζαν είτε με καθαρά ελληνικά ονόματα (παράδειγμα πρόχειρο ο μαθητής του Ίησου Άνδρέας και Φίλιππος), είτε με τη μετάφραση του Ιουδαϊκού τους ονόματος.

Αυτή ακριβώς η δεύτερη περίπτωση αφορούσε και την Τατιάνα, που ήταν λιγότερο γνωστή έτσι και περισσότερο με το όνομα Δορκάς Πάγγιτι, στα εβραϊκά, το Τατιάνα αντιστοιχούσε στο ελληνικό Δορκάς (ζαρκάδι).

Η Δορκάς, με τη ζωή που έκανε σαν στέλεχος της εκεί Εκκλησίας, δικαιολογούσε απόλυτα το όραμα ονόματός της. Το είχε καταστήσει ιδανικό ταίριασμά της συμπεριφορά της. Η γυναίκα αυτή έμοιαζε πράγματι με ζαρκάδι. Όπως το ζω αυτό είναι ευκίνητο κι ακούραστο, έτσι κι εκείνη δεν έμενε καθόλου άργη κι αδράνεια, αλλά χωρίς να καταπονηθεί καθόλου, κατανάλωνε τον εαυτό της στην ευποία, τρέχοντας παντού όπου υπήρχαν άνθρωποι της ανάγκης. Μία πολύ άσπαστη γυναίκα, μαζί με άλλες ζηλώτριες χριστιανές, και να τα μοιράζει στους φτωχούς.

Μία τέτοια γυναίκα, που εφάρμοζε στην ένδεια την κορυφαία έντολη του Ίησου, την έντολη της αγάπης, ήταν έπομενο να προκαλέσει μεγάλη λύπη στην Εκκλησία της Ίοπης, όταν έκλεισε τα μάτια της.

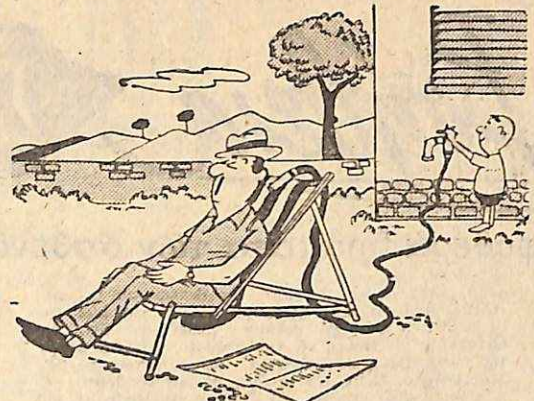
Αυτή συνέβηκε όπως διηγούνται οι «Πράξεις», όταν ο πρωτόθρονος των Αποστόλων, ο Πέτρος, βρισκόταν σε μία γειτονική πόλη, τη Λύδδα. Εκεί ο Πέτρος είχε κάνει, λίγες μέρες πριν ένα θαύμα, που διαδόθηκε σε όλη τη χώρα. Είχε σηκώσει κάποιο παραλυτικό, τον Λίνα, που κειτόταν όντως άσπαστο χρόνο στο κρεβάτι.

Όταν, λοιπόν, ύστερα από σύντομη φρόντιση, πέθανε η Δορκάς, οι χριστιανοί της Ίοπης, κινούμενοι από μία υπέρλογη ελπίδα, έστειλαν δύο άσελφους τους στη Λύδδα και κάλεσαν γρήγορα τον Πέτρο στην πόλη τους. Ο Απόστολος πήγε προχωρητά, όμως και μόλις έφτασε τον πλην και τον ανέβασαν στο υπέρωτο του σπιτιού της Τατιάνας, όπου την είχαν διαβυλώσει. Το θαύμα που αντίκρισε ο Πέτρος, ηταν πολύ συγκινητικό. Οι άλλες γυναίκες που έβλεπαν ότι κι η Τατιάνα, «παρ' όλην αυτήν κλαύσους και επαινεύονταν χι τώνας και λιβάδια όσα έποιε μετ' αυτών όσα η Δορκάς».

Ο μεγάλος Απόστολος, τον «έκθαλυν έξω πάντας» έβλεπε στα γόνατα και προσευχόταν θερμά. Ύστερα πλησίασε τη νεκρή και της είπε:

— Τατιάνα, άγασθη!

Κι η δε ήνοιξε τους άσπαστους στήθεσ κα έβλεπε τον Πέτρον ανεβέδισε...
«Έτσι, ο Πέτρος με τη δύναμή του Κυρίου του, έκινη τον στήθος χριστιανούς της Ίοπης την πόλιν» (Μαρκ. 16, 13).

— Μπράβο, Τοτό. Σήμερα είσαι πολύ ήσυχος!

Επίκαιροι σίχοι

ΛΟΓΟΙ ΒΑΘΥΤΕΡΟΙ

Απικό είναι άμετροι δημοσιοπάλληλοι και περιμένουν όλοι τους την ώρα την κατάλληλη, για να κατέβουν ο έντονος άπαιγκαν άγωνα, διότι η άδικία τους πνίγναι, πλέον, νόνα...

Με άπεργία πρόκειται να δώσουν τη μάχη τους, γιατί έξαναγκάζονται από το φτωχο στομάχι τους, που λόγω υπερχημύσεων και λόγω άδικίας, είς... άπεργίαν βρίσκεται μεγάλω διαρκείας!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΥΜΩΡΟΝ

Ένός χωριού της Άττικής η κάποιος κώμης μάλλον, παραπονούνται οι κάτοικοι κι εκφράζουν την άργη, διότι το σχολείο τους στερείται διδασκαλόν, και είναι χρόνος κάμποσος που ψευτολειτούργει...

Βουνό είναι το δικό τους, χωρίς άμφιβολία, γιατί με μίαν άνυπαρκτή σκεδόν διδασκαλία, να μείν η νεολαία τους... άγνάρματι άπειλείται, παρ' όλο που η κωμολογία... Γραμματικό καλείται!

ΛΑ-Ι-ΚΗ ΕΣΥΝΗΡΕΤΗΣΙΣ

Για να διευκολύνεται, στο μέλλον, το κοινόν και να μη μπλινί ο έξοδος και σε ταλαιπωρίες, έλήφθη νέα μέριμνα έκ μέρους των τρανών και θάκουν τα πρόστα διέξ του έφορις...

Μ' αυτό, λοιπόν, το σύστημα, το κάπως θαρραλέον κι ο Άνιοι Άνάνυρου... Ταμείον θάκουν πλέον κι η χώρα μας που βρίσκεται εις πλήρη ευημερίαν θα έχη συντομώματα κι έφορουν... ευφορίαν!

ΝΕΑ ΚΑΡΔΙΟΧΥΤΙΑ

Όσάν να μη λέει φτάνανε τ' άθροα δυστυχήματα, που προκαλούν τ' άμέτρητα κι άσούδα δμήματα, άρχίσανε από τινος και κάμποσα νταμάρα, να στέλνουν στα κεφάλια μας κοτράνες κι (άγκωνάρια!

Μεγάλη... θραύσι κάνουνε και τα φουρνέλα τώρα και θέλοντας μη θέλοντας σου φουένη το τσερέλλο, διότι τ' άτυχήματα μεγάλη πλώρα φώρα, και η ζωή μας έγινε να λές: (Βάρδα φουρνέλλο)!

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τής Μαγκυφάνας τ' όνομα, έν τέλει, άφαιρέθηκε, διότι όπως λέγεται, κακόποιν εύρεθηκε και (Πεύκη) εδραστήθηκε η συμπαθής Κοινότης, άπ' τον ρωσεντικώτατον κι ευφάνταστον νόνο της...

Στό μετρεύ καθ' Έλληνας βαθεία μελαγχολεί γιατί πολλές Κοινότητες και Δήμοι πιδ πολλοί, μι' έλπίδες μόνο τρέφονται και υποσχερίες πλάνες κι, δυστυχώς, κοντεύουνε να νινούν... μαγκυφά, (φάνες!

ΑΠΟΨΙΣ ΛΟΓΙΚΗ

Τουρίστας αρχαιοφίλος και φίλος της Έλλάδος με τις σκηνές του έταρσε το Άστο της Παλλάδος και τελικώς προέκυψε και δη καταφανώς, οκτώφορενς πως ήτανε...

Κατόπιν τούτου, κύριοι, αντίρρησης δεν μένει, πως έρχονται στη χώρα μας κι άλλοδαποι (βλαμ- μών) και έλκονται στη χώρα μας κι άλλοδαποι (μύνον)!

έφ' ώ κι όφειλε ο Τουρισμός, για νάναι πιδ έν τάξει και μερικά τουριστικά «τρέλλάρια» να φτιάξει!

ΠΑΕΙ ΚΑΠΝΟΣ

Τού Βόλου η πασιγνώστη καπνοβιομηχανία έρνάτριες άπέλυσε κι έργατες άρκετούς, και καταναστώθηκε τού Βόλου η κοινότητα, άπ' τα πολλά τα κλάματα κι από τους κοπετούς...

Δίκαια η άναστάσις ύπνζε, δίχως άλλο, κι εύλόγως τέτοια άπέλυσις κατέληξε σε άλλο, γιατί μεγάλη έκτασι η άνεργία παίρνει και κόσμος περισσότερος στο Βόλο... βολοδέρνει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Άλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΣΑΝ ΜΙΝΕΟ, Καμίνια — Πειραιώς, και ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΟΥΛΟΣ, Σουές, Αιγύπτου: Λάσαμε το γράμμα σας και τις φωτογραφίες που το συνόδευαν. Έκρηξησαν κατάλληλες και τοποθετήθηκαν στο «Άλμπουμ των υποψηφίων άστέρων».

ΣΤΕΛΙΟΣ ΤΑΜΠΑΣ, Κάρο Αιγύπτου: Σας ευχαριστούμε για την άγάπη σας, αλλά δε θα δεχθούμε ποτε να διακοπεί, έστω και για λίγες μέρες τις σπουδές σας, για να έρθετε στην Άθήνα. Αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο κατά τη διάρκεια των θερινών διακοπών, μία και έχετε, καθώς μας γράφετε, συγγενείς στην Άθήνα. Μας στέλντε δυ άμοιρες φωτογραφίες. Τη μία την τοποθετήσαμε στο Άλμπουμ των υποψηφίων έξωτερικού και θα σας έχουμε όμ' όθιν.

ΤΖΩΝ ΤΖΩΡΤΖΗΣ, Νέα Υόρκη: Βρίσκεστε πολύ μακριά για να πάρετε μέρος στο διαγωνισμό σας. Οι φωτογραφίες σας πάντως, πολύ καλές, πήραν τη θέση τους στο Άλμπουμ των υποψηφίων έξωτερικού.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗΣ, Ήρα, κλειόν Κρήτης: Καλές οι φωτογραφίες σας, γιατί όμως μας τις στέλντε διπλές; Θα δημοσιευθούν σε προσεχές μας τεύχος, μία και αυτή είναι η επιθυμία σας.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ, Ήρακλειόν Κρήτης: Λάσαμε τις φωτογραφίες σας, καθώς και το γράμμα σας. Ο «Θησαυρός» δε δημοσιεύει συνεργασία άναγκωστών του. Το γράμμα δόθηκε στην άσπασμένη σας καλλιτέχνηδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Άθήνα: Λάσαμε το γράμμα καθώς και τις δυ φωτογραφίες, που περιείχε. Τις ίδιες όμως τις είχαμε ήδη πάρει από τον κ. Καραπατσόπουλο. Η δεύτερη άποστολή είναι συνεπώς περιττή για μας και γι' αυτό τις κρατάμε στη διάθεσή σας, στα γράμματα μας. Οι δυ τοποθετήθηκαν ήδη στο άλμπουμ των υποψηφίων άστέρων.

ΚΑΡΕΤΑΝ ΛΑΧΑΝΑΣ (Αλ. Δ.), Άθήνα: Πολύ καλές οι επί πλέον φωτογραφίες, που μας στέλντε με το γράμμα σας. Τις δυ μεγάλες όμως τις είχαμε πάρει από τον κ. Καραπατσόπουλο και γι' αυτό κρατούμε στη διάθεσή σας, στα γράμματα μας, αυτές, που μας στείλατε ταχυδρομικά. Καταλάβατε ήδη τη θέση σας στο Άλμπουμ, αλλά σύμφωνα με την επιθυμία σας η φωτογραφία δε θα δημοσιευθεί στο «Θησαυρό».

ΡΟΝΑ ΓΚΑΡΝΤΙΚ, Άθήνα: Οι τρεις φωτογραφίες της πρώτης σας άποστολής βρέθηκαν και κρατούνται στα γράμματα μας στη διάθεσή σας.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗ, Άθήνα, ΤΙΝΤΑΡΕΛΛΑ (Μαίρη) Καλλιθέα, Άθήνα, ΛΙΛΙΑΝ ΚΑΛΟΥ (Έλεονώρα Γ.) Κορυδαλλός, Πειραιώς, ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΣΑΡΑΦΟΠΟΥΛΟΥ, Ν. Καλλιπολις, Πειραιώς, ΑΟΥΤΖΕΝΙΑ ΑΛΛΟΝΣΟ Αιγάλεω, Άθήνα, ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΙΑΜΑΝΤΗ, Άθήνα, ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΓΡΗΓΟΡΙΔΟΥ, Ν. Καία, Πειραιώς, ΑΓΝΩΣΤΗ (Θ. Μ.), Σμύρνη, Άθήνα, ΣΥΛΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Βύρων, Άθήνα, ΚΑΙΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Βύρων, Άθήνα, ΜΥΡΤΙΑ (Άναστασία Μ.) Θάσος, ΑΓΡΙΝΙΟΥΔΟΥ (Σ. Α.), Θεσσαλονίκη, ΜΑΟΥΔΑ, Λοδίνον, ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΊΣΠΑΝΙΑΣ (Μαρία Ι.) Αδινούτσιον, Έβρου ΕΒΗ ΤΣΙΜΑ (Καίτη Χ.), Καβάλα, ΚΥΠΡΙΟΠΟΥΛΑ Α. (Πίτα Α.), Λευκωσία Κύπρου, ΚΑΙΤΗ ΚΑΖΑΝΤΖΗ, (Θεσσαλονίκη), ΜΟΝΑ ΑΙΖΑ (Ρούλα Σ.), Σέρρες, ΑΣΤΕΡΙ ΠΟΥΘΑ ΛΑΜΠΗ (Βασιλική Δ.), Σέρρες. Λάσαμε το γράμμα σας και τις φωτογραφίες. Τοποθετήθηκαν ήδη στο Άλμπουμ των υποψηφίων άστέρων σύμφωνα όμως με την επιθυμία σας δε δε δημοσιευθούν στο «Θησαυρό».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΑΛΑΡΗ, Άθήνα: Πήραμε τις φωτογραφίες σας από τον κ. Σκανάσση και τις τοποθετήσαμε στο «Άλμπουμ». Να μας στείλετε τη διεύθυνσή σας.

ΤΟΥΛΑ ΡΑΠΑΚΟΥΔΑ, Αιγάλεω, Άθήνα, ΠΟΠΗ ΤΟΚΑΤΙΔΟΥ, Παγκράτι, Άθήνα, ΕΛΕΝΑ ΠΟΥΛΟΥΡΟΥ (Ψευδώνυμον), Άθήνα, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, Δερφή, Άθήνα, ΜΙΡΑΝΤΑ ΡΕΠΠΑ Κάτω Τούμπα, Θεσσαλονίκης, ΕΝΑ ΤΑΛΕΝΤΟ (Ηλέκτρα Τ.), Βαρύσια Κύπρου, ΣΙΣΣΥ (Αλέξια Α.), Βαθύ Σάμου, ΕΦΗ ΚΑΝΑΥΛΙΔΟΥ, Ξάνθη, Ν. ΡΕΡΤΙΤΗ Πρεσ Σαίο-Αιγύπτου, ΖΙΖΗ ΜΠΡΙΛΑΝΤΗ, Δίκαια Έξερν, ΛΙΤΣΑ ΚΡΥΣΟΣ ΤΟΜΙΔΟΥ, Σταυρούπολις, Θεσσαλονίκη, ΦΛΟΓΕΡΗ ΣΠΑΝΙΟΛΑ (Κωισκούλα Β.), Κόκυρα, ΗΡΩ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Βαθύ Σάμου, ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Λουτρό, Κερκίρα, Θεσσαλίας, ΓΙΟΛΑΝΤΑ (Ευγενία Γ.), Αργοστόλιον. Λάσαμε το γράμμα και τις φωτογραφίες σας. Τοποθετήθηκαν ήδη στο Άλμπουμ των υποψηφίων άστέρων.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗΣ (18 χρόνων), από το Ήρακλειόν Κρήτης. Ή με το όνειρο να γίνει ηθοποιός του κινηματογράφου.

Ο μικρός ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ (5 χρόνων), από την Άθήνα, θιάζεται να γίνει άστέρι της ελληνικής θόδης.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ (17 χρόνων), από την Άθήνα, άγασα το θέατρο και τον κινηματογράφο και θέλει να τούς άφιέρωσιν τη ζωή του.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ (22 χρόνων) από την Άθήνα, είναι σπουδαστής της Άνωτάτης Σχολής Κινηματογράφου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η 31η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1960

δρίστηκε ως τελευταία μέρα για τη συμμετοχή των υποψηφίων στο μεγάλο Διαγωνισμό μας.

Μόνον όσοι έστειλαν ή θα στείλουν τις φωτογραφίες και το γράμμα τους μέχρι της ημερομηνίας αυτής θα πάρουν μέρος στην πρώτη φάση του Διαγωνισμού, για την οποία λεπτομέρειες θ' άνακοινωθούν στο προσεχές μας τεύχος.

Οι άλλοι, όσοι και όσες δηλαδή δηλώσουν συμμετοχή μετά την 31η Οκτωβρίου δεν πρόκειται να άποκλειστούν. Ο Διαγωνισμός ούσιαστικά συνεχίζεται και προχωρεί προς μία νέα, δεύτερη και ακόμη πιδ ένδιαφέρουσα φάση στην οποία αυτόμάτως θα πάρουν μέρος και όλοι εκείνοι που δηλώσαν συμμετοχή μέχρι σήμερα και που θα έχουν έτσι την ευκαιρία να δοκιμάσουν για μία ακόμη φορά τις δυνατότητές τους.

Τα μέλη της έπιτροπής, η οποία θα κοίνη εκείνους και έκείνες, που θα πάρουν μέρος στο Διαγωνισμό του «Θησαυρού» και τις «Φίνος-Φίλμ» είναι κατ' άφραθητική σειρά τα άκόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ

(Ίταλος όπερατέο)

ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ

(Σκηνοθέτης)

ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
(Σκηνοθέτης)

ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
(Μακινιέο)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)

ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΩΤΕΡ
(Άγγλος όπερατέο)

ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
(Ήθοποιος)

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
(Συννοσφεύς Σκηνοθέτης)

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ
(Μουσικοσυνθετής)

Σκοπός του διαγωνισμού είναι ν' άνακαλύψη το ταλέντο που βρίσκεται κρυμμένο μέσα σε όποιοδήποτε άτομο και να το φέση μπροστά στο φως των προβολών των κινηματογραφικών στούντιο. Η όμορφιά μπορεί να θεωρηθί προσόν, δεν είναι όμως άπασαίτητη προϋπόθεση για τη συμμετοχή στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Δεν ύπαρχει, έξ άλλου, κανένας περιορισμός και καμιά δέσμευση. Μπορούν να πάρουν μέρος πρόσωπα όποιασδήποτε ηλικίας, άρκει βέβαια να έχουν κάποιο ταλέντο ή να πιστεύουν ότι έχουν.

Οι ένδιαφερόμενοι μπορούν και από σήμερα να δηλώσουν συμμετοχή στο Διαγωνισμό. άρκει να συμπληρωθούν με τους κάτωθι τρεις δρους:

1) Θα βγάλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σχήμα καστ-ποστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι η υπόστω και μία δλόσση.

2) Στην έπιστολή, που ποίπει να είναι εναγγάνωση και νουαίνη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να άναφέρωνται οι γνώσεις του (σχιολικές σπουδές και τυχόν έξνες γλώσσες, μουσική, γορός κλασικός ή μοντέρνος, ποδύμπι, ποδύλατο, σκι, σφαίρισμα, κλπ.) άπαραιτήτως δε και η ηλικία.

3) Θα έσκαλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα το στείλουν στα γραφεία του «Θησαυρού», Δραγατσίου 4, (4ος όροφος) Άθήνα (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνισμού), χωρίς άλλη επιδάρνηση.

Ο διαγωνισμός, βέβαια, δεν άφασα μόνο τους Άθηναίους, αλλά και τους διαμένοντες στην έπαρχία (γι' αυτό άλλωστε χαρακτηριστίσθηκε και Πανελλήνιος). Για τους τελευταίους οι δυο φίους έμπιστοσύνης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

έχουν καταστρώσει ένα σχέδιο έπαφής μαζί τους, που θ' άνακοινωθί έν καιρό.

Οι φωτογραφίες, που λαβαίνουμε συγκεντρώνονται—κατά κατηγορίες—σε άλμπουμ, τα οποία ο «Θησαυρός» θα έχη στη διάθεσι των Έλλήνων σκηνοθετών.

Όπως γράψαμε ήδη, η «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» θα Βαδρεύσει τους τέσσερις πρώτους, που θα διακριθούν στο διαγωνισμό μας (δυο από το κάθε φύλο) και θα τους δώση άμέσως την ευκαιρία να πρωταγωνιστήσουν σε φίλμ και να άμειθούν με την τρέχουσα τιμή των άλλων πρωταγωνιστών.

Έπίσης για όσους διαπιστώθι ότι έχουν μέν ταλέντο, όχι όμως για την άπαιτούμενη τεχνική κατάρτιση, η «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» και ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» έχουν έξασφαλίσει 20 όποτροφίες (δέκα έκπροσώπων από το κάθε φύλο) σε κινηματογραφικές σχολές

(Στη σελίδα 6 η άλληλογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΤΟΥΛΑ ΓΙΑΚΟΥΜΗ (16 χρόνων), από την Άθήνα, ζωγραφίζει, γράφει ποιήματα, διηγήματα και λατρεύει το θέατρο και τον κινηματογράφο.

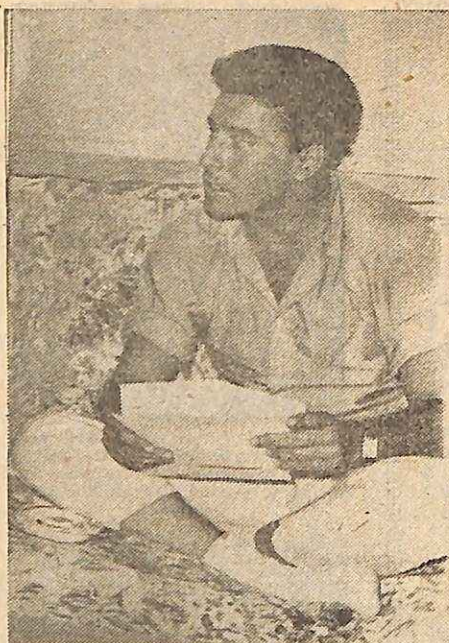
Η ΦΩΦΑ ΧΑΝΙΩΤΟΥ (12 χρόνων) από την Άθήνα. Έπαιζε στο θέατρο του Λογοθετίδη, ως την ημερα του θανάτου του.

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ (16 χρόνων) είναι δεινή κομωδίστρια και γορεύει όλους άνετα ρέτως, τους μοντέρνους γορούς.

Η ΑΡΕΤΗ ΚΑΛΚΑΝΗ (15-χρόνων), από τον Πειραιά, ποίπει πως ο Διαγωνισμός μας θα της δώση την ευκαιρία να δείξη τί άξίζει.

Ο Έλληνας ηθοποιός του Χόλλυγουντ Νίκος Μινάρδος στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του.

Ο Νίκος Μινάρδος ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μιά ενδιαφέρουσα συνέντευξη με το συμπρωταγωνιστή της Τζέην Μάνσφιλντ

Ο ΝΙΚΟΣ ΜΙΝΑΡΔΟΣ, ο Έλληνας ηθοποιός του Χόλλυγουντ, με το χιούμορ και την αστείρευτη φαντασία, όπως είναι γνωστός στο Λος Άντζελες, βρίσκεται εδώ και μερικές μέρες μεταξύ μας. Ήρθε στην Ελλάδα, μετά από αποτυχία δέκα περίπου χρόνων, για να λάβει μέρος, ως συμπρωταγωνιστής, μαζί με άλλους διάσημους Αμερικανούς ηθοποιούς, όπως π. χ. την Τζέην Μάνσφιλντ, στο γυρίσμα της ταινίας «Συνέχεια στην Αθήνα».

Το σενάριο του έργου αυτού, βασίζεται όπως είναι γνωστό στην ιστορία του πρώτου Έλληνα Ολυμπιονίκη στο Μαραθώνιο, του Λούη.

Ο Νίκος Μινάρδος, που θα ονομάζεται στο έργο Μινάρδος, θα υποδυθεί τον Άλφουτ του άγνωστου, το δεύτερο Ρωμίο, που δεν ταιριάζει να γυμναστεί. Ωστόσο, ο σεναριογράφος, αν και δεν τον δίνει το χρυσό μετάλλιο της νίκης, του χαρίζει την... Τζέην Μάνσφιλντ. Είναι, με άλλα λόγια, τυχερός στον έρωτα. Φαίνεται όμως ότι ο σεναριογράφος κάτι ήθελε από τη γυναικινή προσομοίωση του Μινάρδου και του έδωσε αυτό το ρόλο, γιατί και στη ζωή έχει πάντα επιτυχίες στο άσθενές φύλο.

Στο ξενοδοχείο, όπου μένει, στο «Κίρινγκ Παλάς» νεαρές θαυμάστριές του τον περιμένουν για ένα αυτόγραφο του. Ο Μινάρδος, με το χαμόγελο στα χείλη, αποφεύγει να χρησιμοποιήσει το «Α» και έχει — όταν τον αξιολογείτε κάτι το απίθανο — τη διπλωματικότητα να σας ικανοποιήσει μ' ένα «ναι».

Από την πρώτη κι' όλης στιγμή συναρπάξει κυρίως με το σπινθηροβόλο πνεύμα του. Συχνά, παίζει με τις λέξεις, και δίνει κατηγορηματικές ή δογματικές απαντήσεις. Αποφεύγει να χρησιμοποιήσει το «Α» και έχει — όταν τον αξιολογείτε κάτι το απίθανο — τη διπλωματικότητα να σας ικανοποιήσει μ' ένα «ναι».

Ονειρεύεται, μας είπε, καθώς κουβεντιάζαμε ανάμεσα σε δεκάδες φίλους του, στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του, να παίξει ένα ρόλο που να δείχνει τις αγωνίες και τις ελπίδες του σύγχρονου ανθρώπου. «Πιστεύω, ότι πίσω από τα δάκρυα, τις προστάσεις και τις απογοητεύσεις των σημερινών νέων, υπάρχει πάντοτε ένα χαμόγελο της ζωής. Τι είναι αυτό; 'Ισως κι' εγώ δε μπορώ να το καθορίσω. Οι περισσότεροι το φαντάζονται σαν άσπρημα χρημάτων, άλλοι σαν έρωτα και ελάχιστοι σαν δόξα».

«Γενικά — συνέχισε ο Μινάρδος — πιστεύω με αισιοδοξία στη ζωή. Χρειάζεται όμως εργασία και πάλι εργασία, σκληρή προσπάθεια για να φτάσει κάπου... Τα λόγια αυτά του Νίκου Μινάρδου δεν είναι απλές δοξασίες. Βγήκε στη ζωή με μοναδικό όφελος... Τι άσπρημα του. Όταν έφτασε στην Αμερική, σχεδόν παιδί, μόλις 18 χρόνων, άρχισε την πιο τρελή

λή και άβυσσος περιπέτεια. Στόχος του ήταν η δόξη του κινηματογράφου και το καντράν της τηλεόρασης.

Εκεί, πρέπει να φτάσω! είπε με πεποίση. Φυσικά, ο δρόμος δεν ήταν εύκολος. Έπρεπε να υπερπηδήσει γίγαντες εμπόδια και κυρίως την... προφορά της αμερικανικής γλώσσας.

Γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο ενώ παράλληλα δούλευε στα πιο άβυσσος επαγγελματικά.

Πούλαγε δυναμικές, έγινε χρονομέτρης αθλητών, χρησιμοποιήθηκε ως σπικερ δημοπρασιών, καθάριζε αυτοκίνητα και στο τέλος, έφτασε, μαζί με το δίπλωμα του ηθοποιού, εκεί που ήθελε: Στ' κινηματογραφικό φακό και από εκεί στο καντράν της τηλεόρασης.

Η πιο εύτυχη στιγμή της ζωής μου — λέει τώρα — ήταν, όταν με χειροκρότησαν οι τεχνικοί του στούντιο, μόλις τελείωσα μια σκηνή...

«Κατάλαβα, ότι είχα παίξει καλά. Ήταν η μεγαλύτερη ικανοποίησή της ζωής μου. Οι άνθρωποι της δουλειάς δούσαν... Χτύπων παλαμάκια για συνάδελφο!»

Ο Μινάρδος κέρδισε τη ζωή του — όπως λένε — με το σπαθί του. Και στη σημερινή εποχή το σπαθί είναι η επαγγελματική ωριμότητα. Με αυτήν ανοίγει πόρτες που και στην Αμερική θεωρούνται δύσκολες.

Νικό, τον ρωτάμε, έχεις αδυναμίες; Φυσικά, μας απαντάει. Τρελαίνονται για αυτοκίνητα, σπόρ, για ώρες καφέ, για όλα όσα δηλητηριώδη ποτά, δηλαδή, για όλα όσα θεωρούνται «άσφαγου» μέντοι καρπούς.

Μα τα σπόρ αυτοκίνητα είναι απαγορευμένοι καρποί; τον ρωτάμε.

Όχι, αλλά απαγορεύεται το... τρέξιμό τους! Το ίδιο συμβαίνει και με τις γυναίκες. Οι προγονοί δεν απαγορεύουν τη θέα τους, δεν επιτρέπουν όμως το... τρακάρισμά τους.

Τι ιδέα έχεις περί γάμου;

Συχνά όταν ένας άντρας δε βρίσκει άλλη διέξοδο με μία γυναίκα, για να ξεμπλέξει μαζί της και κυρίως για να ησυχάσει την... παντρεύεται!

Στην Αμερική παντρεύτηκε από έρωτα και χάρισα από έρωτα!

Πώς γίνεται αυτό;

Απλούστατα, χάρισα... από έρωτα για την ελευθερία. Ο Πιραντέλλο λέει ότι ο έρωτας είναι μία κατάθεση που την κάμαμε πρό του γάμου στη σύζυγό της τράπεζα. «Μετά το γάμο — συμβουλεύει — φροντίστε να ζήσετε μετρημένα απ' το εισόδημα και μην τρώτε ποτέ το κεφάλαιο... Άλλοιωτικά χαθήκατε!»

Και ο Νίκος Μινάρδος προσθέτει:

«Αρμονικός γάμος είναι εκείνος, όπου οι δύο σύζυγοι έχουν την όρεξη για καυγά ταυτόχρονα! Στην περίπτωση αυτή μη ρωτάς ποτέ τη γυναίκα σου γιατί κλαίει ή γιατί κλαίει. Είναι ο μόνος τρόπος για να... μην ξανακλάμης! Πάντως, — συνέχισε — το μυστικό της επιτυχίας του γάμου, το κατέχει ο σύζυγος και ιδιαίτερα εκείνος που μεταχειρίζεται τις γυναίκες σαν ανώτερο πλάσμα».

Πότε σίγουρα η άγνοια στα άνδρυνες; — Όταν αρχίζουμε να λέμε πολλές φορές στη γυναίκα μας το «Α» αγαπώ, προσπαθούμε να πείσουμε τους εαυτούς μας ότι, σ' αυτή τη λέξη είναι η αγάπη...

«Πάντως, κατέληξε ο Μινάρδος — κανένας δεν είναι δυνατόν να τα βγάλει πέρα με τις γυναίκες. Παραδέχομαι ότι είναι αξιολάτρευτες κι' εξυπνότερες από μας αλλά και εκμεταλλεύτριες των αδυναμιών μας!...»

«Η γυναίκα, όπως έλεγε ο Μπέρναρ Σω, εξακολουθεί σ' όλα της τα χρόνια να είναι ένας μεγάλος γρίφος για τους άντρες. Με τη διαφορά πως, κανείς δεν έχει δρεια πιά να λύσει αυτόν τον γρίφο, όταν περάσει τα πενήντα! Έτσι, οι γυναίκες, εξακολουθούν να είναι το μεγάλο έρωτηματικό, το άγνωστο, για τους άντρες!»

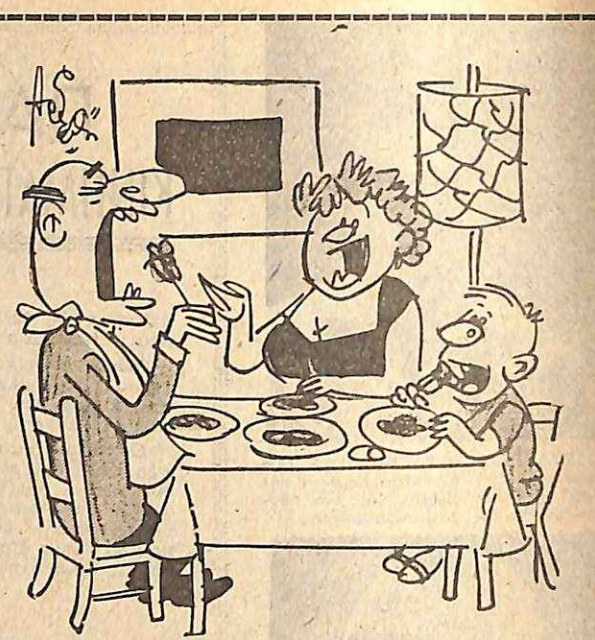
Η αλήθεια είναι ότι κατακρινουμε με ευκολία τις γυναίκες. Κι' όμως δε σκεφτόμαστε ποτέ τη δύσκολη τέχνη είναι να είσαι γυναίκα.

Φαίνεται ότι έχεις ωριμάσει πάλι για... γάμο!

Γνώστη είναι η παρομοίωση του γάμου με φρούριο! Μας απάντησε χαμογελάοντας. Όσοι είναι έξω θέλουν να μπουν μέσα κι' εκείνοι που βρίσκονται μέσα θέλουν να βγούν!

Ο Νίκος Μινάρδος, στο σημείο αυτό, τελείωσε την εύθυμη και χιουμοριστική συνέντευξή του. «Ήθελε ο σκηνοθέτης του να τον πάρει. Η στιγμή ήταν σοβαρή γι' αυτόν. Άρχισε η δουλειά του, ο πραγματικός και μεγάλος έρωτας της ζωής του. Τον άφαισε και τον εύχθηκαμε «καλή τύχη». Οι ταινίες, όπως ο ίδιος λέει, μοιάζουν με καρδιά. «Η σε κάνουν πλύσιο ή σε βουλιάζουν...»

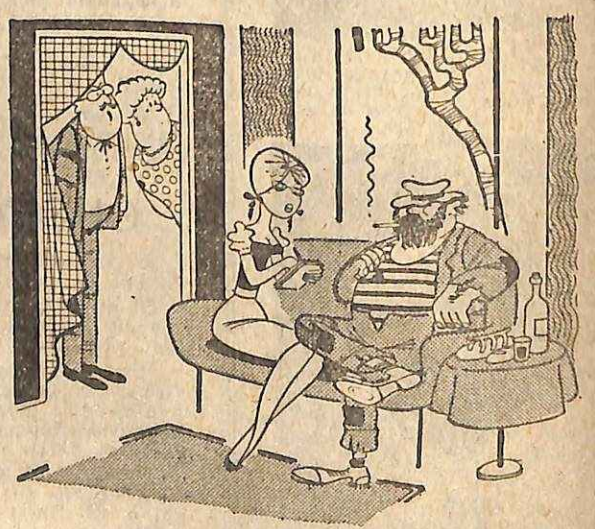
Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

— Α, για να σου πω, Νιόνιο!... 'Επειδή είσαι εδώ «Παναθηναϊκός», δε μπορείς να μας ταϊζεις διαρκώς με τριφύλλι σαλάτα! (Του 'Αρχέλαου)

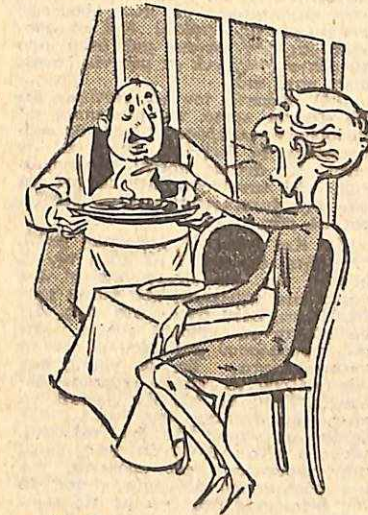
— Με γάντε, δεσποινίς μου. 'Απ' τις πολλές πάστες πουχογομαι και τρώω για να σας βλέπω, έπαθα... ζακχαροί!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Αυτή η ψυχολογική έρευνα που κάνει η κόρη μας δε μ' αρέσει καθόλου!

ΕΛΩ και μία ώρα έχει στρωμένο το τραπέζι ο καυμένος ο Αριστόβουλος και περιμένει την επιστροφή της Άγλαίας, που είχε βνή το άσπρημα για μία επίσκεψη στην κυρία Μουστοπούλη. Και η ώρα είναι εννέα κι' ακόμα να γυρίσει. Άρχισε πιά ν' ανησυχεί ο Αριστόβουλος. Και στην έ-ξοπή της ανησυχίας του, σκέφθηκε να πάρει στο τηλέφωνο την κυρία Μουστοπούλη να τη ρωτήσει. Μα πριν σηκώσει το ακουστικό, άκουστικαν βήματα στην είσοδο και σε λίγο έκανε την εμφάνισή της η Άγλαία, βλουυρή και κα-τασούφα, πράγμα που έδειχνε πως ήτανε πάλι στις κακές της.

Ο Αριστόβουλος έσπευσε να την υποδεχτεί χαρούμενος. — Αγαπούλα, Άγλαίτσα μου, που άργησες... — Τι ανησυχίες, βρέ μπουφο; Κανένα ανήλικο είμαι να καθώ

στος δρόμους; Άντε να κουρευόσαι!... Στρώος το τραπέζι γρήγορα, γιατί είμαι ψάφια της πείνας!...

— Τώρα το τραπέζι!... έσπευσε ν' απαντήσει ο Αριστόβουλος. Τώρα έτοιμάσει εδώ και μιάμιση ώρα...

Πέρασε στην τραπεζαρία η Άγλαία και κάθισε για φαγητό. Σκεδόν άμεσως, όμως ανοιγό-κλεισε τα ρουθούνια της, μύρισε δεξιά και αριστερά κι' έκαμε ένα μορφοσμά.

Τι μαγευτικές και μυρίζεις έτσι απάια; έρωτες άποτομα. — Μακαρόνια με κιμά, Άγλαίτσα μου, αποκρίθηκε ο Αριστόβουλος, που έκλεινε τη στιγμή πιατέλλα μακαρόνια, πασπαλισμέ-να με κιμά.

— Και πως, διάτανο, μυρίζεις έτσι; συνέχισε η Άγλαία αγριεμένη. Σίγουρα θα σου δώσανε υπαγτικό κιμά.

— Όχι, Άγλαίτσα μου, είναι φρεσκοτάτος! Μύρισε!... Έβαλε η Άγλαία τη μουσού-δα της κοντά στην πιατέλλα και έμπηξε δυνατώτερες φωνές.

— Αυτός ο κιμάς σκυλοδρωμάει, δρνοί! Πάστον από δω, είπα, να μη στών φέρω στο κεφάλι.

— Καλά, Άγλαίτσα μου, να τον πάρω... είπε μουδιασμένος ο Α-ριστόβουλος.

Και σήκωσε την πιατέλλα.

— Και τι θα φάω τώρα, ζωόν; ταιριζε έκνευριμένη η Άγλαία.

— Να σου φέρω τις μελιτζάνες, που περισεύσανε από το μεση-μέρι; ρώτησε μουδιασμένος ο Α-ριστόβουλος.

— Να τις φας έσύ! απάντησε υπαρουσιασμένη η Άγλαία. Α-κου εκεί!...

— Καλά, καλά, Άγλαίτσα μου. Να σου φτιάξω τότε μία διμελέ-τα με αυγά και ντομάτες;

— Τι λές, βρέ ένγκληματσα; Έ-χω τά νεφρά μου και θέλεις να με ταίσιες αυγά για να με εξα-ποστείλεις;...

— Με συγχωρή, Άγλαίτσα μου, το έδεξα! Α-κου έσύ έτοιμάσω στο γρήγορα ένα φιεδάκι!

— Τι φιιδε βρέ μπουφο; Πουλά-κι είμαι να χορτάσω μ' ένα φιιδε;

Στο έστιάτοριο

Έμπρός! Βάλε το καπέλλο σου να πάμε να φάμε στο έστιάτο-ριο. Δεν ένωω να πέσω νποτική έπειδη το θέλεις έσύ!...

— Να πάμε, Άγλαίτσα μου, γιατί να μην πάμε; αποκρίθηκε ο Αριστόβουλος, ικανοποιημένος κατά βάθος, γιατί με τη λύση του έστιάτοριου θα νλνυθνε τις ύπόλοιπες γκρίνιες.

Και σε λίγο ακολουθούσε την Άγλαία σ' ένα κεντρικό έστιά-τοριο, όπου η ποιικιλία των φαγη-τών ήταν τέτοια, ώστε να μπορέ-ση να βρή η έστιατορη Άγλαία ό,τι τράβανε η καρδιά της. Ο κα-τάλογος έδειχνε πάλι το κατά-στημα διέθετε τριάντα πέντε ει-δών φαγητά.

— Διάλεξε, Άγλαίτσα μου! της είπε σε μία στιγμή ο Αριστόβου-λος.

Και έβαλε μπροστά της τον κατάλογο. Έκλεινε όμως άπείλω-σε να ρίξη έστω και μία ματιά στο κείμενο του καταλόγου. Γυ-ρισε μόνο το βείο κι' άριστερά το βλέμμα της, ψάχνοντας ν' ανακα-λύψη το γκαρσόνι, που ήταν έ-κλεινη τη στιγμή σ' άλλο τραπέζι, και έβαλε τη φωνή:

— Γκαρσόν! Γκαρσόν!... — Όλοι οι πελάτες γυρίσανε και κυττάζανε έκπληκτοι την περιε-ρη αυτή κυρία, που ώρυετο στη διαπασών.

— Γκαρσόν! Έσαναφώνεζε δυ-νατώτερα αυτή τη φορά η Άγλα-ία!...

Το γκαρσόνι, ένας μεσόκοπος με παπινιόν, τοακίτηκε να δώ-ση γρήγορα τα ρέστα και να σπεύσει στην ανυπόμονη και φω-νακλώ κυρία.

— Διατάγες, μαντάμ! της είπε με μια έλασφη υπόκλιση.

— Τι διατάγες, χρειασιανέ μου, που έλασφηνιστικα να φωνά-ξω. Αυτό δεν είναι έστιάτοριο, είναι κανί! Μόνο οι υποκλίσεις και τα παπινιόν σάς λείψανε!...

— Με συγχωρήτε, μαντάμ, άλ-λά έδωνα έζοστε λογαριασμό... — Να λείψουν οι σαρκές δικαιο-λογίες, απάντησε η Άγλαία με ύ-φορ. Τι φαγητά έχετε;

— Μα τά λέει ο κατάλογος, μαν-τάμ! είπε στενωκωρημένο το

γκαρσόνι, από το αθάδες ύφος της πελάτισσας.

— Μπα! είσαι βλέπω και άναιδε-στατος! Τι πάει να πη τά λέει ο κατάλογος; Είσαι υποκρωμένος να έζωες; τι προσφέρει το άκούρι-σας... Γιατί πές πως έγω δεν έρω γράμματα. Πες θα τον διαδάω, λοιπόν, τον κατάλογο σας, μ' αυ-τά τα όρνθοκαλίματα, που έ-χετε γραμμένα απάνω;

Το γκαρσόνι άναψοκκίνισε, κάτι πήγε να πη, αλλά κρατήθη-κε.

— Έχεις καλώς, μαντάμ.

Κι' άρχισε να αρραδίαν τα φα-νητά του καταστήματος.

— Έ! σιγά, τι τρέχεις; τον σταμάτησε η Άγλαία. Πες τα πά-λι άπ' την άρχη και σιγά!

Ξεροκατάπιε το γκαρσόνι και πάλι και έανάρχησε ν' αρραδίαν τα φαγητά του καταστήματος.

— Είπες, γαριές λαδωλέμονο; Φέρε μου άπ' αυτές και γρήγορα. Άκουσε;

— Μάλιστα, μαντάμ.

Κι' άφω πήρε παραγγελία κι' άπ' τον Αριστόβουλο κινεσε να φύγη, όταν άκούστηκε και πάλι η φωνή της Άγλαίας:

— Που είσαι, γκαρσόν. Για έλα μία στιγμή!

— Ορίστε, μαντάμ! απάντησε το γκαρσόνι με πανερή έκφραση.

— Είμαι φρέσκες οι γαριές; — Φρεσκοτάτες μαντάμ!

— Φρεσκοτάτες. Άμ τι θα πής το λέγουν έσύ!... Άς μένουν οι γαριές. Για έσανές άπ' την άρ-τη τι φαγητά έχεις;

Γυάλισαν τα μάτια του γκαρ-σονιού κι' ένα νευρικό τικ άρχισε να τρεμοπαίζει στην άκρη των χει-λιών του, καθώς άραδίανζε έκ νέου τα φαγητά.

— Σταμάτα, του φώναζε σε μία στιγμή η Άγλαία. Φέρε μου μου-σακά. Και γρήγορα, άκουσε;

— Μάλιστα, μαντάμ! απάντησε το γκαρσόνι.

Και άνεχώρησε, άλλα πριν προχωρήσει δυο βήματα, τον στα-μάτησε έκ νέου η στριγγιά φωνή της Άγλαίας:

— Πουσαι! Για πλησίανέ πάλι. Ξαναγύρισε το γκαρσόνι έτοι-μο να έκραγη.

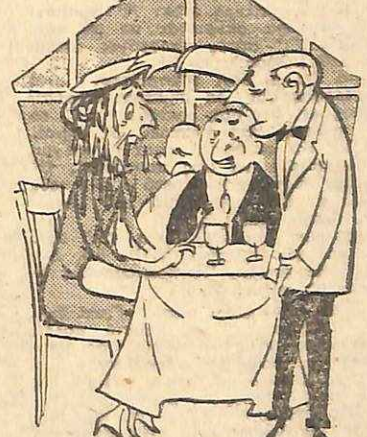

— Καλά κάνω και δεν το φωνεύω αυτό το άμάξι... Πότε δεν παίρνει μπρός και πότε πάλι τρέχει σαν δαιμονισμένο!...

— Λέγετε, μαντάμ!...

— Ο μουσακάς να μείνη, γιατί ξερούμε δα τι κιμάδες βάσετε στους μουσακάδες σας. Τι άλλο είπαμε έχει το κατάστημά;

Τα μάτια του γκαρσονιού αυτή τη φορά πετάζανε σπιδες, όταν άρχισε να έσαναλη με τη σειρά τα φαγητά.

— Στόπ! Φέρε μου σουρ δα θραστή. Και γονγορα, άκουσε;

— Μάλιστα, μαντάμ! μούγκρισε το γκαρσόνι με σφιγμένα δοντλια κι' έβουξε.

Σε λίγο ήρθε με την παρενε-λία, η Άγλαία κυττάζε το φάρι, το περιερνιστικε, τα μύρισε, και έβαλε τη φωνή:

— Αυτό είναι κατεψυγμένο! Πάρτο πίσω.

— Τι λέτε, μαντάμ; Που το εί-σατε ότι είναι κατεψυγμένο;

— Αυτό που σου λέω. Πάρτο ά-πό δω και φέρε μου μουσακά σι-φάδο. Και σέλατα!...

— Έχεις καλώς, είπε το γκαρ-σόνι, κατακόκκινο σαν πατέζο!

Και έκκινεσε μουρμουρίζοντας. Σε τρία λεπτά έανανύρισε με το μουσακά σιφάδο. Άφες το πια-τό κι' έβουξε ένω η Άγλαία κα-μάκωε τα κράς με το πηρούνι, το περιερνιστικε και άμυλινε έσωνικά την έκνευριστική φωνή της:

— Γκαρσόν! για έλα έδώ! Γυρίσε το γκαρσόνι τρεμοντας σύγκορπο.

— Τι συμβαίνει, μαντάμ;

— Κρέας είναι αυτό που έφε-ρες; Αυτό είναι ένα πέτσας. Παρ-το από δω.

Και του πάσαρε άνανακτισμέ-νη το πιατό!

Την ίδια στιγμή, οι πελάτες εί-δανε το γκαρσόνι να σηκώνει έ-καλλο το πιατό με το μουσακά σιφάδο και να το καπελάωνη στην Άγλαία, ουρλιάζοντας:

— Έ, μα δεν υποφέρασε πιά! Μ' έπληξε, πανάθεμα σε!

Κι' ένω η Άγλαία έδω φρενών ώρυετο, καθώς κατέβαζε από το κεφάλι της, τα κρεμμυδια του σι-φάδου κι' ο καταστηματούχος έ-τρεχε να δει τι συμβαίνει, ο Α-ριστόβουλος ψιθύριζε κυττάζον-τας το γκαρσόνι μ' ένα χαμόγε-λο υπέροστο ένδοξοισασμού:

— Θέρε άκουσε! τον πατέρα σου, κυράε μου άνθρωπε! Νά μου ζήσανε, λεδεναίά μου! Και την άλλη μέρα του πήγε δώρο μιά... ντροβάτα.

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Πώς θα τόν φέρετε στα νερά σας

ΕΚΕΙΝΟΣ είναι ένας συνάδελφος στο γραφείο σας ή ένας παλιός φίλος σας, ή ένας νέος, που γνωρίζετε λίγο, συναναστρέφεται. Σας κάνει λίγο φίλος, σας προσκαλεί να πάτε μαζί στον κινηματογράφο, προσπαθεί να βρούμετά πάντα στα σπίτια ή στις εκδρομές, που πηγαίνετε και, τέλος πάντων, δείχνει με πολλούς τρόπους, ότι του αρέσει η συντροφιά σας. Και σε σας επίσης αρέσει η δική του. "Αλλά" αποφεύγει να σας μιλήσει γι' αυτό ή το κάνει πολύ αόριστα. Στην περίπτωση αυτή, να ποιες είναι οι δύο ιδέες, που δεν πρέπει να περάσουν από το μυαλό σας:

Πρώτη σφαλερή ιδέα: Μ' αγαπάει και σίγουρα σκεφτείται να με παντρευτεί. Γι' αυτό, αποφεύγει ακόμη να μου μιλήσει.

Το ότι βρισκεί ευχαρίστηση στη συντροφιά σας, δε σημαίνει απαραιτήτως κι' ότι σας αγαπάει. Και το ότι πιθανόν σας αγαπάει, δε σημαίνει κι' ότι σκεφτείται (για τη στιγμή τουλάχιστον) να σας παντρευτεί. Οι άντρες χαρίζουν μέσα στο μυαλό τους αυτά τα δύο πράγματα, που λέγονται αγάπη και γάμος.

Δεύτερη σφαλερή ιδέα: Μου αρέσει και τον αγαπάω. "Αλλά" δεν έχω να κάνω τίποτα. "Η πρωτοβουλία ανήκει σ' αυτόν."

Ούτε αυτό είναι σωστό. Γιατί έχετε τούναντι, να κάμνετε πολλά πράγματα. Με τον τρόπο σας μπορείτε όχι μόνο να προκαλέσετε μία θετική εξομολόγηση, αλλά και να της δώσετε συγκεκριμένη μορφή.

"Ας δούμε τί πρέπει να κάμνετε. 1) "Ακολουθήστε το στόλ κενό και ασπιδίου". Οι άντρες δίνουν εξαιρετική σημασία στα ζητήματα της καθαριότητας. Και το παραμικρό μπορεί να τους δυσαρεστήσει ή να τους απογοητεύσει. Πρέπει, μ' απλούστερα λόγια, να λαμβάνετε από το κεφάλι ως τα πόδια.

2) "Εξαιρετική μεγάλη προσοχή θα δώσετε επίσης στο ντύσιμο, στο χτένισμα και στο μακιγιάζ σας. Τα φορέματα σας πρέπει να είναι κομ-

ψά, φρεσκοσιδερωμένα και πρωτίτως καθαρά. Θα απορρίψετε το πολύ άθρητικό ντύσιμο, καθώς και τις υπερβολές, που σας κάνουν να μοιάζετε με κούκλα. Πρέπει να είσαοτε ένα ζωντανό πλάσμα. Τα φορέματα σε στόλ αμπαζούρ, έξ άλτου, δεν είναι αξιοσημείωτα. Δημιουργούν ένα είδος φραγμού ανάμεσα σε σας και στον εκλεκτό σας και τον κρατάνε μακριά. Το χτένισμά σας πρέπει επίσης να είναι απλό, σε τρόπο που να μην είσαοτε υπογερωμένη με σκεφτόμενα διαρκώς μήπως σας φύγει καμιά μπόκλα.

3) Πρέπει να συνηθίσετε να παίρνετε στα σοβαρά κάθε τι, που αφορά τον άγαμημένο σας και ν' αδιαφορείτε για κείνα που αφορούν εσάς. Θα τον ακούτε, λοιπόν, με προσοχή και θα δείχνετε ενδιαφέρον για κάθε τι που σχετίζεται μ' αυτόν. "Από τ' άλλο μέρος, θ' αποφεύγετε να του παίρνετε το μυαλό με τις οικογενειακές σας σκοτοδίνες, με τους επαγγελματικούς ανταγωνισμούς σας στο γραφείο, με τις φιλονεικίες, που είχατε με τη ράφτρα σας, κλπ.

4) Μην εξιστορείτε στον άγαμημένο σας τις μικροαδυναμίες σας. Οι άντρες δε βρίσκουν ευχαρίστηση στο ρόλο του γιατρού ή του νοσοκόμου. Προτιμούν να σας βλέπουν γερή.

5) Οι άντρες πλύνουν εύκολα. Προσπαθήστε, λοιπόν, να αναδύογνιτε διαρκώς τον ενδιαφέρον τους. "Από τ' άλλο μέρος, όμως, βάλτε ένα χαλινό στη γλώσσα σας. "Η άκατάσχετη φλυαρία, όπως και οι άκριτα τέλος σιωπές, οδηγούν το ίδιο καλά στην πλήξη.

6) Πρέπει να είσαοτε για τον άγαμημένο σας μία μικρή έγκυκλοπαίδεια για τα ζητήματα, που αφορούν την πρακτική ζωή: που θα βρή τις καλύτερες γραβάτες, ποιά είναι το τελευταίο αναλυτικό, ποιά έργα παίζουν οι κινηματογράφοι, τί λανσάρει ή ανδρική μόδα.

7) Είναι απαραίτητο να τόν λείπετε κάπου-κάπου, για να τόν κάνετε να σας επιθυμεί περισσότερο. Προκειμένου για δικούς μαγαζιά και γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Μην τον παρακάνετε, λοιπόν. Πρέπει, όμως, να έχετε κάπου-κάπου τη δύναμη να μην πάτε σ' ένα ραντεβού. Θα βρήτε κατόπιν μία καλή δικαιολογία.

8) Μερικές νέες, μολις αγιστούν μ' έναν άντρα, βιάζονται να τόν γνωρίσουν όλες τις φίλες τους. Αυτό είναι πολύ επικίνδυνο. Να είσαοτε πάντα επιφυλακτική, ακόμη κι' όταν πρόκειται για μία φίλη σας μεγαλύτερη από σας και αρκετά άσχημη. "Η φίλη σας αυτή δε θα μπορέσει, να σας πάρει τον άγαμημένο σας, άλλ' ίσως σας κακολογήσει σ' αυτόν.

9) Μην προσπαθήτε να τόν καταπλήξετε, αρπάζοντας τις ικανότητες που έχετε ως νοικοκυρά. Οι άντρες δεν ενδιαφέρονται να μάθουν ποσα και ποια φαγητά έχετε να φτιάξετε, ούτε πως στρώνετε τα κρεβάτια, ούτε πως διαχειρίζεσ καλή κατάσταση τα επιτάα σας. "Οι" αυτά θα τα εκτιμήσουν στην πράξη.

10) Πρέπει να μπήτε στην ατμόσφαιρα τού εκλεκτού σας. Μ' απλόσφαιρα λόγια, πρέπει να περάσετε στον κόσμο του, να ενδιαφερθήτε για τα ζητήματα, που τόν απασχολούν, ν' ανταποκριθήτε στις προσβολές του από την άποψη της μορφώσεως ή της κοινωνικής άγωγής, να σεβάσθε τις προτιμήσεις του στα ζητήματα της τέχνης ή του αθλητισμού, να κοιενιάστε καλοπιστα τις πολιτικές ή κοινωνικές ιδέες του, κλπ. Δεν είναι απαραίτητο να τόν αντιγράψετε στις ιδέες, στα γούστα, στις προτιμήσεις κλπ. Θα προσπαθήσετε, τούναντι, να διατηρήσετε την προσωπικότητά σας, αλλά χωρίς να έρχεσαστε σε σύγκρουση με τη δική του.

11) Μην παριστάνετε την ανεδέρτητη, που της αρέσει να ζή όπως θέλει, χωρίς να δίνει λόγο σε κανένα. Μερικές παλιές ιδέες έχουν πάντοτε πέρασι στους άνδρες, που τους αρέσει να πιστεύουν, ότι η γυναίκα έχει ανάγκη από την προστασία ή την καθοδήγηση τους.

12) Μη σταματάτε στις δυσκολίες, άλλα προσπαθήστε τούναντι, να δημιουργήσετε ένδοξασημεία στον άγαμημένο σας. Μιλήστε τόν για τα καλά, για τον τρόπο, που θα επιπλώσετε το σπίτι σας, κλπ. Δεν είναι ανάγκη να τόν υπειθυμίζετε διαρκώς πως είσαοτε άσχημη κι' ότι με το μισό που παίρνει αυτός θα ζήσατε περιωρισμένα. Μία λογική αίσιοδοξία δεν έβλαψε ποτέ.

13) Μην προσπαθήτε να ξεκαθαρίσατε προκαταβολικά τη θέσι ή τις απαιτήσεις σας μετά το γάμο. Είναι κουτό να θέλετε να καθορίσατε ένα πρόγραμμα ζωής ή να συντάξατε ένα συμβόλαιο άμοιβαίων υποχρεώσεων. Το μόνο που θα πετύχετε, θα είναι ν' απογοητεύσετε τόν άνθρωπο που βρίσκειται κοντά σας. Ποσες νέες δε πέφτουν στο λάθος να θέλουν να καθορίσουν ποσα παιδιά θ' αποκτήσουν, ποσα φορέματα θα τούς φτιάξει ο άντρας τους, ποσες φορές θα τις πηγαίνει στον κινηματογράφο ή τα κοσμικά κέντρα, σε ποιες δουλειές πρέπει να τις βοηθάει! Και το αποτέλεσμα: τόν χάνουν μία μέρα από τα μάτια τους, για να μην τόν ξαναβούν ποτέ πιά.

14) Κάμνετε τόν να πιστέψη, ότι θα είσαοτε κοντά του μία πιστή κι' αφοσιωμένη σύντροφος κι' ότι θα συμμερισθήτε τη ζωή του, όπως κι' αν είναι. "Ο άντρας πρέπει να σχηματίσει την πεποίθησι, ότι μπορεί να σας έχει εμπιστοσύνη και να βασίζεται σε σας.

15) Και τώρα ή χαρακτηριστική βολή. "Αν όητε ότι άργει να πάρη την άποφάσή τού, θα καταφύγετε σ' ένα παλαιό τεχνάσμα, που πιάνει πάντα. Πέστε τόν άγαμημένο σας, ότι θα φύγετε σε μακρινό ταξίδι, ότι σας προσφέρουν μία θέσι με πολλά πλεονεκτήματα, ότι οι γονείς σας σας πείζουν να πάρετε κάποιον άλλον... "Ετσι, θα τόν αναγκάσετε να πάρη την άποφάσή τού και να σας ζητήσει να γάμο. "Αν όχι, το καλύτερο θα είναι να φύγετε σεις, εκτός στην περίπτωση που πρόκειται για μία πραγματική αδυναμία, που θα την εκτιμήσατε ανάλογα με τις περιστάσεις.

16) Μη δείχνετε πως είσαοτε βιαστική. "Από τ' άλλο μέρος, όμως, μην άφηνετε τα πράγματα να τραβάνε από απείρουν. Πρέπει να είσαοτε πάντοτε λογική κι' αντικειμενική. Μη βλέπετε τα πράγματα μόνο από τη δική σας σκοπιά. Πρέπει να τα εξέτασετε κι' από τη δική του, καλά πιστα και χωρίς προκαταλήψεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Μάθετε τί ζητάτε.

Ο ΞΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ Ο Παντελής ο Τρυποκάρυδος, άνθρωπος άφες και άσάφιος, τόν ελε κάνει πάλι το σαματά του. Είχε παρεξηγηθή στην ταβέρνα και τάνε ναυαγιά-καρούα. "Η παρεξηγησι έγινε με μία παρέα που τάπιε στο αντίκρου του τραπέζι. Κάποια κουβέντα, λέει, με ύπνοουμένα του πέταξαν κι' ο Παντελής δεν τ' ανήκανε κάτι τέτοια. Τόν ανέβαινε τόν αία στο κεφάλι, άνακατέυατε με τόν κρασί που είναι κι' εκείνο άνεσασμένο έκει ύπλα και άκοιουθούν τα γεγυάνα. "Ο δε Παντελής τυγγάνει και γερούδναος, "Εδωρε, λοιπόν, μία σπουεία στο τραπέζι, και "αουήταρε" όπως λέει τις έδουήσεις του — στος άντικρουός. "Η ληιά ήτανε μία μουκάλια σπασμένη και μία καρέκλα έπισης σπασμένη. Και ή κατηγορία του ήταν άδίκησος απάσιως και άπρομείλητα τραύματα. Για τόν σπάσιμο μιάς μουκάλας και μιάς καρέκλας; Μάλιστα. Γιατί σ' αυτό τ' άζημα ύπαρσι και μιά μικρή λεπτομέρεια. "Οτι τ' άδύ αυτό άφωγα άντικειμενα είχαν σπάσει σε ισάριθμα κεφάλια. Τα κεφάλια τών άντικρου του. Τους ελε καταφέρει και τούς δύο. "Ο Παντελής πάντα καταφέρνει τούς άντικρούς του. "Αμα είναι να καυγάδισι, βάζει κάτω τόν κεράλι και δουάει σάν τόν Κιγκ-Κόγκ, άν τόν θυώσαστε από τις τανίες. Τέτοιο κεράλι έχει.

Τώρα οι άντικροι τού έκαναν μνήσι. Είχαν μάρτυρες πως πρώτος έπιτέθηκε ο Παντελής και τούς έκανε τη ληιά. Και τήν ελε άσχημα ο ξαδερφός μου ο Παντελής, γιατί δεν ήταν ή πρώτη φορά που πηγαίνε για τέτοια ύπθεσι στα δικαστήρια. Το ποικίλο του υπηρώ ελε κι' άλλα καταθρόματα.

— Θάρης μάρτυρας, μού λέει.

— Τι να π'ά; "Εγώ" δεν ήμουν παρών.

— Θ' ής πως είμαι καλό παιδί.

— Αυτό τόν λέω, άν γ'άκι, δε πιάνεται ή μαστυρία μου, γιατί είσαοτε σπυγνεις. "Εκείνο που σού χρειάζεται είναι ένας καλός δικηγόρος. "Εχεις κανένα;

— Κάποιονε θα έρω.

— Μην κάνεις τόν κόπο. Θα σού έρω εγώ. Αυτάς τις μέρες γνώρισα ένα δικηγόρο, άσσο στην τέγνη του. "Ανατέρας κλάσεως.

Και πραγματικά έσι ήταν. Αυτός ο δικηγόρος λεγόταν—και λέγεται ακόμα, ύπθετα— "Αριστοτέλης Χατζημιρπούς. Μόνο νδέλετες τόν πλούσιο ναλι του, σάν γαίτη λιντσισού και τα σινιά τα σουφία που μισοκρέπασε κάτι μάτια γεμάτα περιεόμενο, καταλάβαινες πως αυτός ο δικηγόρος δεν ήταν άποιος κι' άποιος. Είχε ένα πολύ γοντό κεράλι — γοντότερο κι' από τόν Παντελή— κι' έκει μέσα ύπθηκε δόκλιση άποθήκη από νομικά.

— Και τώρα, μού έλεε λόγου γεγυένου, δεν έχω γάσει δικη.

Πώς τα καταφέρνεται; Χαυρίλασε με σημασία κι' έκανε δύο φορές εγκι χιλις! Κι' έπειτα έλεπε:

— Τ'ά πάν σε μία δικη είναι οι έρωτήσεις προς τούς μάρτυρες. Τους πετάς μία άπροσθη έρώτησι και τούς έβρνες κορόνα-γυάματα. Σμειώνεις τις άπαντήσεις τους και κατόπιν τις μεταγενέρισες στην άγροσει σου. Και κεράζεις τήν ύπθεσι. Στις έρωτήσεις έγκειται όλη ή τέγνη τού δικηγόρου.

Μού ένεπνευσε μεγάλη έμπιστοσύνη. Και τόν θυμήθηκα τώρα που έτυχε ή δικη τού Παντελή.

— Μήπως μ'ας κάμη; ρώτησε ο Παντελής, πάντα φιλόποτος.

— "Υπ' εύθνη μου, Παντελή, Ξέρεις ότι εγώ δεν συσταίνο εύκολα έπιστήμονα. "Αλλά εδω πρόκειται περί προσωπικότητας.

— Εν τάξει. "Από τόν λες έσύ.

Πήγαμε στο γραφείο τού κ. Χατζημιρπού. "Ο Παντελής τού ιστόρησε τόν άδίκημα, όπως έγινε.

— Μάλιστα, έλεε ο δικηγόρος. "Απλή και εύκολη ύπθεσι.

— Θά τήν κερδίσουμε;

— "Οπωσδήποτε!

Και φτάνουμε στην ήμερα της δικης. Δικάζονται μερικά άνθρωπάκια για κάτι κολάσιμες πράξεις — κάτι έξυβρισμούς, κάτι άπατούδες, κάτι πλαστογραφειούδες, κάτι κλεψούδες και τ'αυτά — κι' έπειτα έρχεται ή σειρά τού ξαδερφού:

— Παντελής Τρυποκάρυδος

— Παρών.

Κάθεται στο έδωλο με άξιοθάρσαστο σεβασμό. "Ο Πρόεδρος διατάζει τόν κατηγορητή. "Οτι τήν τάδε ώρα τήν τάδε τού μινός, έντος τού ταβερνείου δεινό, έπιτέθη και έτρασαύασι και τ'αυτά. "Ο Παντελής σπρέφει τόν θέλαιο του έρωτηματικό προς τόν δικηγόρο. Αυτός τόν κλείνει τόν μάτι τόν στέλνει καθυσχεματικό γαυόγιο.

Προσέγγεται ο πρώτος μάρτυς, "Ορέστης Πατατρούκας, παθών. Διηγείται πως έγινε τόν έπεισόδιο και πως τις έφαγε. Δείχνει και τόν σημάδι στο κεφάλι του. "Οταν τελειώνη τήν κατάθεσί του, ρωτάει ο πρόεδρος:

— "Ο κ. συνήγορος;

— Μία έρώτησι μόνο, άπαντά ο δικηγόρος μας.

Και γυρίζει προς τόν παθόντα υπητή:

— Δέ μού λέτε, κύριε Πατατρούκα, όταν ήσαοτε μικρός, έκάνετε τούτπως;

— Δέ θυμάμαι.

— Εύχαριστώ. Τίποτε άλλο!

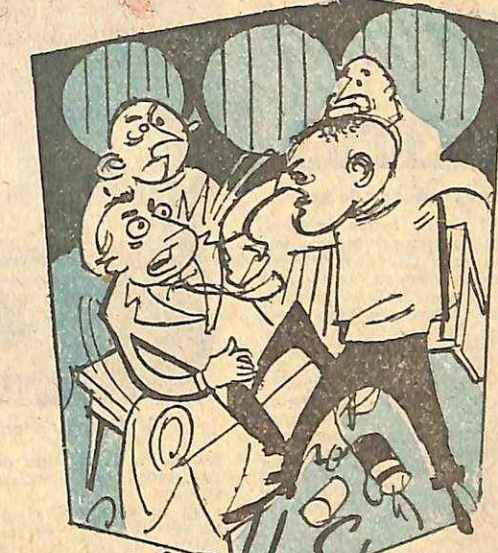
Και γαυγυλάει ειρωνικά, είς θάρος τού μινυτή. "Ακολουθεί ο δεύτερος παθών, Θεόδωρος Σουριτός. Αυτός δείχνει ένα σημάδι από έγκοπή που έχει στη ύπτη. "Ισχυρίζεται ότι είναι από θραύσμα φιάλης.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Δέ μού λέτε, κύριε, μάρτυς, όταν ήσαοτε μικρός ποιάςε διαδές;

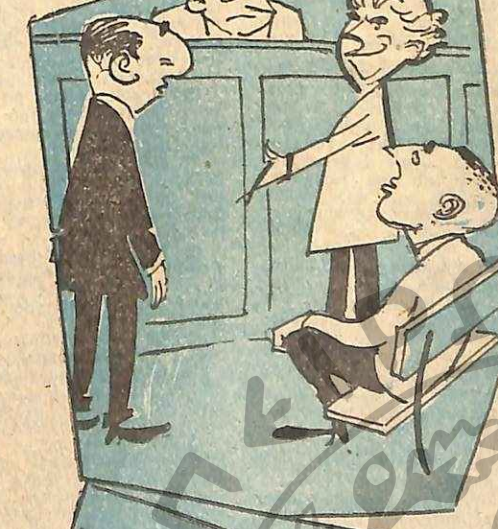
Ο ΜΝΗΤΗΣ: Δέ θυμάμαι.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Εύχαριστώ! Μού άρκει.

Και φαίνεται πολύ ικανοποιημένος ο δικηγόρος μας. Μας κυτάει μ' ένα ύφος σάν να λέη: "Εδω τόν έπισαο. "Εγώ δε υπωά να καταλάβω τί νόημα έχουν αυτές οι έρωτήσεις και κείνο τόν άου άρκει.

ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ

"Ο Παντελής γυρίζει σε μένα και μού ρώνει θέλμα που φανερώνει σπορία. Σάν να ρωτάει: "Τι λεί έτούτος έδω;" Τόν άπαντά με νόημα: "Ας τόν, έρεει τή δουλειά τού. Δεν άφιθάλλω καθόλου πως ύπαρχει κάποια θάδεση έννοια. Ένας άπώτερος σκοπός, σάν τόνπο που γεμίζεται τούς μάρτυρες ο λαμπρός μας δικηγόρος.

"Επειτα από τούς μινυτές, περνάει ο πρώτος μάρτυρας. "Αφηνείται τα καθέκαστα. Μάλιστα, πρώτος έπιτέθηκε στα καλά καθούμενα ο κατηγορούμενος. "Ηταν σάν άγριος. Τάκανε γυαλιά-καρούα έκει μέσα. "Ο δικηγόρος τών υπητών ύπθελάει μερικές έρωτήσεις, που δεν άφηνουν τήν παραική άσιβόλια για τή έννοχ ή κατηγορούμενου.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Η ύπθεσι.

"Ο δικηγόρος μας έρωτήσας διατηρώντας πάντα τόν σαοκατικό τόν γαυόγιο.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μία έρώτησι μόνο. Κύριε μάρτυς, γνωρίζετε έάν ο κατηγορούμενος έχει θεϊάν έν θεοσολογική;

Ο ΜΑΡΤΥΣ: Δέ γνωρίζω.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Τίποτε άλλο. Μού άρκει.

"Ο Παντελής έανυρωρίζει τήν κεσάκι τού και με κυτάει άνίσχυος. Τόν άπαντά με νόημα: "Περιμένε. Έναι τόν σκοπός τού. Προσέρχεται δεύτερος μάρτυς. "Επ'αυθαύματι κι' αυτός τ'ά ίδια.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Η ύπθεσι.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μία έρώτησι μόνο. Κύριε μάρτυς, γνωρίζετε έάν ο κατηγορούμενος έγραμμάτισε λογιές;

Ο ΜΑΡΤΥΣ: "Οχι.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Τίποτε άλλο. Μού άρκει.

"Αντ'αυθαύματι, ότι ο Παντελής γυρίζει πάλι τόν κεράλι τόν προς μένα. "Εγώ στρέφω άλλοτ'ό δικό μου, για ν' άποφύγω τόν θέλαιο τού. Κι' άρρίζω τώρα ν' άνησυχώ κι' εγώ. Τρίτος μάρτυς. Καταθέτει τα γεγυόνα με τόν νι και με τόν σίγμα.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μία έρώτησι μόνο. Κύριε μάρτυς, γνωρίζετε μήπως ποίαν γονολογία άπέθανε ο πάππος τού κατηγορούμενου;

Ο ΜΑΡΤΥΣ: "Οχι.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Εύχαριστώ. Μού άρκει.

"Ο μάρτυς κάνει ένα μωφασμό πως δεν καταλαβαίνει και άπερνάει.

Τέτατος μάρτυς κατηγορούμενος καταθέτει.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μία έρώτησι παρακαλώ. Κύριε μάρτυς, γνωρίζετε μήπως έάν ο κατηγορούμενος πήλη κοκκινέλι ή ρετινό;

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μα, κύριε συνήγορε, τί σέσιον έχουν αυτές οι έρωτήσεις με τήν ύπθεσι;

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ (πολύ σοδρος): Παρακαλώ, κύριε πρόεδρε. "Εχω τόν λόγο μου. Μόνον παρακαλώ τόν κύριο γωραμμάτιω να σημειώνη τας άπαντήσεις τών μάρτυρων στα πρακτικά.

"Τελευταίος μάρτυς ήταν ο ιδιοκτήτης της ταβέρνας.

— Τα έκανε ληπτα, κύριε πρόεδρε. "Ο δικηγόρος μας γαυγυλάει περιπακτικά). Τά άνθρωπάκια από δω—δείχνει τούς μινυτές— τάπαν ήπωνα και άπορφα και κανένα δεν περάσανε. "Ο δικηγόρος μας κουνάει μισοκρέπασα τόν κεράλι τού. Και έ-ξαιωνόσιος ο κατηγορούμενος έκνιάζεται και έπινιθεται άδίκως και παραλόγως και μού κάνει τόν μαγαζι σασπιτέζικο. Ταυτά ελεγα να πω, χωρίς φόβον και γωρε πάθος και γωάματα γνωρίζω, άλλα όλγια.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Η ύπθεσισι! "Εχετε καμιά έρώτησι;

"Ο δικηγόρος μας άνακατέει τ'ά μολλιά του.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Δύο, κύριε πρόεδρε. Δέ μού λέτε, κύριε μάρτυς, ένθυμείστε τόν θάσο τού συνε-θι τού γεγυός, τί γωβάτα φορούσε ο κατηγορούμενος;

Ο ΜΑΡΤΥΣ: Πού να θυμάμαι;

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Παρακαλώ ν' άσημειώθι στα πρακτικά. "Ο μάρτυς δεν άνημυται. Και μία άλλη έρώτησι: Γνωρίζετε πως πήγαν τόν κασέ τούσι οι υπηνέτι μας; Ελκύν, αέριο, έλαφρον ή πολλά βαρύ;

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Επί της ούσας, κύριε συνήγορε.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: "Επί της ούσας έρωτά, κύριε πρόεδρε. Μη παρακαλώ τήν έλευθέρια της έπιδρασπίσεως. Λοιπόν, κύριε μάρτυς: "Απαντήσατε σ'αφες στην έρώτησι μου.

Ο ΜΑΡΤΥΣ: Για τόν κασέ;

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μάλιστα.

Ο ΜΑΡΤΥΣ: Πού θές να βέρω; "Εγώ κρασί που-λάω, δεν πίνω κραδέες.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ (με τόν γαυόγιο τού θούμ-βου): Τίποτε άλλο. Μού άρκει.

"Ο μάρτυς κάνει να φύγ. Άλλά τόν προλαβαίνει ο κατηγορούμενος Παντελής, που σπινάει έξωσικά.

Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Κύριε πρόεδρε, άπορώ να κάνω κι' εγώ μία έρώτησι στο μάρτυρα;

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Ορίστε.

Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Κύριε μάρτυς, γνωρίζετε ποτέ έγινε ή έν Σαλαμίνι ναυαγία;

Τόν γέλιο που έκολούθησε, άλλο πλάμα. Ξεκαρ-διστικώς δικαστές, δικηγόροι, γωραμμάτιες, μάρ-τυρες, άκουσθήριο, ήπει και οι τούτοι άκόμα. "Ο πρόεδρος γυμνάζει τόν κορσόν, άλλα τόν γέλιο άρ-γυος να καταλαγιάσιν. Περιμένα να παρεξηγηθή ο δικηγόρος μας. "Αλλά αυτός — ο μινός που δεν έ-κασε μέρος στο γέλιο— έλεε σαφώς:

— Ούτε αυτό τόν γινώσκει, κύριε πρόεδρε!..

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Εχετε μάρτυρες ύππερασπίσεως; Καταθέτω εγώ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Εσύ τί έρωσις νά μ'ας της;

ΕΓΩ: "Ο κατηγορούμενος είναι καλό παιδί, κύριε πρόεδρε.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Νερό τού 'Αλγερίου

"Ετσι έχει όνομασθή ένα ύγρο, που άσπριζει τόν δέρμα. Τά συστατικά τού είναι τά έξης:

*Απεσταγμένο νερό ½ λίτρο
Λευκό οινόπνευμα 3 »
Χυμός δύο λεμονιών 4 »
Βόρας δέ σκόνη μία κουταλιά

Ανακατεύετε και ζεσταίνετε σε υπαίνομαρι. "Αφού τόν ύγρο γίνη ά-μοιογενές, τόν φιλτράρετε, τόν άφινε-τε να κρούση και τόν βάζετε σε μπου-κάλια.

Σαπουνί βενζόνης

Παίρνετε 100 γωαμάρια λευκό σαπουνί. Τόν βάζετε να λυώση σε υπαίνομαρι και προσθέτετε: Μέλι 100 γραμ.
Ευσεμένα μυγάλα 100 »
Βάμμα βενζόνης 25 »

Σαπουνί κατά της άκμής

Λευκό σαπουνί 150 γραμ.
Πίσσα (γκουντρόν) 80 »
"Εσάνς μέδρες σταγόνες

Σαπουνί κρίνου

Σκόνη σαπουνίου 200 γραμ.
Γάλα άμυγδάλων 50 »
Χυμός βολβών κρίνου 10 »
"Εσάνς τριαντάφυλλου λίγες σταγόνες

Κολώνιες "απιντικές"

Θέλτε να φτιάξετε μία καλή κολώνια; Μεταχειρίζεστε μία από τις παρακάτω δύο συνταγές:

1) "Ελαιον περγαμίου . . . 8 γραμ.
"Ορυκτόν . . . 20 »
"Εσάνς λεμονίου . . . 4 »
*Βενζολίδανου ΧΧ σταγόνες
"Αλκοόλ καθαρό . . . 1 λίτρο

2) Λεμόνι . . . 1
Γαρφαλλά (καρφιά) . . . 1
Κογιήλη . . . 1 γραμ.
"Αλκοόλ καθαρό . . . 1 λίτρο
"Ανθόνερο . . . 30 γραμ.

Μπήγετε τ'α γαρφαλλά στο λεμό-νι. "Αφινε να μουσκάουν δια μαζί επί ένα μήνα κι' έπειτα φιλτράρετε.

Κι' οι δύο αυτές κολώνιες είναι πολύ δυνατές.

Αυγά με γαρίδες

Βράστε τ'α αυγά σφιχτά. "Αφού κρυώσουν και τα καθαρίσετε, κόψτε τα στη μέση τού μήκρους τους. "Α-φαιρέστε τόν κροκό και κρατήστε τον κατά μέρος. Κοπανίστε έπειτα κορό τόν ψαχνό από τις βρασμένες γαρίδες κι' ανακατέψτε τόν με φρέσκο βού-τυρο και μ'ε τούς κροκούς. "Ετοιμά-στε μία σάλτσα μετσάμελ. Γεμίστε

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Για το επεισόδιο ξέρετε τίποτα;
ΕΓΩ: Όχι. Καθότι άπουσίασα.
Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μία ερώτηση, κύριε μάτρε. Γνωρίζετε μήπως εάν ο κατηγορούμενος έλειψε τους παγούς;
ΕΓΩ: Πότε-πότε!
Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Τίποτε άλλο.
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σήκω άπάντα κατηγορούμενε. Γιατί έκανες το επεισόδιο και γύπλισες τους ανθρώπους;
Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Βρισκόμουν εν άμυνή μου.
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Πώς εν άμυνή; Οι άνθρωποι δεν σου έπετέθησαν.
Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Άν δεν έπρεστανται ενώ, θα μου οργιζόντουσαν εκείνοι. Τους έθερεσα για να μη με θοράσουνε.
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Πώς το ξέρετε;
Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Είχα προαίθετοι.
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Άρα. Κάτσε κάτω τώρα. Ο κύριος εισαγγελέας.
Ο κύριος εισαγγελέας δεν είχε να πη πολλά πράγματα: «Εν ένοχή του κατηγορουμένου είναι αυταπόδεικτος. Ζητώ την καταδίκη του».

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η πολιτική άγνοια.
Ούτε αυτή είχε πολλή δουλειά να κάνει. Τον άδικησε άπερίεργα.
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Η υπερασπίσις.
Στην στο άκροατήριό. Ο δικηγόρος μας: προαγορεί δυό θέματα, άνακατέυει πάλι τα μολαλιά του, πίνει ένα ποτήρι νερό και μου ρίχνει ένα βλέμμα, όπου λάμπει ο θοάλας. Και άρνίγλει με μία θεωρία κωνάρω.
Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Κύριοι δικαστάι. Υποθέτω ότι από όλην την διαδικασίαν προέκυψεν ή άδωσίως του πλάτους μου, το φίλσόν μου αυτό άνθρωποι, όστις έλειπε και τους παγούς. Διότι, κύριοι δικαστάι, όλοι οι παρελάσαντες μάρτυρες συνελήφθησαν ήλ γναρίζοντες τίποτε. Τους υπέβαλα δεκάδες ερωτήσεων και τί άπάντησαν: «Ο ένας δεν ξέρει. Ο άλλος δεν ένοιμάται. Ο άλλος δέ γναρίζει. Ο άλλος άγνοει. Και έραυτο, κύριοι δικαστάι: Είναι δυνατόν να λησθούν όπ' άμν μάρτυρες άγνωστοντες τα πάντα και να καταδικασθ ή έντιμος αυτός άνθρωπος έπ' τη θέσει των άνωτικώς άπάντων έπαντήσεων; Έν δυνάμει της άλήθειας, της δικαιοσύνης και του Ρωμαιοκό Δικαίου, ζητώ την πανηγυρικήν άπαλάγην του κατηγορουμένου, διά λόγους άμειβόλιων. Ζητώ ή Δικαιοσύνη!

Ένθουσιασμένος ο δικηγόρος έθερε ένα περήσανο θέλημα γύρω στο άκρόατήριό, για να ίδω ή έντύπωσι έκανε ή άνδρείου του. Έπειτα κάθισε εύναριστιμώς από τον έαυτό του. Τόν πλησίασα.
Τους κατατρόπωνα.
Δεν άντελθόν ή κατατρόπωνες, κύριοι Κατήγηγοι. Άλλά δεν ξέρω πώς θα έμειπής με τον έαυτό μου. Φοβάμαι πως βάνουμε κι άλλη δική έπ'... δικαία έπιθέσις.

Ο πρόεδρος έθελε υπροστώ στο πρόσωπό του ένα ντισίε και κάτι κομμάτια με τους πλαίνους και. Κι έπειτα έβγαλε την άπόφασή του:
Τον δικαστήριον κηρύσσει ένοχόν των κατηγορουμένων και έπιβάλλει πούνη φυλακίσας δυό μηνών και άποσπμίσιν 5 χιλιάδων εις τους παθόντας.

Οι χωροφύλακες τραβήσαν τον κατόχιό σ' ένα δωμάτιο, μέχρι να πληρώση τη φυλακή. Ένώ τον έπαιρναν, μου έκανε επιτακτικό νόημα να τον άλουθώ. Έτρεμαν τα πόδια μου.
Άκου δώ, μου λέει. Οά πας άμέσως να μου έρθη λεστιά για να ξεσπώσω την πούνη. Σε μία ώρα νάσαι έδω. Και για την άποσπμίσιν, έχεις καιρό άργότερα.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε και ο δικηγόρος. Άεράτος και έπιθλητικός.
Μην άνησυγής, λέει στον έδωρόφ μου. Οά κάνωμς έφεσι. Οά φτάσου με μέχρι "Άρειό Πάγο.
Νά μην κάνης τίποτα, το άπάντα ο Παντελής. Δεν έχω σκοπό να πάω Ισούβια.

Πάντως ή άνδρείου μου έκανε πάταγο.
Ο πάταγος θα γίνη άργότερα, στο γραφείο σου, που θαθω να σε έοφλώσω δηλώνει ο κατόχιος.
Οά τα έξωδα της δικής και την έξαγορά της ποινής, τα πληρώσα ενώ. Έπειτα είχα να θω λεστιά για την άποσπμίσιν των παθόντων. Ο Παντελής είχε θγάλει την άπόφασή του: «Έού μου άσπτησε το δικηγόρο, έού θα τα πληρώσης όλα». Άν μπορούσα, άς έκανα κι άλλους. Όσο για την άουσί, όθ το άποσπμίσιν έκείνου δικηγόρου, άς πάη να θω μάρτυρες να πουν ποιος τούρηζε το βέλι μάτι! Έγώ μιά φορά, δεν πάω.

ΠΑΝ, ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικαντικό ρεπερτοά

Η ΑΘΗΝΑ, ενώ έχασε από έφέτος το θέατρο «Κυθέρης», που λειτουργεί τώρα σαν κινηματογράφος, άποκτά τούτορα καινούργια χείμερινα θέατρα, που θα λειτουργήσουν από το έρχόμενο έτος. Είναι το θέατρο των άδελφών Καλούτα, στην όδο Πατριάν, δίπλα από το «Ράδιο Σίτυ», ένα άλλο στην Ό.μόνοια, όπου άλλοτε το καρεφινό «Στέμμα», τρίτο στην άρχή της όδου Γ' Σεπτεμβρίου και τέταρτο στην όδο Πανεπιστημίου, όπου τώρα το κατεδαφίζόμενο «Ρωακό».

Με συντονιστή το σκηνοθέτη κ. Γ. Μουζενίδη, ετοιμάζεται για τον προσεχή μήνα ο πανηγυρικός έορτασμός της «Εβδομάδος του θεάτρου».

Η πρώτη ημέρα του έορτασμού, που θα γίνη στη Λυρική Σκηνή, θα είναι άφιερωμένη στη μνήμη τριών κορυφαίων ήθοποιών του έλληνικού θεάτρου, της Σαπφούς, Άλκαίου, του Μαγκλιέρας και του Παντόπουλου.

Οά έπακλωθώσουν ένδιαφέρουσες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, ένάλλα σε διάφορα θέατρα.

Αυτή την εβδομάδα, θα άρχισή τις παραστάσεις του και το μοναδικό μουσικό άθηνάκι θεάτρο, το «Άκροπόλ», με την έπικαιρη έπεθεώρησι «Κόκκινο-πράσινο», που αστυρίζε τα νέα σήματα της τραχιάς.

Η γνωστή φαντασίστα τραγουδίστρια Σούλη Σαμπάχ, που κάνει την πρώτη της εμφάνισή στο θέατρο, θα έκτελή χρέη κομμερ, στο φινάλε της έπιθεώρησης του «Άκροπόλ», που είναι έμπνευσμένο από το τελευταίο τραγούδι «Άσπρες κορδέλλες» και που παρουσιάζει τρεις διαφορετικές συνολικές της Άθηνες, με όλους τους τύπους τους.

Στην ίδια έπιθεώρησι, ή Μπέττυ Μοσχονά, που εμφάνίζεται σαν «Πατούγας» σε μία άπομνησι του χαλακτριστικού τύπου, που δημιούργησε με τόση έπιτυχία το καλοκαίρι ο Μάνος Κατράκης, έκοψε τα μαλλιά της κι έτα άναγκαστικά κυκλοφορεί τώρα με καπέλο.

Τα παιδιά της Τζέιν Μάνσφιλντ, άνήσυχα όπως ή ήμπερα τους, άναστάτωσαν κυριολεκτικά το ξενοδοχείο, όπου ήταν έγκαταστημένη ή διάσημη στέρ.

Για το λόγο αυτό, βρέθηκε στην ανάγκη να έγκαταλείψη το ξενοδοχείο και να έγκατασταθ ή σε ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα, στο Κολωνάκι.

Η Τζέιν Μάνσφιλντ, που παρακολουθεί κάθε είδους καλλιτεχνική

Η Έδελέβα

Η Μπέττυ Μοσχονά

εκδηλώσι, έγινε μέσα σε λίγες μέρες, πολύ δημοφιλής στους Άθηναίους.

Το είδος του «Κράν Γκινιόλ» καιρούται από έφέτος και στην Αθήνα, με ένα μόνιμο συγκρότημα, που θα εμφάνίζεται δυό φορές την εβδομάδα, στο «Θέατρο Άθηνων».

Ιδρυτής του πρώτου έλληνικού θέατρου «Κράν Γκινιόλ» είναι ο Άνδρας Εύαγγελίου και πρωταγωνίστρια ή Άσπα Νακοπούλου, μία νέα ήθοποιος, με πολύ ταλέντο, που σπούδασε στην Άμερική.

Ο θάλας θ' άρχισή με ένα τρίπρακτο έργο, με τον τίτλο «ΟΙ κόμκας του θανάτου» και με μουσική όπέρουσι του Κώστα Καπνίση.

Η «Αυδοκράτη Αύλαία», μετά την έπιτυχία, που σημείωσε στην Κελλάδα, έτοιμάζει έφέτος νέα έδωρησι, σε κεντρικό άσπνακκό θέατρο, όπου θα παρουσιασθή άποκλειστικά έλληνικά μονόπρακτα.

Το «Μουρίνη», ή γνωστή θαλασινή ήθογραφία του Δημ. Μπάρο, προέκειται να μεταφερθή συντομα στην όδω.

Το έργο αυτό, διασκευασμένο σε σενάριο από τον ίδιο το συγγραφέα, θα γυρισθή έξ ολοκλήρου στη Σαλαμίνα, που είναι κι ή ιδιαίτερη πατρίδα του.

Με την όρχήστρα του Λεω. Κανακάκη, συνεργάζεται τώρα κι ο γνωστός πιανίστας Γ. Κατσάρος, που έλειψε άρκετά χρόνια στην Άμερική.

Ο θάλας του Κωστή Λειβυδέα, με νέα πρωταγωνίστρια τη Μαίρη Λαοπούλου, θα συνεχίσω και το χείμα, με μία μεγάλη περσίδα, πρώτος σταθμός της άποίας θα είναι ή Θεσσαλονίκη.

Ο θάλας πρόδας του Κώστα Χατζηχρήστου πούγει την άλλη έδομάδα για το Βόλο, με τη νέα του πρωταγωνίστρια, τη Μαρία Κωνσταντινίδου. Ένα από τα άλλατε διηγητικά στελέχη του θέατρου Κούν.

Ο θάλας Χατζηχρήστου θ' άρχισή με την περιώνυμη έπιτυχία «Τα φώτα του φώτη». Μετά το Βόλο, θα δώση παραστάσεις στη Λάρισα και κατόπιν θα φύγη για την Κύπρο.

Ένα από τα πιο αξιόλογα γαλλικά μαλλέα, ή συγκρότημα «Πιέρ Φράνκ», προέκειται να έλθη για λίγες μέρες στην Άθήνα.

Ο Ούγγρος σενarioγράφος Βατινέ, έκτός από το «Συνένη κάποις στην Άθήνα», προέκειται να γυρίση στην Έλλάδα και μία κωμωδία του, με τον τίτλο «Σαν όνε-ρο», με ζένους και Έλληνες ήθοποιούς.

Προέκειται για μία περίεργη ιστορία, που εκτυλίσσεται μέσα σε ένα ψυχιατρείο, με θέμα τις διαφορές φάσεις της άγάπης.

Στην Κύπρο σημειώνει μεγάλη έπιτυχία ή γνωστή τραγουδίστρια Έσέλινα, που παρουσιάζει, έκτός από το έλληνικό κι' όλοκληρωμένο έξο ρεπερτοά.

Η Μάριον Σίβα λανσάρε δυό καινούργια τραγούδια του μάστρου Μ. Θεοφανίδη, από την έπιθεώρησι του θεάτρου «Άκροπόλ» «Κόκκινο - πράσινο».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Οι πιθανότητες

ΝΑ ΒΡΗΤΕ ΣΥΖΥΓΙΟ

Ποιές γυναίκες προτιμούν οι άντρες

«Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ του γάμου είναι τόσο βαρύς, που χρειάζονται δυό άνθρωποι και κάποτε τρεις για να τον σηκώσουν» είχε πη ο Άλέξανδρος Δουμάς-υιός, που πρόσθετε, όμως, ότι, από όλες τις τρέλλες, που κάνει ο άνθρωπος, ή πιο άξιοσύστατη είναι ο γάμος, για το λόγο, ότι δέ μπορεί να την επαναλαμβάνη κάθε μέρα, όπως πολλές άλλες.

Έτσι ή άλλοι, οι άνθρωποι δέ βρήκαν να κάνουν τίποτα καλύτερο από το να παντρεύονται κι' οι στατιστικοί του ειδικού τμήματος του Ο.Η.Ε. μας λένε, ότι ο άριθμός των γάμων παραμένει σταθερός στις διαφορές χώρες κι' ότι μόνο οι μεγάλες καταστροφές (πόλεμοι, έπιδημίες, κλπ.) μπορούν να τον τροποποιήσουν.

Αυτό, όμως, άπαιτεί μία μικρή έξηγησι. Ο άριθμός των γάμων άαομειώνεται σύμφωνα με την κίνησι του πληθυσμού και, στην έποχή μας, που παρουσιάζει σημαντική όπεροχή των γεννήσεων έναντι των θανάτων, άνέρχεται συνεχώς. Άλλά ή άναλογία των γάμων στους 1000 κατοίκους δεν παρουσιάζει αξιόλογες άαομειώσεις, πράγμα που δείχνει, ότι οι άνθρωποι παραμένουν προσηλωμένοι σταθερά σ' αυτό το θεσμό.

Η άναλογία των γάμων στους 1000 κατοίκους δεν είναι ή ίδια στις διάφορες χώρες.

Στην Έλλάδα φαίνεται, ότι κυμαίνεται μεταξύ 7,5 (ως 8) οοο.

Άλλά όπως είπαμε και παραπάνω, οι πόλεμοι, οι έπιδημίες κλπ., περριίζουν σημαντικά τον άριθμό των γάμων. Έτσι, κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ή άναλογία των γάμων στην Εύρώπη κατέβηκε στα 2, 3 οοο το 1916, στα 2,7 οοο το 1917 και στα 3 οοο το 1918. Μετά τον τετακτισμένο του πολέμου, όμως, έξερσάνο το μέσο όρο, που κυμαίνονταν γύρω στο 7,7 οοο κι' έφτασε στα 9, 3 οοο. Ρεκόρ που δεν έπεσε άπτε από τότε, έσημειώσαν το 1920 (14,1 οοο) και το 1921 (11,6 οοο).

Τα πράγματα έξανώρρισαν όστερα στον κανονικό ρυθμό. Κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, δέ σημειώθηκαν τόσο μεγάλες διακυμάνσεις. Η άναλογία των γάμων έπεσε κατά 4 ή 1943-44 στα 4,7 οοο. Το μεγαλύτερο μεταπολεμικό ρεκόρ σημειώθηκε κατά τα έτη 1947-48 (8, 3 οοο). Έκτοτε, έχουμε έξανώρρισι στην προπολεμική άναλογία, με έλαφρά άνοδο από το 1958.

Η ίδια στατιστική μας πληροφορεί, ότι ή πιθανότητα, που έχει ή γυναίκα να βρή σόζυγο, ποικίλει άνάλογα με την ηλικία της. Έτσι έχουμε:

Ηλικία της γυναίκας	Στις 100 βρίσκουν σόζυγο οι:
15-20	14 (και 1/2)
20-25	52
25-30	18
30-35	15 (και 1/2)
35-40	3 (και 3/4)
40-45	2 (και 1/2)
45-50	3/8 του 1%
50-55	1/4 του 1%

Όπως φαίνεται από τον άνωτέρω πίνακα, ή γυναίκα έχει τις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρή σόζυγο από τα 20-25. Έπειτα οι πιθανότητες μειώνονται σταθερά, για να έκμηνυστούν σχεδόν μετά τα 45.

Από την ίδια στατιστική προκύπτει, ότι οι άντρες κάτω των 21 χρόνια παντρεύονται νέες της ίδιας περιπού ηλικίας ή λίγο μεγαλύτερες. Το ίδιο συμβαίνει και με τους άντρες 21-29 χρόνων.

Η ηλικία των 30-35 χρόνων είναι για τον άντρα ή περίοδος της ώριμότητας. Η προτιμήσι του, κατά την περίοδο αυτή, στρέφεται στις νέες ηλικίας 21-29 χρόνων. Οι γάμοι με νέες κάτω των 21 χρόνων αντιπροσώπευον ποσοστό μόλις 13%.

Μετά τα 35 οι άντρες μικραίνουν την άπόστασι που τους χωρίζει από τις γυναίκες. Οι γάμοι με νέες κάτω των 21 χρόνων αντιπροσώπευον ποσοστό μόλις 2,4%.

Μετά τα 50, τέλος, οι άντρες προτιμούν γυναίκες ηλικίας 35-40 χρόνων.

Οι «Ηνωμένες Πολιτείες κατέχουν το ρεκόρ των «εθελούστων» γάμων. Στα 3 άνδρούνα, το 1 χωρίζει,

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Στέλλα παρουσιάζεται έαυονκά στην οικογένειά της. Είναι παντρεμένη, με δυό παιδιά και ζει εύτυχισμένη με τον άντρα της. Τον γνώρισε στην Άμερική, τον καιρό της μεγάλης φτώχειας της. Ήταν κι' αυτός φτωχός και δούλευαν μαζί σ' ένα εστιατόριο.

Έπειτα ή τύχη τους βοήθησε κι' έγιναν πλούσιοι. Ήρθαν, λοιπόν, στην Έλλάδα για να ζήτηση ή Στέλλα από τον πατέρα της να τη συγχωρήσει. Έπίσης θέλει να δει την Ρίκα, με ή παλιά φίλη της είχε έξαναβρεί. Ο Γιαννάκης όμως άναλαμβάνει να μάθη ποιοι βρισκται.

Με άσπρες χαίρες όρθωμένες έτρεχαν τα κύματα. Βιάζονταν θαρρετά να φέρουν κάποιο μήνυμα στη στεριά. Κι' οι νεαρές καλόγριες, με πρόσωπα θλιμένα, με μάτια θολά, άγνάντευαν τη θάλασσα. Το μοναστήρι βρισκόταν στην κορυφή του λόφου. Πλαγιές πράσινες έφεραν ως κάτω στη θάλασσα, που δεν άπτεχε και πολύ. Κι' όμως οι περισσότερες άπό αυτές τις γυναίκες ήξεραν πως ίσως ποτέ πια στην ζωή τους δέ θα βρισκονταν τα κατηφορικά μονοπάτια.

Ο τοίχος του μοναστηριού ήταν ψηλός. Ποιό ψηλός όμως ήταν ο φραγμός, που είχαν βάλει οι ίδιες στον έαυτό τους.

Όλες τους ήταν άδύνατες. Η ήγουμενη ήταν άσπρη, ή πειθαρχία σιδερένια. Όλες τους έδιναν την έντύπωσι πως είχε κιόλας άόχισι κάποια έξάλωσι.

Μάτιας όμως ζήτοσες κανείς να βρή, στις περισσότερες άπό τις πνευμένες αυτές μορφές, τη γαλήνη. Στο βάθος των ματιών των νέων αυτών κοριτσιών έκαινε ακόμα θαρρείς κάποια παράξενη φωτιά.

Όποτε είναι βέβαιο; Τ' άποράσεις να πάη στο μοναστήρι; Γιατί;

Δεν ξέρω, κανείς δεν ξέρει τίποτα. Την έχει κιόλας ξεχάσει ο κόσμος.

Μπορεί να είναι δυστυχισμένη, πέταξε ή Θάλεια.

Σίγουρα θα είναι δυστυχισμένη, είπε ή Στέλλα. Με το χαρακτήρα της, το μοναστήρι θα της φαίνεται φυλακή...

Ίσως να ήρε όμως τη γαλήνη εκεί, ψιθύρισε ή Μαρία.

Η Στέλλα κούνησε το κεφάλι της.

Όχι, μαμά, δεν το πιστεύω. Η Ρίκα ήταν γεννημένη για τη ζωή. Ποιος ξέρει τι θα συμβαίσει...

Τι άλλο; είπε ή Θάλεια. Όλα γκρεμίστηκαν γύρω της.

Και πάλι θα είχε το θάρος σ' άόχισι.

Τι βάσεις, λοιπόν, στο μυαλό σου;

Δεν ξέρω, δεν ξέρω, είπε ή Στέλλα συλλογισμένη.

Θέλεις κι' άλλα νέα; είπε ο Κιάνης. Ο Καραφώτης με τη γυναίκα του ζούνε σαν πιτσιουνάκια πάλι. Περνάνε το δεύτερο μίνα του μέλιτος. Έτσι λέει ο κόσμος.

Τα μάτια της Στέλλας άστραψαν.

Να κι' ένα νέο, που μου δίνει χαρά.

Χε δώσει κι' έμένα ο Θεός. Τί μπορούσε να σου κάνει ο κοινός νους; Νά μου πη, ότι ο πατέρας μου κι' ή μητέρα μου, που πολέμοσαν τόσο φανατικά την άγάπη μου με το Ντέμη, δεν ήταν

«Όστε ή Ρίκα, ως προς αυτό, μπορεί να είναι ήσυχη από τύψεις, είπε ή Θάλεια. Ίσως να μη το ξέρη, είπε ή Στέλλα συλλογισμένη. Ίσως να φύγε με την έντύπωσι πως είχε καταστρέψει για πάντα την εύτυχία τους Θάλεια να την δώ.

Έρριξε στον άντρα της μία παρακλητική ματιά. Αυτός γέλασε.

Γιατί να μη την δής; Το πιο εύκολο πράγμα του κόσμου! Ένα ταξιδάκι στην Κάροστο.

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Με άσπρες χαίρες όρθωμένες έτρεχαν τα κύματα. Βιάζονταν θαρρετά να φέρουν κάποιο μήνυμα στη στεριά. Κι' οι νεαρές καλόγριες, με πρόσωπα θλιμένα, με μάτια θολά, άγνάντευαν τη θάλασσα. Το μοναστήρι βρισκόταν στην κορυφή του λόφου. Πλαγιές πράσινες έφεραν ως κάτω στη θάλασσα, που δεν άπτεχε και πολύ. Κι' όμως οι περισσότερες άπό αυτές τις γυναίκες ήξεραν πως ίσως ποτέ πια στην ζωή τους δέ θα βρισκονταν τα κατηφορικά μονοπάτια.

Ο τοίχος του μοναστηριού ήταν ψηλός. Ποιό ψηλός όμως ήταν ο φραγμός, που είχαν βάλει οι ίδιες στον έαυτό τους.

Όλες τους ήταν άδύνατες. Η ήγουμενη ήταν άσπρη, ή πειθαρχία σιδερένια. Όλες τους έδιναν την έντύπωσι πως είχε κιόλας άόχισι κάποια έξάλωσι.

Μάτιας όμως ζήτοσες κανείς να βρή, στις περισσότερες άπό τις πνευμένες αυτές μορφές, τη γαλήνη. Στο βάθος των ματιών των νέων αυτών κοριτσιών έκαινε ακόμα θαρρείς κάποια παράξενη φωτιά.

Όποτε είναι βέβαιο; Τ' άποράσεις να πάη στο μοναστήρι; Γιατί;

Δεν ξέρω, κανείς δεν ξέρει τίποτα. Την έχει κιόλας ξεχάσει ο κόσμος.

Μπορεί να είναι δυστυχισμένη, πέταξε ή Θάλεια.

Σίγουρα θα είναι δυστυχισμένη, είπε ή Στέλλα. Με το χαρακτήρα της, το μοναστήρι θα της φαίνεται φυλακή...

Ίσως να ήρε όμως τη γαλήνη εκεί, ψιθύρισε ή Μαρία.

Η Στέλλα κούνησε το κεφάλι της.

Όχι, μαμά, δεν το πιστεύω. Η Ρίκα ήταν γεννημένη για τη ζωή. Ποιος ξέρει τι θα συμβαίσει...

Τι άλλο; είπε ή Θάλεια. Όλα γκρεμίστηκαν γύρω της.

Και πάλι θα είχε το θάρος σ' άόχισι.

Τι βάσεις, λοιπόν, στο μυαλό σου;

Δεν ξέρω, δεν ξέρω, είπε ή Στέλλα συλλογισμένη.

Θέλεις κι' άλλα νέα; είπε ο Κιάνης. Ο Καραφώτης με τη γυναίκα του ζούνε σαν πιτσιουνάκια πάλι. Περνάνε το δεύτερο μίνα του μέλιτος. Έτσι λέει ο κόσμος.

Τα μάτια της Στέλλας άστραψαν.

Να κι' ένα νέο, που μου δίνει χαρά.

«Έδειξε, με μία κίνησι κουρασμένη, άπελπισμένη το άσσο της. Έγώ σου διηγήθηκα μ' όλες τις λεπτομέρειες την ιστορία μου. Ρίκα. Έσύ, δέ θα μου πη διηγήθηκες; Τί έγινε; Πώς πήρε την άπόφασι να κλειστής έδώ μέσα; Μία σύστασι πόνου πέρασε στη φυσιολογία της κοπέλλας.

Στέλλα, άποκρίθηκε με φωνή τραχεία. Μου διηγήθηκες ότι σκέφθηκες το θάνατο άπάνω στη μεγάλη σου άπελπισία.

Ναι, για μία στιγμή. Έπειτα όμως μόνη μου, από μέσα μου, από τον έαυτό μου, ήρθε η δύναμι ν' άγωνιστώ για τη ζωή και για την εύτυχία.

Κι' έγώ σκέφθηκα το θάνατο... κάποτε, ψιθύρισε σαν να μιλούσε μονάχη της ή Ρίκα. Ναί... Ήταν μία νύχτα. Στέλλα... μία νύχτα...

Σταμάτησε άνατριχιάζοντας. Κτύπησε την παλάμη της φίλη άγρια:

Δε σε νοιάζει, ψιθύρισε. Είναι κάτι, που δέ θα το πω σε κανένα, ποτέ!

Της έπιασε ή Στέλλα το χέρι. Άν δεν το πής, θα μείνη ή πληγή μέσα σου.

Συχαίνωμαι τον έαυτό μου, Στέλλα. Τον συχαίνωμαι. Κάθε μου λέξι είναι ακόμα μία ψευτιά.

Ήρθα έδώ και τους είπα ότι θέλω ν' άφιερώσω τη ζωή μου στο Θεό. Ψέμα, ψέμα... Το ξέρεις έσύ, ότι δεν είμαι πλάσμενη για καλόγρια.

Γι' αυτό ήρθα. Ρίκα, για να σε πάρω από δώ.

Και να με πας πού; Και τί να με κάνης;

Να σε βοηθήσω ν' άρχισης μία καινούργια ζωή.

Κούνησε ή Ρίκα το κεφάλι της. Μία ζωή που να βασίζεται πάλι στο ψέμα;

Γιατί; Μία ζωή, που να βασίζεται στην άλήθεια.

Είναι άλήθεια που δεν λέγονται. Έσύ τα είπες όλα στον άντρα σου;

Ναι.

Ποιν παντρευτήτε;

Όταν κατάλαβα πως θέλει σοδάρω να με παντρευτή.

Έμεινε ή Ρίκα συλλογισμένη. Έσύ μπορούσες να του τα πής. Έσύ ήσουν κατά βάθος μονάχα ένα θύμα. Με το Ντέμη κράτησες την υπόληψή σου, κι' ο Φάνης σε πήρε με άπάτη. Όλες σου οι άλλες περιπέτειες ήταν παρά τη θέλησή σου. Έγώ όμως...

ΣΕΝΤΑΝΤΑΓΕ

Άριστοκρατική γειτονία

ΣΤΟ μεσοτικό γραφείο καταβάνει το ζεύγος Νεοπλουτίου, που ζητάει έπιγόντως να ένοικίαση διαμέρισμα.

Πριν σάς δείξω ώριμμένα, θα ήθελα να μάθω τί ακριβώς ζήτοσες τους λέει ο μεσίτης.

Και ή κυρία άρκεσει τον καταβάνη της: Δέ μας ενδιαφέρουν τα λεφτά... Το νοικιάζουμε όσο κι' όσο, όταν να μας άρέσει!... Και για να μας άρεση πρέπει να είναι υπερλούς, με δωμάτιο και λουτρό υπηρεσίας, με πλαστικά κρυστά, με μαυρά μαυρά, να έχω συνέχεια καλοκαίρι να είναι ρετιρέ, χωρίς διπλάνους...

Έν τάξει!... Βρήκα ποιά σας κάνει... λέει ένθουσιασμένος ο μεσίτης.

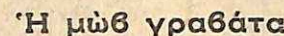
Έπιβαίνουν, λοιπόν, κι' οι τρεις στην κουρσα του ζεύγους και κατευθύνονται προς το ιδεώδες διαμέρισμα.

Έκει, άπου το έπιθεωρούν έπισταμένως, δείχνουν πως μένουν ίκανοποιημένοι, άλλα κάτι υπάρχει που τους ένοκλει. Λοιπόν; ρωτάει ο μεσίτης. Πώς το βρίσκετε;

Το διαμέρισμα είναι καλό, άλλα ή συνολικά δέ μ' άρεσει! Δεν είναι τόσο άριστοκρατικό!... λέει ο συζυγός.

Κι' ά μεσίτης άπάντησε: Μά τι έχει ή συνολική; Σας διαβεβαίω ότι είναι τώρα πολύ άριστοκρατικό... Ποτέ δέ θα σας ζήτηση γειτονίας σας σε ένα κατώ από όσα χιλιάδες δραχμές...

Ο ΦΑΚΟΣ

22

ΜΕΤΑ από την κυρία Γκρένκορ Πάκ και την Σοφία Λορέν, η Ντάουιν "Ανταρctica" έφτασε στα Λονδίνα. Η διασημή στολ, που ζή γαρρισμένη από το σύζυγό της, τον Ιταλό πρόκληση Βιτόριο Μάσιμο, έπρεπε θύμα των ίδιων Ισως κλεπτόν κοσμημάτων, που μπήκαν στο σπίτι της, ένω αυτή έπαινε μέρος σε μια έκδοσή της τηλεόρασης και της πήραν τη θέση της μητέρα της. Ένα γυναικό, ολόκληρο του πατέρα της, παλαιά κομμάτια της οικογενείας Μάσιμο και διάφορα δικά της κολλίε και

Η Κάθριν Χέμπαρντ

μπρασελέ χρυσά και άδαικων-ταστούλια, ή συνολική αξία των οποίων έφτανε τις 3.000 λίρες (240.000 δραχμές). Η στοά έπιστρέφοντας στο σπίτι της τα βρήκε όλα άνω-κάτω και άντελίσθη άμέσως την κλοπή. Η κλοπή αυτή στενογόρησε αφάνταστα την φασία Νάουν, γιατί τα κοσμημάτα, εκτός από την όλη τους αξία, της θυμίζουν το καθενα κάτι από το παρελθόν. Με δάκρυα στα μάτια ή στοά δήλωσε στους αστυνομικούς, που έφτασαν άμέσως επί τόπου, πως της πήραν συνολικά 13 κοσμήματα και πως δε γλύτωσε παρά μόνο τα διαμαντένια σκουλαρίκια, που φορούσε εκείνο το βράδυ. Και το κορόμφωμα της άτυχίας της ήταν πως δεν είχε φροντίσει να τα ασφαλίσει.

Η Μπριζίτ Μπαρντ έγκατέλειψε την κλινική «Άνιος Φραγκίσκος» της Νικαίας και έφυγε για άγνωστη κατεύθυνση. Ακολουθώντας την επιθυμία της στοά και της μητέρας της, ο γαλλικός τόπος άποφάσισε να μη άσοληθ ή στο μέλλον με τη διάσημη στοά. Η γαλλική έφημερίδα «Αύνη» νράφει: «Δέν πρόκειται να προσπαθήσουμε να μάθουμε, που θα καταφύγ η κυρία Ζάκ Σαρριέ δεδωμένου ότι οι σήτες της έθνη-ρίδες μας δέν θ' άσοληθούν στο μέλλον μαζί της παρά μόνο προσκειμένου για την κατι-κή των φίλων της».

Δέν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τις άγγλικές έφημερίδες, οι όποιες άπειρόνουν στην Μπριζίτ πολλές σήτες της πρώτης σελίδας. Το «Νταϊνλ Μίσο» υάλλιστο, που της άφειρώνει δόκλσηση την πρώτη του σελίδα, νράφει στο φύλλο της περασμένης Τρίτης:

«Τόσο ή Μπριζίτ, όσο και ή μητέρα της, δήλωναν πως ή στοά εινε άνάγκη από ήσυχία και άνάπαυσι. Έκείνη, όμως, αντί να καταφύγ στο σπίτι των γονέων της, όπως όλοι περίμεναν, έφυγε μαζί με τον πρόην σύζυγό της Ροζέ Βαν-τίι. Φαίνεται δε τόσο ευδιάθετη κοντά του, ώστε πολλοί πιστεύουν πως οι δύο πρόην σύζυγοι θα ζήτουν να έπι-σπεύσουν την έκδοσι των δια-ζυγίων τους για να μπορέσουν να ξανασημειούν».

★ 700 έκατομύρια θεάτες παρακολούθησαν κατά το 1959 τις προβολές ταινιών στους κινηματογράφους των Ίνδιων. Κατά το 1959 ή ώρα αυτή ήρθε πρώτη άπ' όλες στην παγκόσμια παραγωγή ταινιών με 402 νέα φίλμ.

★ Ο διάσημος Άμερικανός δικηγόρος Τζ. Ν. Γουέλν πέθανε σε ηλικία 69 χρόνων. Πριν από 6 χρόνια ο κ. Γουέλν ανέλαβε να υπερασπιστή δωρεάν τον άμερικανικό στρατό κατά των επιθέσεων του Μικ Κάρθου. Κέρδισε τελικά τη δίκη κι έγινε έτσι διάσημος, γιατί έκατομύρια Άμερικανών παρακολούθησαν τους δικαστικούς άγώνες του στην τηλεόραση και θαύμασαν την ψυχραιμία και το γούμφο, με το όποιον αντιμετώπισε τον επικίνδυνο αντίπαλο. Όταν άρ-γότερα ο «Ότο Πρέμινγκερ» ανέλαβε να μετασέσει στην ό-δον το έργο «Ανταρctica» ένο-γκηλίσματος, πίστεψε πως δε θα μπορούσε να βρη πύ-κα-τάλληλο πρόσωπο από τον Γουέλν, για να του άσθήσει το ρόλο του δικαστού. Και είνε δίκαιο, γιατί ο Γουέλν έ-παιξε το ρόλο αυτό με εξαιρε-τική επιτυχία.

★ Ο Άντονι Πέρ-κινς, που γυρίζει τώρα στο Παρίσι με την «Γυγκριντ Μπέρνγκμαν» και τον «Υθ Μοντάν» το φίλμ «Αγαπάτε τον Μπράνκο» αγαπά τόσο πολ-λύ τις εικονογραφημένες συνέ-χειες, που δημοσιεύουν οι ά-μερικανικές έφημερίδες, ώστε έχει άσθήσει σε κάποιο φίλο του στην Άμερική να του στέλν η καθημερινώς τις έφη-μερίδες, που τον ενδιαφέρουν.

★ Το φίλμ του «Αμπέλ Γκάνε» «Αούστερλιτς» άπαγο-ρεύτηκε στο Άννόβερον. Η τοπική λογοκρισία, που άπα-γόρευσε την προβολή του, δι-καλογώντας την άπόφασή τη, δήλωσε πως έκρινε το φίλμ πολύ... μωτισσιστικό!

★ Ο Έρικ φόν Στρο-γάτμ (γυιός του διάσημου καλλιτέχνη που πέθανε πρό-χρόνων) έκανε στη Βιέννη το γυναικό του, ως βοηθός σκη-νοθέτη με το φίλμ «Μυστικό δρόμο».

★ Η Κίμ Νόθσκα άπο-κάλυψε πως ή ζωή του Χόλλυ-νουντ την έχει κουράσει αφάν-ταστα. Η στοά που άρραβω-νίστηκε προσφάτως με το σκηνοθέτη Ρίτσοντ Κήν, δή-λωσε πως ή Μάκκα του κινη-

Σύντομες ειδησούλες

ματογράφου, που όλος ο κό-σμος τη θεωρεί σαν μια παρα-μυθένια πολιτεία, δέν είναι πα-ρά ένα χωριό, του οποίου οι κάτοικοι πιστεύουν άπόστο-λουν το κέντρο του κόσμου και πως δέν υπάρχει πάνω στη Γη τίποτ άλλο άξιοπρόσεκτο.

«Το πιστεύουν αυτό ακρά-δαντα, πρόσθεσε ή Κίμ, και γι' αυτό φροντίζουν να δημιουργή-νουν γεγονότα και σκάνδαλα, ώστε να έχη ο κόσμος κάτι να διαβάσει». Έλάτε να περάσετε ένα μήνα στο Χόλλυνουντ και θ' αλλάξετε άμέσως γνώμη γι' αυτό».

★ Όλο το Παρίσι μιλά μ' ένθουσιασμό για το φίλμ-κο-λοσόφ «Μπέν Χούσο», που προ-έβληθη πρό ήμερών και που έ-στολίσαν στους παραγωγούς του 500 έκατομύρια δραχμές, περίπου. Το έργο αυτό νεία-στηκε προετοιμασίες δέκα χρόνων, ένάμιση δε χρόνο κράτησε το γούμφο του στα στούντιο της Ταινιοτά, που έργάζονταν άποκλειστικά γι' αυτό.

Τα 78 άλφα, που παίρνουν μέρος στο έργο, νείαστηκαν ένο-ς ένο-ς ειδική ένγκυαση.

Δεκάδες χιλιάδες ένγάτες έργάζονταν επί 15 μήνες, για να κατασκευάσουν τα 300 ντεκό και που πάντως της τε-χνική λίμνη μέσα στην όποια

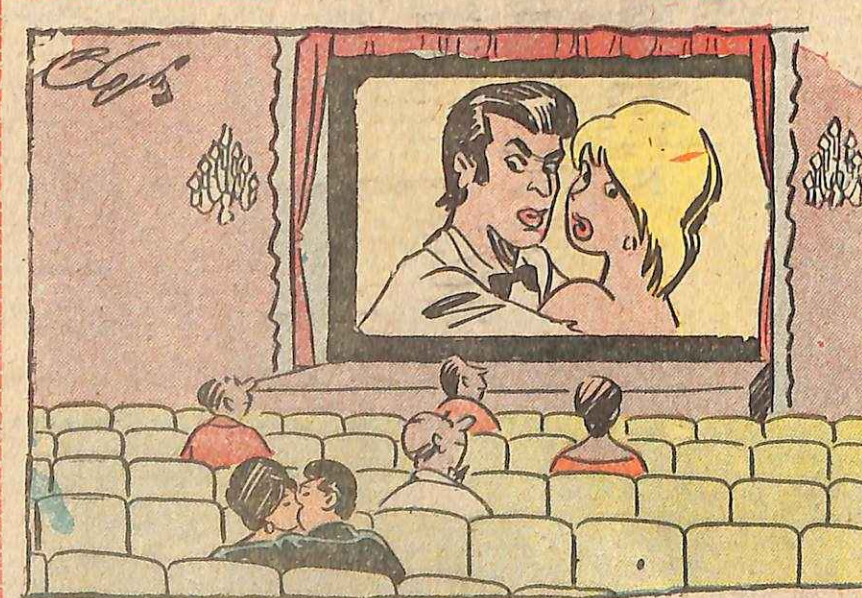
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Πανηγυρικός

ΣΕΛΙΔΕΣ

84

— Νά, αυτό είναι φίλι, Τζών. Ο γι τὰ δικά σου τὰ κοινόπιαστα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

νίεται μια ναυαγία με 50 μεγάλες τσίφρες. Κατασκευάστηκαν πανοπλι-ες λόγγες, άσπίδες κλπ., με τις όποιες θα μπορούσαν να εξοπλιστούν τρεις στατίες της σομαίικης αυτοκρατορίας.

Ανακατασκευάστηκαν όλο-κληρες συγκίες της άραίας «Ιερουσαλή».

Πήραν μέρος 100.000 κομ-πάροι και υπάρχουν 496 όλοιοι.

Τέλος ή έκπληκτη σκηνή της άρματοδρομής που άπο-τελεί και το κλός του όλου έρ-γού, γυρίστηκε σε μια τερα-στία άρένα ενός τετραγωνικού χιλιομέτρου από έξη συνγρό-νως ειδικές μηχανές, που στοι-γίζουν 3 έκατομύρια δραχμές ή καθεμιά!

★ Στη Ρώμη ή «Αννά-Μαρία Πιεράντζελι, δήλωσε πως είναι άποφασι-σμένη να ένγκαταστήθ όριστι-κά στην Ιταλική πρωτεύουσα. Άλγες ώρες άργότερα ή στοά έσπευε για το Παρίσι και ά-νισε άμέσως να γυρρή ένα διαμείρισμα, στο όποιο θα έν-γκαταστήθ μαζί με το γυιό της, για έξη τουλάχιστον μή-νες».

★ Ο Λουτβίνο Βισκόντι θα γυρρή ένα φίλμ με θέμα τα νειανικά χρόνια του Τζιουζέππε Βέρνι. Πρωταγωνιστές του θα είναι ο Άλβιν Ντε-λόν και ή Κλαούντια Καρντινάλε.

★ Ο Τζόζεφ Κότ-τεν άνήγγειλε επίσημα στο Χόλλυνουντ τους άραβόνες του με την Άνγλίδα στοά Πατρίτσια Μεντίνια. Η Πατρίτσια, που είναι σή-χως 37 χρόνων, υπήρξε συ-ζυγός του γνωστού ήθοποιού Ρίτσοντ Γκρήν. Ο Τζόζεφ Κόττεν, 55 χρόνων, είναι γή-ρος. Η σύζυγός του Λεονώρα Κήν-Κόττεν πέθανε από λευ-καμία στη Ρώμη τον περασμέ-νο Ιανουάριο.

★ Ο Ζάκ Σαρριέ πήρε μια πρόσκληση, για να παρου-σιάσθ στις άαγες Νευρόλου σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο προσκειμένου να υποβληθ σε μια νεική εξέταση ύστερα ά-πο την όποια ή θα κριθ κα-τάλληλος για τη στρατιωτική άπρεσία ή θα πάση άπαλλα-γ ή άνίκανος!...

★ Για να παρανηρήση τη Σοφία Λορέν, για την ά-πώλεια των κοσμημάτων της, από τα όποια ούτε ένα δε βρέ-θηκε, ο σύζυγός της Κάρλο Πόντι άποφάσισε να της γαρ-ί-

ζωψε του, που ήταν πάντα να ζήη στην Όπερα. Α-φού επί τέσσερα χρόνια έπαί-νε μαθήματα τραγουδιού, ο Χοσέ Φερέρ έμφανίστηκε πρό ήμερών στη Νέα Υόρκη ως Τζάβιν Σκίκι, στην διάννηση όπερα του Πουτσίνι. «Ξέρει να τραγουδά», έγραψε γι' αυτόν ο άσθηρος κριτικός του «Βή-ματος της Νέας Υόρκης».

★ Η Κάθριν Χέ-μπαρντ, που δέν παύει να γυρρή φίλμ και να παίζη στο θέατρο, δήλωσε πως ή θα Νο-ευθίου θα είναι γι' αυτήν μια έξαιρετική ημέρα. «Θα γιορ-τάσω την ημέρα αυτή, είτε ή στοά, την 51η έπέτειο των γε-νηθίων μου και τα 30 μου χρόνια στο θέατρο και στον κινηματογράφο».

★ Ο Ντέιβιντ Νίβεν άποφάσισε ν' άποκληρώσθ τους δύο γυιούς του Ντέιβιντ και Τζέιμς, 17 και 14 χρόνων. «Όπως δήλωσε ο ήθοποιός δεν ναι πολύ καλά παιδιά και δέν έχει κανένα άπολύτως παράπο-νο, αλλά πήρε την άπόφασή αυτή για να τους δώση να κα-ταλάβουν πως όπως και ο πα-τέρας, πρέπει να τα καταφέρουν μόνοι τους στη ζωή. Ο Ντέ-ιβιντ έγασε τον πατέρα του σε ηλικία 5 χρόνων και από τότε άνιωνίστηκε σκληρά, για να φτάση εκεί που έφτασε. Φαι-νόταν οι γυιοί του δε θα νεία-στούν ν' άνιωνιστούν κατά τον ίδιο τρόπο, γιατί θα έχουν στη διάθεσί τους όλη την περιου-σία του πατέρα τους, έφόσον έ-κείνος ζή».

★ Η Άδα Γκάρντνερ και ο Ντέρκ Μπόρνκαρτ, που γυρίζουν μαζί το φίλμ «Κόκκινος Άγγελος» θεωρού-νται άπ' όσους παρακολούθη-σαν το γύρισμα μερικόν σκη-νάσιων Ιδανικό ζευγάρι. Αυτό έ-πασσε για να κυκλοφορήσουν σήμας πως έχει άνιωνεί μετα-ξύ τους ένα έδωλλιο. Νά πάν-τως τί λένε ο ένας για τον άλλον:

«Ο Ντέρκ είναι ένας τέ-λειος τζέντλεμαν, είτε ή Ά-δα. Μου είναι πολύ εύάοιστο να εργάζομαι μαζί του. Η έ-ρωτική σκηνή, που γυρίσαμε είναι κάτι, που ποτέ μου δε θα το ξεχάσω».

Ο Ντέρκ πάλι μιλάωντας για την Άδα δήλωσε: «Είναι μια μεγάλη καλλιτέχνις, από την κορυφή ως τα νύχια».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Πρωτεύτεια

ΣΤΗΝ ΚΥΑΝΗ ΑΚΤΗ

3ον ΠΕΡΙΧΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Φρέντ Μπαρκερ βρίσκεται επί κεφαλής μιας μεγάλης διαμ-πανίας άρρωμάτων της Κυανής Άκτης γάρις στον Φερέλλι, που γνώρισε όταν υπηρετούσε, κατά τον πόλεμο, στην αεροπορία. Ά-νιωνάτος, λατρεύει τα παιδιά και γι' αυτό έχει υιοθετήσει τη μι-

— Είναι φοικτό! Δέ θέλω να μπλεχτώ σε μια τέτοια Ιστορία.. Θά τηλεφωνήσω άμέσως στην ά-στνιομία!

— Θά ήθελα πολύ να σας βοηθήσω. Δυστυχώς όμως, έκτος από τη συλλογή μου, από κομμο-τεχνήματα παλαιότερων έποχών, δέν έβρω τίποτ άλλο... Θά πάρε-τε ένα ούίσκυ;

Πρωταγ
ΦΡΕΝΤ ΜΠΑΡΚΕΡ : ΕΝΤΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝ
ΝΙΚΥ : ΖΥΛΙΕΤ ΓΚΡΕΚΟ
ΚΑΡΛΟ ΦΕΡΕΛΛΙ : ΦΟΛΚΟ ΛΟΥΛΙ
ΕΛΒΙΡΑ : ΖΑΚΕΛΙΝ ΒΕΝΤΟΥΡΑ
ΡΙΤΑ : ΠΑΣΚΑΛ ΡΟΜΠΕΡΤΣ
ΕΛΕΝΗ : ΔΑΤΑ ΡΙΜΠΑ
ΝΤΟΝΑ : ΜΙΣΕΛ ΦΙΛΙΠ
ΚΑΤΥ : ΤΑΝΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝ

κρούλα Κάτυ, ή όποια μια μέρα έξαφανίστηκε από το σχολείο της. Η άπαγωγή της άφείλκεται σε κάποιον Μερσιέ, ο όποιος του ά-ποκαλύπτει πως μια συμμορία κάνει μέσα των άρρωμάτων του λα-θρεμπόριο ναρκωτικών. Η ίδια συμμορία έξαφανισε και την έγγονή του Έλεν και γι' αυτό έπτάει τώρα από το Φρέντ ν' άνακαλύψη τους ένόχους και να του φέρη πίσω την Έλεν.

Η Νίκυ φαίνε-ται ελκρινής και γι' αυτό ο Φρέντ παίρνοντάς της το άκουστικό το έα-νακομιά στη συ-σκεψη. Της άπο-καλύπτει κατόπιν τους σκοπούς της έπισκεψής του και της λέει πως πρέπει να ξανα-βρη την Έλεν Μερσιέ και να την πάη πίσω στον παππού της, για να μπορέση να πάρη την κόρη του, που έκείνος κρατά ως όμηρο. Πίστευε πως ή Νίκυ θα μπορούσε να του πη ποιός έκανε το άποίσι-ο λαθρεμπόριο των ναρκωτικών, χρη-σιμποιώντας τα άδάα άρώματα του ένοχαστίου του...

Χωρίς να της άπαντήση ο Φρέντ όμιά προς την πόρτα και την άνοίγει άπότομα. Η Πίττυ, που κρυφάκούει πάλι βρίσκεται εκεί και με το άπότομο άνοιγμα χάνει την Ισοροπία της.

— Φαίνεται πως ή συζήτησι-μας την ενδιαφέρει πολύ.

— Γιατί κρυφοκύτταζες και κρυφακούγες;

— Η Πίττυ προχωρεί τρέμοντας μέσα στο δωμάτιο και η Νίκυ με μία σπρωξιά τη ρίχνει πάνω στο ντιβάνι.

— Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω. Από τη μία τα ναρκωτικά έφευγαν από το έργοστασίό σας, χωρίς να το ξέρετε εσείς, κι από την άλλη, κάποιος τα παραλάμβανε εδώ, χωρίς να το ξέρω εγώ. Τώρα όμως βρήκαμε το πρόσωπο, που μας ενδιαφέρει...

— Είναι ένα καθαματάκι, που εγώ ή ίδια μάχευα από το δρόμο, για να τη βοηθήσω... Έμπρός τώρα μιλά!...

— Η Νίκυ βιάστηκε τόσο να φορώσει τις εθύνες στην πωλητορία της και να την τιμωρήσει, ώστε ο Φρέντ αρχίζει ν' αμφισβητεί για την ειλικρίνειά της.

— Είμαι η μόνη υπεύθυνη για τις ενέργειες του προσωπικού μου. Πρέπει αυτό το υποκείμενο να μιλήσει... Αφήστε με παρακαλώ να το επιτύχω αυτό... Ξέρω τον τρόπο.

Χωρίς να καθυστερήσει και χωρίς να δώσει σημασία στις αντιδράσεις του Φρέντ ή Νίκυ παίρνει μία δευτερεύουσα ζώνη και αρχίζει να χτυπά με όλη της τη δύναμη την Πίττυ...

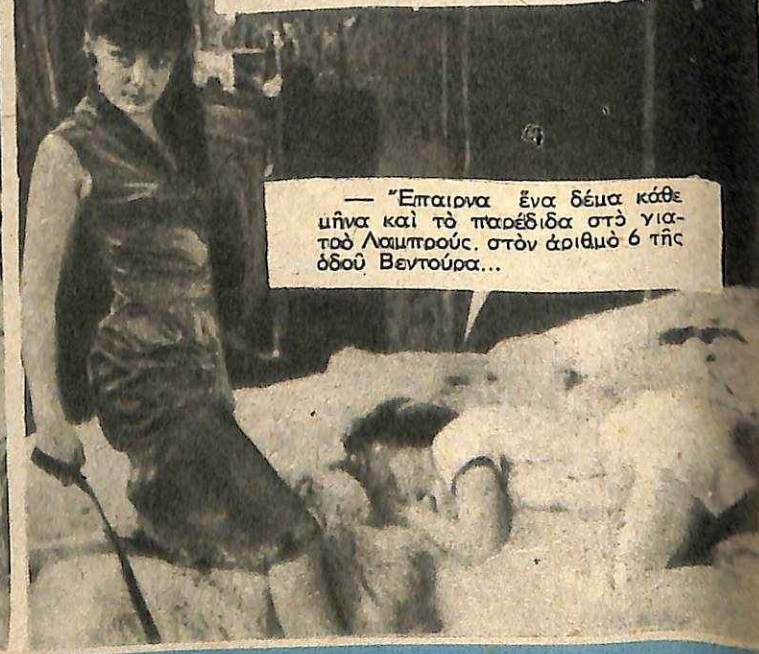
— Θα μιλήσεις;

— Η Πίττυ εξακολουθεί να σωπαίνει και η Νίκυ συνεχίζει τα χτυπήματά με μεγαλύτερη μανία.

Στο τέλος η Πίττυ ψιθυρίζει:

— "Επαίρνα ένα δέμα κάθε μίνα και το παρέδιδες στο γιατρό Λαμπρούς, στον αριθμό 6 της οδού Βεντούρα..."

— Χωρίς να χάσει δευτερόλεπτο, ο Φρέντ τρέχει στη διεύθυνση, που του έδωσαν... Μόλις όμως χτυπά το κουδούνι, βρίσκεται περικυκλωμένος.

— "Ήρθατε να δείτε το γιατρό Λαμπρούς;... Ακολουθήστε με, παρακαλώ!"

Την ίδια στιγμή στο δωμάτιο της Νίκυ...

— Πιες μικρούλα μου και ξέγασε τα βάραρα γυμνάσιό μου.

— Καυμένο μου κοριτσάκι... Με υποχρέωσε αυτός ο άθλιος να σε χτυπήσω έτσι, που τόσο σ' αγαπώ... Δε μπορούσα όμως να κάνω διαφορετικά.

— Κι' εγώ πάντως έπαιξα καλά το ρόλο μου...

Στο αστυνομικό τμήμα ο Φρέντ απαντάει στα ερωτήματα του διοικητή.

— Τί γυρεύατε στο σπίτι του γιατρού Λαμπρούς;

— "Ήθελα απλώς να τον επισκεφθώ!"

Είναι φανερό πως η παράξενη αυτή γυναίκα με το χίγνιματικό πρόσωπο παίζει με μαεστρία ένα επικίνδυνο διπλό παιχνίδι.

Η απάντησι αύ-
τη δεν ίκανοποιεί
τους άστυνομι-
κούς, που φοντι-
ζουν στο μεταξύ
να μάθουν την ταύ-
τότητα του ανθρώ-
που, που συνέλα-
σαν. Μαθαίνοντας
πως είναι ο Φρέντ
Μπάγκερ, ο περί-
φημος ήρωας του
τελευταίου πολέ-
μου, του οποίου
γνωρίζουν τα ηρωί-
κά κατορθώματα,
άποκλείουν την ά-
ναιμία του, στο
λαθρεμπόριο ναρ-
κωτικών, που ήξε-
ραν πως έκανε ο
άσπληκτος γισ-
τρος. Του ζητούν
λοιπόν συγγνώμη
και τον αφήνουν ά-
μέσως ελεύθερο.

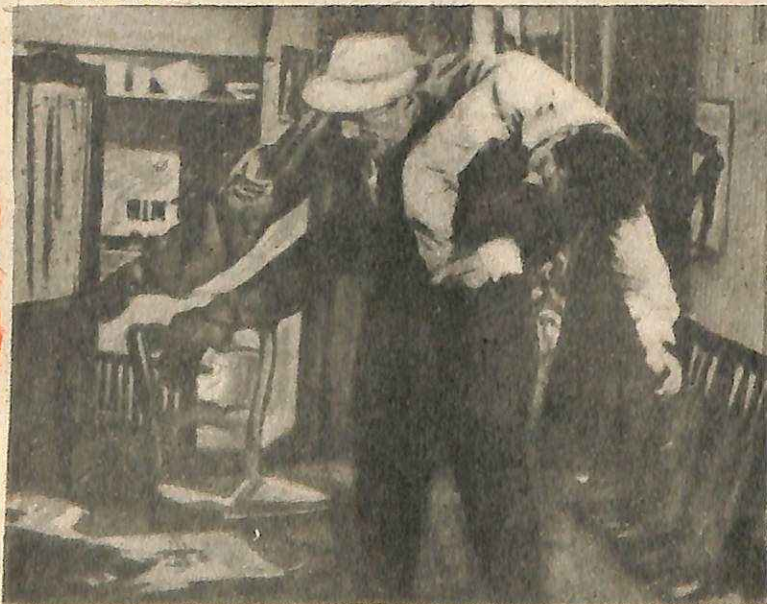
Ένώ ο Φρέντ βρίσκεται στο
τυήμα, μια άλλη πωλήτρια της
Νίκυ, η Άννα, επιβλέπει από μι-
κή απόσταση όσους δογίνουν
απ' αυτό...

Ο Φρέντ άρχι-
ζει να καταλαβαί-
νη τί σημαίνουν οι
εξοπκαλυνεις της
Πίττυ και μαντεύ-
οντας πως θα παρ-
ακολουθούν τις
κινήσεις του οι άν-
θρωποι της συμ-
μορίας, ζητάει ά-
πό τους άστυνο-
μικούς, που έγιναν
φίλοι του, να του
έπιτρέψουν να φύ-
γη από μια μυστι-
κή έξοδο. Τρέχει ά-
μέσως στο έργο-
στάσιό του, με το
σκόπο να συναν-
τήσει εκεί τον ά-
ποθηκάριο... Κάτι
θα ξέρη αυτός.

Η εμφάνισι του Φρέντ σε μια στιγμή, που δεν τον περίμενε
καθόλου, εκπλήσσει τόσο τον άποθηκάριο, ώστε δέλεπει πα-
ρά μια μόνο διέξοδο: ν' άπαλλαγη άπ' αυτόν... Ο Φρέντ όμως
με τη γνωστή ευκίνησια του κατορθώνει γρήγορα να τον άπο-
πλήσι...

— Καί τώρα, πάμε γρήγορα να βρούμε το άφεντικό σου...
Το πραγματικό άφεντικό σου... Να το ενημερώσης για όσα
συνέβησαν...

— Τί συμβαίνει:

— Βρήκα τον άποθηκά-
ριο σκίπτα στο μεθύσι και
τον πηγαίνω στο νοσοκο-
μείο... Μπορείς να κοιμη-
θης ήσυχη!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο ΑΡΠΑΛΟΣ καταγόταν από μια παλιά βασιλική
γενιά της Μακεδονίας και συγγένευε με το βα-
σιλιά Φίλιππο, που είχε πάρει για σύζυγο μια άδελ-
φή του πατέρα του, Άλλα, ήταν άδικημένος από τη
φύση. Είχε έρθει, στον κόσμο με παραμορφωμένο το
ένα του πόδι. Αυτή η σωματική ατέλεια, μ' όλο που
δεν ήταν σοβαρή, τον κράτησε μακριά από τα γυ-
μναστήρια και τον εμπόδισε άργότερα ν' άνακατευτή
στα πολεμικά έργα. Δεν έμεινε, ωστόσο, παραμερι-
σμένος από τα δημόσια πράγματα. Γιατί ήταν παι-
δικός φίλος του Άλεξάνδρου, που όταν ανέθηκε στο
θρόνο, θυμήθηκε πως ο Άρπαλος είχε πάει με το
μέρος του στη σκληρή διαμάχη του με τον πατέρα
του και τον είχε συνοδεύσει στην έξοδα. Θέλοντας,
λοιπόν, ν' άταμείη την άφοσίωσί του, τον πήρε κον-
τά του και του έμπιστεύθηκε διάφορες άποστολές,
διοικητικές ή διπλωματικές.

Μια τέτοια άποστολή έφερε τον Άρπαλο στην Ά-

Οι φίλες του Αρπαλού

θήνα. Κι' εκεί γνώρισε την Πυθιονίκη, που ήταν μια
από τις πιο έαυοισμένες έταίρες και που συγκέντρω-
νε γύρω της τη χροστή νεολαία της εποχής.
Η Πυθιονίκη είχε δει το φως στην Κόρινθο από
άριστους γονείς. Ήταν πρώτα σκληρά μιας άλλης
περίφηρης έταίρας, της Βακχίδας. Κάποτε, όμως,
της έκλεισε τον πιο άγαπημένο από τους φίλους της,
τον πλούσιο Άνδροκλή, κι' έφυγε μαζί του.

Η άρχή είχε γίνει. Η Πυθιονίκη μπορούσε πιά
να πετάξει με τα δικά της φτερά. Άσπρε άργότερα
την Κόρινθο και πήγε στην Άθήνα, όπου, με την
ομορφιά και την παιγνιδιάτικη διάθεσή της, έπισκία-
σε πολύ νήγορα όλες τις άλλες έταίρες της επο-
χής.

Η Πυθιονίκη είχε αγενεύσει τώρα τον Άρπαλο.
Από τ' άλλο μέρος, όμως, δεν είχε μείνει άσυγκί-
νητη μπροστά στην παράξενη γοητεία του. Ο Μακε-
δόνας αυτός δεν ήταν καλοφτιαγμένος. Κι' ούτε τον
τόλγιε η αίσλη του πολεμιστή. Άλλά ξεχώριζε από
τους άλλους άνοητους, άκαταστάτους. Δεν είχε την τραχύτητα
και την άνυπόφορη άκαταστασία τους. Ήταν άπλος
και, την όμοιά που τον έλεγε, την αντίσταμίζε η με-
γάλη τρυφερότητά του. Ήξερε οίνουρα να μιλάει στις
γυναίκες.

Άλλά το είδωλλίό τους διακόπηκε άπτοια. Ο
Άλεξάνδρος, που ήταν έτοιμος να ξεφορτωθή στην
Άσία, όνόμασε τον Άρπαλο άρχηγό της έπιμελη-
τείας του στρατού του και τον άνακάλεσε κοντά του.
— Θα ξαναγυρίσεις; τον ρώτησε η έταίρα.
— Αυτό μόνον οι θεοί το ξέρουν, απάντησε ο Άρ-
παλος.

— Η Πυθιονίκη θα σε περιμένη, του είπε.
Πολλοί άντρες είχαν φύγει ως τότε από την άγκα-
λιά της, άλλοι γιατί έπρεπε να γυρίσουν στα σπίτια
τους και άλλοι γιατί είχαν σπαταλήσει την περιουσία
τους και δεν είχαν πιά τίποτα άλλο να της προσ-
φέρουν. Για κανένα δεν είχε λυπηθή. Ο Άρπαλος,
όμως, άφισε ένα μεγάλο κενό στη ζωή της. Τη θέσι
του τη διεκδίκησαν άμέσως άλλοι, πιο νέοι, πιο κα-
λοφτιαγμένοι και πιο πλούσιοι άπ' αυτόν. Άλλά η
έταίρα δεν ξανάδωσε σε κανένα την άγάπη της.

Προτιμούσε να ζή με τις άνοητες της και με τα
παράτολμα όνειρα που θαυμάζιζαν τη σκέψι της. Της
άρεσε να φαντάζεται ότι ο Άρπαλος θα ξαναγύριζε
γρήγορα ή άργά και θα την ξανάβριγγε στην άγκα-
λιά του.

Άλλά ο Άρπαλος δεν ξαναγύρισε. Μια μέρα, ό-
μως, ένας άνθρωπος του εμφανίστηκε μπροστά στην
Πυθιονίκη. Ο κύριός του, της είπε, την προσκαλού-
σε κοντά του. Κι' είχε έρθει νιά να την πάρη.

Η Πυθιονίκη τον άκολούθησε πλημμυρισμένη από
γορά στη Βαυλώνα. Εκεί, ο Άρπαλος την έκαμε
σύζυγό του και ύπογρεως τους κατοίκους της πό-
λεως να πανηγυρίσουν με μεγαλόπρεπες γιορτές τους
γάμους του μαζί της.

Η Άθηναιά έταίρα ήταν τώρα η άληθινή βασι-
λισσα της Βαυλώνας. Κι' ο Άρπαλος, που ο Ά-
λεξάνδρος του είχε έμπιστευθή τη φύλαξη των θη-
σαυρών του Δαρείου, έζούσε άυθίτητα ποσά για
να ίκανοποιήση κάθε επιθυμία της.
Άλλά η μοίρα ήλανε τη μεγάλη εδύχια της. Έ-
να νόμο άργότερα, η Πυθιονίκη πέθανε, φέροντας
στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Ο Άρπαλος την έθαψε
με μεγάλες τιμές στη Βαυλώνα κι' έχτισε πάνω
από τον τάφο της ένα μεγαλόπρεπο μνημείο, που
το άφιέρωσε στην Πυθιονίκη Άφοδίτη.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ήταν το καλοκαίρι του 327 π.Χ. Ο Άλεξάνδρος,
με το μεγαλύτερο μέρος του στρατού του, ξεκίνησε
έναντιον των Ίνδιων, αφήνοντας τον Άρπαλο το-
ποτηρήτη τον στη Συρία. Καί, για να του δείξη
πως η έμπιστοσύνη του δεν είχε κλονιστή, του άνε-
θεσε και πάλι τις φύλαξες των θησαυρών του.

Ο νεαρός βασιλιάς γονάτων όλοένα και πιο θα-
θεία μέσα στις Ίνδιες. Οι είδησεις — τα πολεμικά
άνακαταθέματα, όπως θα λέγαμε σήμερα — που έ-
μπησαν στη Βαυλώνα απάντηαν και, μια μέρα, στα-
μάτησαν κατακτητές, δε θα ξαναγύριζε. Την πεποίθησι
αυτή είχε κι' ο Άρπαλος, που, άλλαζτε, από την
πρώτη στιγμή, δεν είχε ιδεί με μεγάλο ένθουσιασμό
την έκτορατία έναντιον των Ίνδιων.

μπροστά στο Σούνιο. Ο Άρπαλος έστειλε άμέσως
πρόσθεσι στους Άθηνάιους, ζητώντας να τον φιλο-
ξενήσουν στην πόλι τους.

Άλλά οι Άθηνάιοι τρούαζαν. Πώς θα δέχονταν έ-
ναν άνθρωπο που έφερνε πίσω του μια δύναμι τόσο
σημαντική και που θα μπορούσε με τα χρήματά του
ν' άποκτήση μεγάλη δύναμη; Κι' από τ' άλλο με-
ρος, δεν ήθελαν να δουν σε σύγκρουσι με τον Άντι-
πάτρο, που, δ' Άλεξάνδρος είχε άφψει τοποτηρήτη
του στο βασίλειο της Μακεδονίας και στην Έλλά-
δα. Απάντησαν, λοιπόν, στον Άρπαλο ότι δε μπο-
ρούσαν να του προσφέρουν τη φιλοξενία που ζητούσε.
Ο συνας δε θα δυσκολευόταν ίσως να καταλάβη
την πόλι με τους μισθοφόρους του. Άλλά διάταξε
να ριχτή σε μια τόσο παράτολμη περιπέτεια κι' έ-
πλευσε με το στόλο του στο Τάιναρρο. Εκεί έκρυψε
τους θησαυρούς του και ξαναγύρισε σε λίγο στην
Άθήνα με δυο μόνον πλοία και 700 τάλαντα. Αυτή
τη φορά δε ζήτησε φιλοξενία από κανένα, άλλ' άπο-
εδέσθηκε στην ξηρά κι' εμφανίστηκε, έαφνικά, στην
πόλι.

— Οι Άθηνάιοι δε μπορούν να φοβούνται έναν
άνθρωπο, που ούτε στρατό έχει μαζί του ούτε
γάλλους θησαυρούς, για να υπορέση ν' άποκτήση δύ-
ναμι κι' επιβολή, είπε σ' εκείνους που τον πλησία-
σαν.

Άλλά ήταν πάντα ανεπιθύμητος για τους Άθηνάι-
ους και πολλοί πρότειναν να τον παραδώσουν άμέ-
σως στον Άντίπατρο. Άλλοι, όμως, υποστήριζαν
πως έπρεπε να μελετήσουν νήνοματι το ζήτημα, χω-
ρίς να θιαστούν. Στο μεταξύ, θα περιόριζαν τον Άρ-
παλο και θα κατέβηκαν τα 700 τάλαντα που είχε
μαζί του στην Άκρόπολι.

Τη δεύτερη αυή πτότασι την υποστήριξε με πεί-
σμα ο Δημοσθένης και κατάφερε να κάμη τους Ά-
θηνάιους να την υιοθετήσουν.

— Η Πυθιονίκη θα σε περιμένη να γυρίσεις, είπε στον Άρπαλο η έταίρα.

ταν άνεξέλεγκτα τις προσόδους της περιοχής που
διοικούσαν.
Από την άποψι αζή, ο Άρπαλος φοβόταν στην
πιο πλεονεκτική θέση, γιατί είχε στην κατοχή του τους
άνεξαντήλους περσικούς θησαυρούς. Κι' όπως την
πρώτη φορά, άόρισε να τους σπαταλή άσολογι-
στα.

Η καινούρια θεά του ήταν τώρα η Γλυκερά. Της
έφτισε ένα γάλλιο άνακτο και της έφτισε στην
Γασρά ένα πολυτέλειστο άνακτο. Με μια δια-
γή του ύπογρεως ταυτόχρονα τους κατοίκους να την
προσκυνούν σαν βασίλισσα.

Πέρασαν έτσι τρία χρόνια.
Άλλά, έαφνικά, η αίσλη που συνάδευε τις κι-
νήσεις του Άλεξάνδρου φαιλόθηκε. Οι πληροφορίες
ξανάρχισαν να φτάνουν ή μια έπειτα από την άλλη.

Ο Άρπαλος, αυή τη φορά, είχε έσπεράσει τα
δρια. Και σκέφτηκε πως δεν έπρεπε πιά να έλπιη
στη συγγνώμη του παλιού του φίλου. Έτσι, άπο-
φάσις να φύγη. Συγκέντρωσε, λοιπόν, 6000 μισθο-
φόρους και 30 μεγάλα πολεμικά πλοία, σφετερίστη-
κε 5000 γρουσά τάλαντα από τους περσικούς θησαυ-
ρούς και ξεκίνησε για την Έλλάδα, μαζί με τη Γλυ-
κερά και τη μικρή κόρη της Πυθιονίκης.

Μια μέρα, η πολεμική αυή δύναμι εμφανίστηκε

Άλλά, στο μεταξύ, ο Άντίπατρος έλαμψε να του
παρασθλή άμέσως ο Άρπαλος. Ο Δημοσθένης κι'
οι φίλοι του, έλεγοντας τότε ότι κάθε έλπίδα είχε
χαθή, τον σφάλαρσαν. Όταν, όμως, διαστήθηκαν
κατόπι τα χρήματά, που είχαν καταβεί στο θη-
σαυρό της Άκροπόλεως, άπο τα 700 τάλαντα, θρέ-
θηκαν μόνο τα μισά. Τι είχαν άπομείναι τα άλλα μι-
σά; Η κοινή γνώμη έλεγε ότι τα είχε πάρει ο Δη-
μοσθένης κι' οι φίλοι του. Διατυπώθηκε τότε κατη-
γορία έναντιον τους κι' ο μεγάλος ήπτης έκλιθη ν'
άπολογηθή. Άλλ' άρνήθηκε. Λέγοντας ότι έλαμψε
από κούνηση.

Τούτα άπό κούνηση, άλλ' άπο, άνουσάνην,
φώναξε τότε άπό τους άντιπάλους του.
Φεύγοντας από την Άθήνα, ο Άρπαλος έλαμ-
φύρισε στο Τάιναρρο, άπο όπου έπλευσε στην Κόρι-
νη. Τον καταβεί, όμως, εκεί ο Λακ δια μύρο. Πλη-
θύναν, που τον σκότωσε και πήρε στην κατοχή του
τα πλοία και τους θησαυρούς του.

Η Γλυκερά, που δεν φοβόταν τον Άρπαλο
στη φύγη του, ποδών την Κόρη, ξαναγύρισε άργό-
τερα στην Άθήνα. Είχε μαζί της και το κοριτσάκι
της Πυθιονίκης, που το μεγάλωσε σαν να ήταν δικό
της παιδί.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το μυστικό των Πτολεμαίων.

—Είσαι ετυχιόμης νη; με ρώτησε ο Ντέιβιντ.

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το κακό άρχισε, όταν ενώ κι' ο Ντέιβιντ έτοιμαστικά με να κόψουμε την τούρτα του γάμου μας. Ένοιωθα το χέρι του αναπημένου μου, που είχε γίνει αντρας μου μόλις πριν από μια ώρα, να σφίγγει τρυφερά το δικό μου, καθώς πιεζα το μαχαίρι στην κορφή της τούρτας.

Μα έπειτα το μαχαίρι λύγισε στα δύο και τα δακτύλα μου βουτήχτηκαν στο αχνινό που πιτσιλίζει το νυφικό μου! Κατάπληκτη και στενοχωρημένη, κούταξα το Ντέιβιντ, που φαινόταν κι' αυτός να τάνη καμένα. Γύρω μας, οι καλεσμένοι σταματούσαν απότομα τις κουβέντες και τις ευχές, και μέσα στη γενική αίσθησή αντίκρισε το γέλιο του τρυφερού εξοδελφού μου, του Τζώρτζ.

—Χάι, χάι! Έξυπνο δεν ή'ταν; Σας έλασε το μαχαίρι μ' ένα ψευτικό!

Όλο το αίμα μου ανέβηκε στο κεφάλι, αλλά προσπάθησα να συγκρατηθώ. Δεν έφταιγε κανείς άλλος απ' τη μητέρα μου, που είχε επιμελείν να καλέσουμε στο γάμο μας αυτόν τον παλιό!

—Είναι καλός κατά βάθος, μου είχε πη. Μόνο που έχει τη μανία να κάνει ανόητες φάρσες... Αν δεν τον καλέσουμε, θα στενοχωρηθώ πολύ.

Κι' εγώ είχα υποκύψει και του έστειλα πρόσκληση. Τελειώνοντας μας έφεραν ένα αλμυρό μαχαίρι και κατόρθωσα με κόπο να μ' αούτη την τούρτα.

Υστερα έτρεξα ν' αλλάξω, απόκαθάρτησα τους καλεσμένους και μπήκαμε στ' αутокίνητο του Ντέιβιντ.

Από τότε που ήμασταν άκομμι άρραβωνιασμένοι, σχεδίαζαμε να κάνουμε το ταξίδι από το γάμο μας στην Κορνουάλη. Ο Ντέιβιντ είχε φροντίσει να κλείσει ένα δωμάτιο σε κάποιο παραθαλάσσιο ξενοδοχείο και υπολόγιζε πως θα φτάναμε εκεί προτού νυκτώσει.

Δεν είχαμε κανει ούτε δέκα χιλιόμετρα, όταν ο Ντέιβιντ σταμάτησε τ' αυτοκίνητο.

—Οι γάμοι έχουν καταντή, σε κοσμικές συγκεντρώσεις, μου είπε. Σκεψού πως δέ μπόρεσα ακόμα να σε φίλησω όπως θα ήθελα! Δε συμφωνείς, κυρία Κραίνγκ;

—Κυρία Κραίνγκ;... απόρησα.

—Σε κάποιες πως αυτό είναι

να τον είχα έδω, το βλάκα τον εξοδελφό σου!

—Ο εξοδελφός μου μπορεί να νάναι βλάκας, αλλά και ού έπρεπε να φροντίσει να μάθης καλύτερα το δρόμο, παρατήρησα θυμωμένη.

—Άσε τα λόγια κι' άνοιξε το παραθύρο, για να προέξω μήπως πέσουμε σε κανένα γκρεμό! είπε ξανά ο Ντέιβιντ, ενώ ξανάβαζε μπρός.

Υπάκουσα, νοιώθοντας να με πνίγη το παραπάνο. Γιατί τάχαζε μαζί μου; Και, στο κάτω - κάτω, δεν ήταν σωστό να μιλάει προσβολτικά για ένα συγγενή μου.

—Ήταν μεγάλη τρέλλα να τον καλέσεις στο γάμο, πρόσθεσε.

Αν έννοιας πως είμαι τρελή, θα κάνω καλύτερα να θυμηθώ τη θεία σου, τη Λούσυ, που νομίζεις πως είναι η Λουκρητία Βοργια! φώναξα!

—Η θεία σου η Λούσυ δε μας πείραζε καθόλου, ενώ ο παλαβός ο εξοδελφός σου μας έβαλε σε υπελάδες.

Τα μάτια μου βουρκώσανε. Τι τέρας είχα παντρευτή!... Η όμηλη μου μούσκευε το κεφάλι κι' είχα παγώσει!...

Τέλος, διακρίναμε δίπλα στο δρόμο ένα φως. Ήταν ένα πανδοχείο. Διασχίσαμε την αυλή του, τσαλαδουώντας στις λάσπες, και κατόρθωσαμε με μεγάλη δυσκολία να πείσουμε τον άνθρωπο που μας άνοιξε πως έπρεπε να περάσουμε εκεί τη νύχτα μας.

Ο φαρνέρ

Τ' όνομά σου από δω και πέρα; γέλασε ο αντρας μου.

—Έγινερα στην αγκαλιά του, και τα χείλη μας ενώθηκαν σ' ένα γλυκό φίλι.

—Είσαι ετυχιόμης; με ρώτησε ο Ντέιβιντ.

—Πάρα πολύ! απάντησα με ειλικρίνεια. Όλα μου φαίνονται σαν παραμύθι... Το μόνο ασχημο είναι πως, όταν νυφιστούμε απ' την Κορνουάλη, θα εγκατασταθούμε σ' ένα απαίσιο διαμέρισμα, παλιό και υγρό! Δεν ξέρεις πόσο λαχταρούσα ένα σπίτι με κήπο!

—Κάποτε θα το αποκτήσουμε κι' αυτό, με βεβαίωσε αισιόδοξα ο Ντέιβιντ. Για την ώρα, τα οικονομικά μας δε μας επιτρέπουν παρά ένα φτηνό διαμέρισμα.

Έβαλε πάλι μπροστά τη μηχανή και ξεκίνησε. Είχα άκουμπήσει το κεφάλι μου στον ώμο του, ετυχιόμης!...

—Άρχισε να πέφτι ομίχλη, είπε ξαφνικά ο Ντέιβιντ. Και το κακό είναι πως δεν ξέρω καλά το δρόμο... Ετυχιώδες που τον έχω σημειώσει στο κάρτη, θα τον βρής στο πιάσο κάθισμα. Ο δρόμος μας είναι ή κοκκινιά μελινιά που είναι το δρόμο.

Βρήκα το κάρτη, τον άνοιξα κι' ανέλαβα να λέω στο Ντέιβιντ προς τα που έπρεπε να στρίβει σε κάθε σταυροδρόμι. Μία ώρα αργότερα, ο αντρας μου φρενάρισε απότομα και ήλθε:

—Είμαι βεβαίως πως δεν πάμε καλά! Για πως μου το κάρτη, να δω...

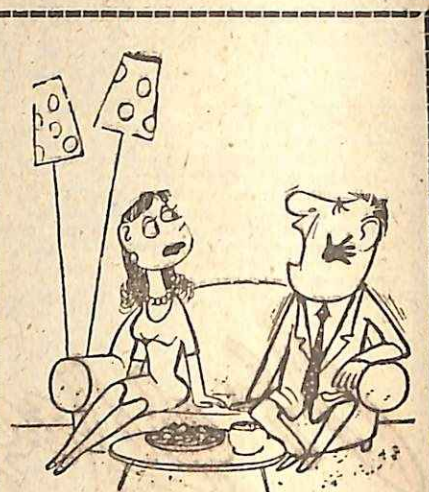
Του τον έδωσα. Κι' έμεινα σαν κεραυνοχτυπημένη, ακούγοντας τον να φωνάζει:

—Μα δεν είπ' αυτός! Κάποιος μας τον άλλαξε... Βεβαίαι! Να και η υπογραφή του φίλιου εξοδελφού σου στο περιβόρι!

—Και τώρα που βρίσκομαστε; ρώτησα έντρομη.

—Μακριά νεέρα! μούγκρισε ο Ντέιβιντ. Το μέρος μου είναι τελείως άγνωστο, κι' αυτή η απαίσια ομίχλη δε μ' αφήνει να δω ούτε δυό μέτρα πιο πέρα απ' τα φανάρια. Αχ, και

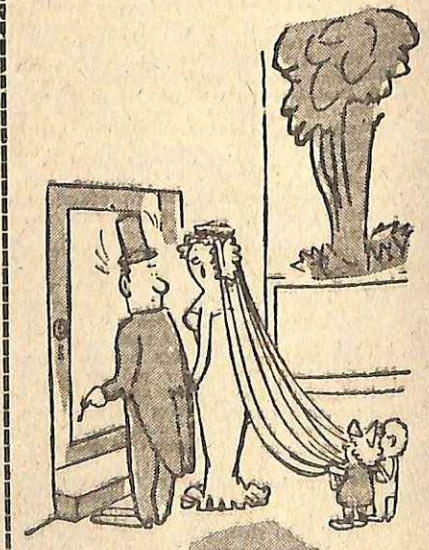
ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΠΛΕ ΓΚ

—Μα δε μου είπες, Αιλή, να τσιμπήσω χωρίς να ντρέπομαι;

Χωρίς λόγια.

—Και σε πληροφορώ, Αλέξανδρε, ότι αυτά τα δυό γαριτωμένα παιδάκια είναι δικά μου!

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στη Βαρκελώνη. Την 1-σπανική μεγαλούπολη με το άπειρο γήπεδο των 80.000 θέσεων και τη λασθλάσασα των φιλάθλων που έχουν κατακλύσει τις εξέδρες.

Τετάρτη απόγευμα. Το τελευταίο μάτς του μεσογειακού τουρνουά, στο οποίο παίρνει μέρος και η Εθνική ομάδα Νέων της Ελλάδας, πρόκειται σε λίγο ν' αρχίσει. Και, με την αλήθεια, βάση πολλών ενδιαφερόντων, αφού η συμπαθητική αυτή ομάδα των νεαρών Ελλήνων, έχει δείξει ως τώρα αρκετές αρετές, σφρίγος, ζωντανία και τεχνική κι' έχει κατακτήσει τις καρδιές των τόσο δύσκολων προκειμένου για ποδοσφαιρικά θεσμάτων, Ισπανών.

Δε μας ενδιαφέρουν όμως σήμερα οι 80 αυτές χιλιάδες των φιλάθλων, όσο ένας μεσοσκοπός, γέρος μάλλον κύριος, που έχει καθίσει σε μιαν άκρη του αγωνιστικού χώρου, αθέατος κι' απαρατήρητος.

Είναι ο γέρος αυτός ένας θύλος των γηπέδων. Ο μεγαλύτερος ποδοσφαιριστής που γέννησαν τα τελευταία εκατό χρόνια, σ' όλον τον κόσμο. Ο Ζαμόρα. Ο άλλοτε υπάμενος τερματοφύλακας της Εθνικής Ισπανίας και Ευρώπης. Ένας άνθρωπος—φαινόμενο, ένα όνομα που στα όνειρα των νεαρών ποδοσφαιριστών όλης της γής, έχει πάρει τις διαστάσεις μυθικού ήρωα.

Δεν ήθελε σαν θεατής σήμερα ο Ζαμόρα στο γήπεδο για να απολαύσει έναν αγώνα που προμηνύεται συναρπαστικός. Ήθελε για άλλο σκοπό. Κάποιο μυστικό του είπαν και κάποιο μυστικό έχει κι' αυτός στο νου του.

Σε λίγο ο αγώνας άρχισε. Ο διαιτητής έχει βγεί από τ' αποδυτήρια κι' έχει σταθεί στη σέντρα. Σβέλτα, όλο ζωντανία και σφίγος τα νείατά της Ελλάδας προχωρούν στο κέντρο. Οι άρχηγοι των ομάδων ανταλλάσσουν άμυνηστικά και χειραψίες. Ισπανός ο ένας. Ελληνόπουλο ο άλλος. Ένα ξανθό 18χρονο αγόρι απ' την Κοκκινιά. Τόσο ξανθό, που κάτω στην πατιόδα τούχων κολλήσει το παρτσούκλι «δ Γερμανός».

Είναι ο Αντώνης Δερμάτης, ο «χάφ» του «Απόλλωνος» και της Εθνικής μας.

Ο διαιτητής σφουρίζει, το έναρκτήριο λάτμισμα δίδεται και...

Μονάχος εκεί στην άκρη ο γεροντάκος, ο παλαιός θύλος των γηπέδων, ο άνθρωπος—φαινόμενο, ο Ζαμόρα, έχει τεντώσει εκπληκτος τα μάτια και παρακολουθεί με πρωτοφανές ενδιαφέρον.

—Ήταν σωστά λοιπόν; Ναι. Μάλλον. Δεν τάχε πιστέψει στην αρχή τα λόγια που του είχαν πη. Έτσι συνήθως, είναι υπερβολικοί στους επαίνους των οί ποδοσφαιρικοί πράκτορες και τα «λαγωνικά». Ωστόσο σήμερα φαίνεται πως είχαν δίκιο.

Είναι κάποιος νεαρός ξανθός χάφ στην ελληνική ομάδα, που έχει μέσα στο αίμα του τη μάπλλα. Ένας νεαρός που πρέπει να τον κρατήση. «Εν Ισπανία». Αν τον κερδίσουμε, με κατάλληλη προπόνηση θα τον φτάσουν στο ύψος του Ντι Στέφανο και των άλλων «μάγων» της στρογγυλής θεάς που κοσμούν το παγκόσμιο ποδοσφαιρικό στερέωμα.

Με πολύ σκεπτικισμό είχε ακούσει ο Ζαμόρα, που εργαζόταν σαν μάνατζερ ενός από τα μεγαλύτερα ποδοσφαιρικά σωματεία της Ισπανίας, τους ένθουσιασμούς των πληροφοριοδοτών του.

Όμως...

Τα μάτια του καθώς παρακολουθεί τις εναλλαγόμενες φάσεις του παιχνιδιού γελούν και από το στόμα του ξεφεύγει ένα σφύριγμα θαυμασμού. Στ' αλήθεια ο νεαρός ξανθός «Ελληνας», ο «Γερμανός» είναι ταλέντο κλάσεως.

Ο Ζαμόρα έχει επιστημονικά τα σπάνια προσόντα του, που είναι: Η εκκίνηση και η αντοχή. Έτσι όταν ο αγώνας τελειώνει και οι ποδοσφαιριστά παίρνουν το δρόμο για τ' αποδυτήρια, ο Ζαμόρα τους ακολουθεί. Πλησιάζει τον άρχηγο της Εθνικής μας, τον 18χρονο Δερμάτη και του κάνει την πρόταση—βρόδα:

—Θες νεαρέ να μείνεις στην Ισπανία; Είμαι ο Ζαμόρα εγώ που σου το προτείνω...

Δεν είχε ετυχιόμης τέλος αυτή η υπόθεση, που θα σήκανε το ελληνικό όνομα στην ξένη και θ' αναδείκνυε σε παγκόσμιο άσσο το νεαρό Πειραιωτάκι.

Όχι, ότι υπανέκρινε η Ισπανία. Απλά ως η Ελλάδα, με τους «βαρύνους» του ποδοσφαίρου της και την μικρόφυνη πολιτική της δεν ενδιαφέρεται για το γόητρο του ελληνικού ονόματος στην ξένη. Έχει κλειδωμανταλώσει πόρτες και παραθύρα και κρατά ζή-

Αντίχειρα ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΕΡΜΑΤΗΣ: 'Ο «Γερμανός» και ο Ζαμόρα

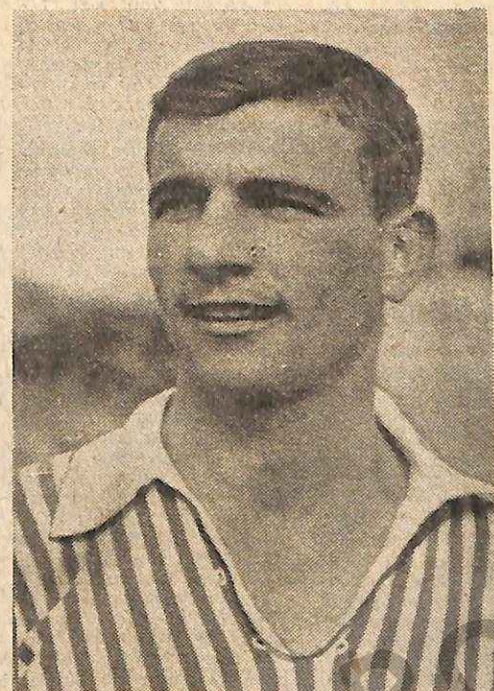
λότυπα τα ταλέντα τους στον τόπο μας, ανεξέλικτα, μικρά, στο μικρό ύψος της δικής της ποδοσφαιρικής οντότητας.

Έτσι ο Αντώνης Δερμάτης δεν έγινε παγκόσμιος άσος.

Ωστόσο, για τη μικρή μας Ελλάδα έγινε άστέρι. Ένα από τα πρώτα άστέρια της μπαλάρας.

Ο ίδιος... δεν το παροδεχεται, βέβαια. Είναι ένα ήσυχο παιδί, με αγαθό πρόσωπο και αγαθή σκέψη.

Στο ανακαινισμένο χορτάρινο γήπεδο της Ριζοπόλεως, όπου τον ξεμοναχιάσαμε σε μία

Ο Αντώνης Δερμάτης

στιγμή προπονήσεως για να τα πούμε, ξαφιάστηκε όταν μας είδε. Και δοκίμασε να αναβάλει την ανάκριση με τη μέθοδο της αναβολής.

—Δεν τ' αφήνουμε για άλλη φορά; Τώρα, βλέπεις... δουλεύω.

—Όχι, Αντώνη, δεν τ' αφήνουμε. Θα κάτσης και θα εξομολογηθής.

—Φόρεσε, λοιπόν, το πετοχέλι και...

πάμε.

Δεν έχουμε να πούμε και πολύ μακρύα. Πέντε χρόνια πίσω. Ήταν τότε δεν ήταν 17 χρονών ο Αντώνης. Και έπαιζε σε μια ομάδα της γειτονιάς του, της Κοκκινιάς, στον «Αρη».

Ο «Αρης» όπως ξέρεις είχε στενές σχέσεις με τον «Απόλλωνα». Πρώτα ξαδέφια σχεδόν. Κρατούν κι' οι δυό βλέπεις επ' τη Συμνήνη.

—Και λοιπόν; —Νά, με ζήτησε ο Απόλλων και με πήρε. Τόκανε και γι' άλλους «αρεϊανούς» αυτό. Και το σημερινό μας μπατ, ο Βασίλειος, από εκεί προέρχεται. Όπως και αρκετοί παίκτες του «Αρεως» προέρχονται απ' τον Απόλλωνα: Ο Αντωνιάδης, ο Δαράκης, ο Σαχίνης, ο Ζαφείρης.

—Για να σε ζητήση, σφίγεται θάσουν τα λέντο...

Σκύβει το κεφάλι και κοκκινίζει. Ήταν και παραπάνω. Δεν τ' όμολογεί ο ίδιος ο Δερμάτης, αλλά ο υπογράφων. Τον είχε δη στο ντεμπούτο του, στο παρθενικό του παιχνίδι, σε πούμε, στην «Ελευσά Ταξιαρχία».

Καθώς ήταν καινούργιοφρεμένος, οι όπαδοί του συμνησιακού συλλόγου και οι άλλοι φίλα-

θλοι δεν ήξεραν ούτε τ' όνομά του καν. Όσο τόσο τους ανάγκασε όλους με το παίξιμό του να τον προσέξουν. Ήταν ένα παίξιμο σπάνιας τέχνης, όπου το νεαρό άστέρι μας άφησε να φανούν όλα του τα προσόντα. Η έξοχη ντρίπλα, η προσποίση, τα έξυπνα περάσματα, η ασάβινη αντοχή, η «κεφαλαί».

Επί μιαιμηση ώρα αλώνιζε το γήπεδο, χωρίς να μειώση ούτε στιγμή την έξοχη απόδοσή του, πηγή ευπνεύσεων, επινοήσεως και κινήτρια δύναμη κάθε επελάσεως.

Ποιός είναι ο καινούργιος; ρώτησαν πολλοί.

—Λίγιο τον ήξεραν για ν' απαντήσουν:

—Ο Δερμάτης.

—Σύντομα θα γίνη άστέρι. Σε δυό χρόνια θα παίξη στην Εθνική, προφήτεται οι «ελδικοί» δηλαδή οι φίλαθλοι, μιά και πού, έδω που τα λέμε, κάθε φίλαθλος είναι και λιγάκι ειδικός.

Μα έπεσαν έξω στην προφητεία τους. Όχι στην ουσία βέβαια, αλλά στα χρονικά της ορία. Γιατί ο Δερμάτης, μετά ένα χρόνο έπαιξε με τα χρώματα της Εθνικής μας, έναντιον της Εθνικής Ισπανίας στο γήπεδο της λεωφόρου Αλεξάνδρας.

—Ήταν ένας μεγάλος αγώνας εκείνος, εξομολογείται και τα γαλανά μάτια του γεμίζουν νοσταλγία.

—Γιατί; Τι έγινε;

—Μά, δε θυμάσαι; Νικήσαμε τους Ισπανούς με 2—0.

—Α, ναι.

Αληθινά, ήταν ένα μεγάλο μάτς, καθώς θυμάμαι. Και μορφή του μάτς αυτού και μεγάλη του αποκάλυψις ο Δερμάτης. Στάθηκε βράχος σωστός στην άμυνα και... άτιμωχανή στην επίθεσι. Πάνω σ' αυτόν έπεσαν οι περισσότερες επιθέσεις των Ισπανών, που ομνίζονται σαν οι καλύτεροι μπαλαδόροι της Μεσογείου. Κι' από αυτόν ξεκίνησε κάθε επίθεσις ελληνική.

Όταν ο διαιτητής του αγώνος σφύριξε την λήξη του και καθώς οι μυριάδες των φιλάθλων, όρθιοι χειροκροτούσαν, ο προπονητής τότε της Εθνικής μας, ο Ιταλός Μαστίνι, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τη χαρά του υποστά στον θρίαμβο. Πήλκε πηδώντας στον αγωνιστικό χώρο κι' άνοιξε την πελώρια αγκαλιά του για να φίληση έναν Έλληνα παίκτη, που ήταν ο κύριος μοχλός της νίκης. Ένα ξανθό αγόρι 18 χρονών απ' την Κοκκινιά. Και σ'τα αναρρίχηση σ'αυτά κούρσε σαν ψίθυρος ένα όνομα που καθιερώθηκε από κείνη την ημέρα, σαν ένα από τα πρώτα: Αντωνής.

Ο σημερινός φιλοξενοούμενος της σελίδας, δεν είναι ο μόνος γιος της οικογένειας Δερμάτη, που έχει σχέση με το ποδόσφαιρο. Ένας αδερφός του, ακόμη είναι πιστός θεσάπων της μπαλάρας. Όσο για την υπόλοιπη οικογένεια...

—Όλοι στο σπίτι αγαπούν το ποδόσφαιρο, λέει ο ίδιος. Ακόμα κι' ο πατέρας μου.

—Απλά, μπορείς ανενόχλητα ν' άσχο-

λησαι, με αυτό όλη την ημέρα;

—Όχι κι' όλη!

—Τι κάνεις τότε στις ώρες που σου περισσεύουν;

—Έχει ένα μαγαζάκι εκεί κάτω στην Κοκκινιά κι' ένα πρακτορείο ΠΡΟ-ΠΟ. Έτσι οι ώρες που είναι κομπλέ.

—Και ο κινηματογράφος;

—Ε, βέβαια κι' αυτός. Και λίγο θέατρο. Κατά τα άλλα... τίποτ' άλλο.

—Τι έννοεις με τη λέξη «άλλο»;

—... Κατά «πονιράς» που συνηθίζεις να σωτάς.

—Όποτε δεν έχεις εσύ «πονιρά» στη ζωή σου; Ούτε έδω, ούτε στο εξωτερικό, που το αλώνιζες με τα ταξίδια της Εθνικής;

—Όχι, όχι, δεν έχει. Αν θέλετε τον πιστευέτε, είμαι ένα παιδί, απλόιο, απανημένο που λέει πάντα αυτό που έχει στην καρδιά του. Ένα γνήσιο παιδί της απάλας. Ένα αγνό Ελληνόπουλο. Κι' σε τόν λέω... «Γερμανός».

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τις τις

Ο ΚΑΙΡΟΣ που αρχίζει το μωρό να κάνει το κάθε τι (να μιλάει, να περπατάει, κλπ.) διαφέρει πολύ από ένα σε άλλο παιδί. Δε φαίνεται δε νάχη καμιά πραγματική σπουδαιότητα. Με το νάσαι π.χ. πρόωμο σκεδόν σε όλα το παιδί, δεν έπεται καθόλου πως θα γίνει πολύ έξυπνο στο μέλλον (μόνον η όμιλία από νωρίς συνδέεται ίσως με μια ιδιαίτερα καλή ανάπτυξη του εγκεφάλου). Βέβαια, όταν ένα παιδί είναι καθυστερημένο σε όλ' γενικά, μπορεί να παρουσιάσει κάποια άνωμαλία. Το να ύστερε όμως σε ένα ή σε δύο πράγματα, δε σημαίνει απόλυτως τίποτα.

Το πρώτο μεγάλο γεγονός, το εμψύχωτο σημάδι ότι το μωρό γίνεται μέλος της οικογένειάς και πραγματικό ανθρώπινο όν είναι το πρώτο συγκεκριμένο ναυμόγελό του, που παρατηρείται συνήθως μεταξύ 4ης και 8ης εβδομάδας (ιδίως γύρω από την 6η). Μπορεί να χαμογελάσει και νωρίτερα, άλλ' αόριστα και αβέλπητα. Το πρώτο ξεκάθαρο ναυμόγελο του αφορά κάτι που κάνει ή υπέρεα και που το αντιλαμβάνεται το παιδί.

Την ίδια περίπου εποχή, η 1-σας λίγο αργότερα, το μωρό θ' άνοιξη να παρακολουθεί με τα μάτια τη υπέρεα του, αλλά και κάθε αντίκείμενο που βρίσκεται μπροστά του και που το κουνάει άσπαστα—άσπαστα. Ύστερα η ανάπτυξη του γίνεται νωγυρότερη. Στους 4—6 μήνες προσπαθεί ν' ανασκώπη το κεφάλι του από το μαξιλάρι και νωήνορα το κατωθώνει.

Στους 5 μήνες πιάνει και κρατάει ό,τι του βάλουν στο χέρι. Στους 6—7 μήνες απλώνει το χεράκι του για να πιήσει τα παιχνίδια που βρίσκονται κοντά του, τα σπρώχνει.

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΔΙΕΓΕΙΡΕΙ;

Όλοι πιστεύουμε ότι το κρασί είναι έρωτικό διεγερτικό. Αλλά οι επιστήμονες μας λένε ότι αυτή η αντίληψη δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, τουλάχιστον ως προς τους άντρες. Κι' οι τρέλλες που κάνουν όταν είναι πιωμένοι, θα ρωτήσετε: Περιμένετε... Είναι καλύτερα να πούμε τα πράγματα με τη σειρά.

Το κρασί — και γενικότερα το οινόπνευμα — δε διεγείρει, όπως είπαμε, τα ερωτικά έντικτα του ανθρώπου. Κάνει κάτι άλλο, όμως που είναι πιο σημαντικό: γκρεμίζει τους ήθικους φραγμούς και μας τα παρουσιάζει όλα ρόδινα και δροσερά. Μ' άπλοστερα λόγια, αποκοιμίζει τη συνείδηση κι' εμφανίζει τους χαλινούς της. Έτσι τα ένστικτα βγαίνουν στην επιφάνεια και μας έβουσιάζουν. Τίποτα πιά δε μπορεί να τα συγκρατήσει. Α-νάμεσα σ' αυτά τα ένστικτα βρίσκεται και το ερωτικό. Άντρες και γυναίκες έχουν την έντυψη, εαφνικά, πως όλα τα

Τα «κατορθώματα» του μωρού σας

νει, τα κρατάει ή τα περνάει από το ένα στο άλλο χέρι του και τα βάζει στο στόμα του.

Τα πρώτα σημάδια της όδοντοφυΐας εκδηλώνονται σε πολλά παιδιά από τους 3 μήνες. Αρχίζουν τότε να σπυλίζουν και να γάνουν το χέρι τους στο στόμα τους. Αυτό σημαίνει πως μεγαλώνει η να δόντι κάτω από τα ούλα τους—μπορεί όμως να κάνει ακόμα πολλούς μήνες για να φυτρώσει. Το πρώτο υποστί-νο δόντι εμφανίζεται συνήθως μεταξύ 6ου και 10ου μήνα.

Στους 8 μήνες περίπου, το μικρό ανασπώνεται καθιστό. Είχε προσπαθήσει και προηγουμένως, πολλές φορές, άλλ' είχε αποτύχει. Όταν το κατορθώσει επιτέλους, αρχίζει να γίνεται ανεξάρτητο. Μερικά μωρά, ιδίως τα πολύ παγουλά, αργούν περισσότερο σ' αυτό, ένα ή δυο μήνες ακόμα. Είναι κάτι που δεν έχει μεγάλη σημασία.

Δεν άρνει να επακολουθήσει η προσπάθεια του παιδιού να σταθεί όρθιο, γύρω από τους 10 μήνες. Άλλα, όμως, επιτυγχάνουν νωρίτερα κι' άλλα αργότερα, ως τους 15 μήνες. Άλλα παιδιά περπατάνε νωρίς, άλλα «μπουσουλάνε» επί πολλούς μήνες πριν επιχειρήσουν να περπατήσουν με βοήθεια ή μόνα τους. Πάντως, τα περισσότερα παιδιά αρχίζουν να περπατάνε χωρίς κανένα στήριγμα γύρω από τους 12—14 μήνες. Αν φτάσει ο 18ος μήνας δίχως να περπατήσει το παιδί να περπατήσει, είναι φρόνιμο να εξετάσετε τον λόγο.

Στους 18 μήνες το παιδί προσπαθεί να μιλήσει τη υπ-

τέρα του στις δουλειές του σπιτιού, με τη σκούπα και το σα-ράσι. Στο έξης θα γίνεται ολοένα πιο ευκίνητο και θα θέλει να κάνει νωγυρότερα το κάθε τι.

Η όμιλία είναι από τα σπουδαιότερα γεγονότα της ζωής του παιδιού. Υπάρχουν μωρά που ωελίζουν τις πρώτες γνήσιες λέξεις τους στους 6—10 μήνες. Οι περισσότερες όμως υπέρες πρέπει να είναι ικανοποιημένες αν το παιδί τους λή λίγες γνήσιες λέξεις στους 13—14 μήνες. Ο 20ος ως 24ος μήνας είναι για τα μωρά ο συνθισμένος καιρός που αρχίζουν να φτάνουν φράσεις από δυο—τρεις λέξεις μαζί. Στα 2½ έως 3 χρόνια τους είναι ικανά να ενώσουν σε μια φράση ως 8 λέξεις.

Στους 11 μήνες περίπου, το μωρό αρχίζει ν' ανεβαίνει τη σκάλα, κρατώντας από κάπου με το χέρι του και βάζοντας και τα δυο πόδια του σε κάθε σκαλοπάτι. Συνεχίζει δε έτσι ώσπου να γίνει 2 χρονών. Κατεβαίνει έξ' άλλου τη σκάλα προσεχτικά και ποδς τα πίσω, ως τα 2 χρόνια του.

Το μωρό των 18 μηνών μπορεί πολύ καλά να φάει μόνο του με τα δάχτυλά του, και με το κουτάλι ακόμα (αυτό όμως κάπως δύσκολα). Στα 3 χρόνια, ξέρει να μετακινείται το πηλουνόμαχο — αλ' ως τα 5 χρόνια του μόνο για τις πολύ μαλακές τροφές.

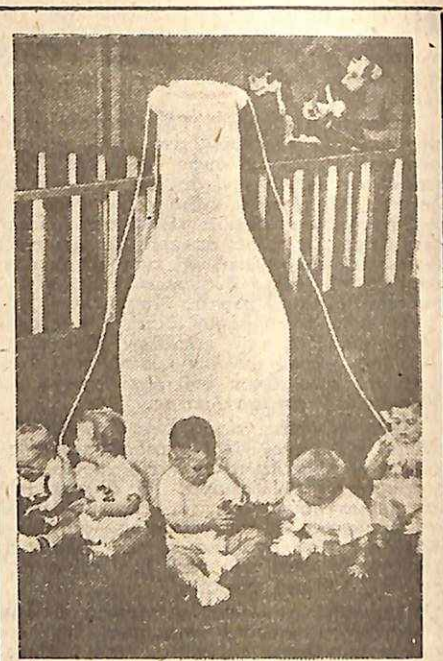
Στους 18 μήνες, πολλά μωρά είναι ικανά να πούνε στη υπέρεα τους πότε χρειάζονται το «δοχείο». Συνά όμως αυτό γίνεται μόνο στα 2½ χρόνια, ή και αργότερα ακόμη. Δεν πρέπει ν' ανησυχάει και να στενοχωρείται καθόλου η υπέρεα, αν το μωρό στην αρχή π' έλεγε κι' ύστερα άρχισε πάλι να «δοχείται». Αυτό είναι πολύ φυσικό. Επίσης δεν πρέπει να περιμένει από το παιδί των 2 χρονών να κάνει ό,τι του λέει, αν δεν το θέλει κι' αυτό το ίδιο. Το μωρό έχει άποκτησει τότε πια προσωπικότητα, με μια φυσική τάση να κάνει πάντα το αντίθετο απ' ό,τι του λένε.

Στα 3 χρόνια του, περίπου, αρχίζουν οι ατέλειωτες και συχνά δύσκολες για τη υπέρεα έρωτικές του για το κάθε τι.

Συμπέρασμα: Όσο περισσότερο διαχυτική και φλογερή γίνεται ο άντρας, που έχει τιμή, τόσο μικρότερη σημασία πρέπει να δίνουμε στα λόγια και τις εκδηλώσεις του. Η έρωτική δύναμη του μειώνεται αντίσπονα.

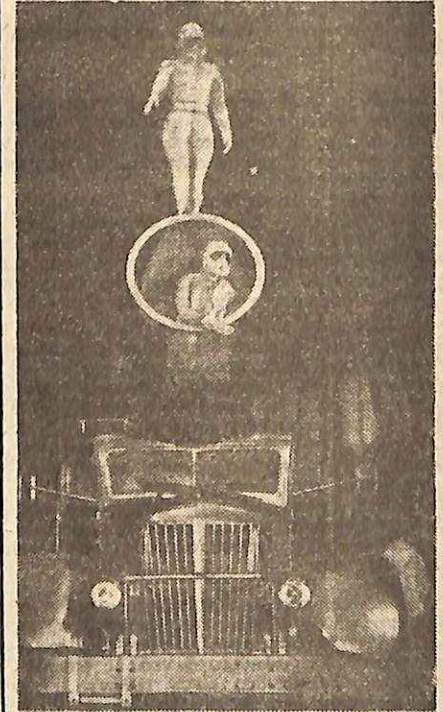
Στις γυναίκες, όμως, τα πράγματα γίνονται κάπως διαφορετικά. Και σ' αυτές επίσης το κρασί χαλαρώνει τους ήθικους χαλινούς. Αλλά έπειδή η γυναίκα έχει πιο εύαισθητα νεύρα από τον άντρα, το οινόπνευμα τη διεγείρει. Γι' αυτό η γυναίκα, όταν αρχίζει να πίνει, δε μπορεί να συγκρατηθεί. Η έρωτική της διάθεση γίνεται ταυτόχρονα πιο έντονη και πιο προκλητική.

Νά, λοιπόν, μια καλή συμβουλή για τους άντρες: Αφήνε τις γυναίκες να πίνουν όσο θέλουν, αλλά προσπαθήστε σεις να πίνετε όσο το δυνατόν λιγώτερο. Ας προσθέσουμε, όμως, ότι, συγκριτικά με τη γυναίκα, ο άντρας ανέμει πιο πολύ στο κρασί. Όλο το ζήτημα, λοιπόν, έγκειται στις «δράσεις» που επιαρίζουν στον καθένα.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΒΡΕΦΩΝ

Στο κεντρικό πάρκο της Νέας Ύερσής (ΗΠΑ) έγινε την περασμένη βδομάδα ένας πρωτότυπος μαραθώνιος, στον οποίο πήραν μέρος μωρά, που δεν κατώρθωσαν ακόμα να περπατήσουν σταθερά με τα πόδια και χρησιμοποιούν τα χέρια τους για να μπορέσουν να μετακινηθούν. Έκατο μικροί αθλητάι πήραν μέρος στην πρωτότυπη κούρσα των εκατό μέτρων και ο νικητής έξεσφάλισε δωρεάν το γάλα του για ένα ολόκληρο χρόνο.

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣΣΕΣ

Ντυμένες με τις βαρετές προστατευτικές στολές τους τις κάσκες και τις μάσκες τους, οι Αυστριακές διωμείς αδελφές Ζακίνι, περιμένουν κάθε βράδυ κάποιον άγνωστο τη στιγμή της εμφάνεως της επανόρθης άρρασίαν, που παρουν σιζόντων στο κοινό. Για λίγα δευτερόλεπτα οι δυο αδελφές μεταβάλλονται σε ανθρωπίνα βλήματα και εκτοξεύονται από ένα κανόνι με ταχύτητα 300 χιλιομέτρων τη ώρα, για να πέσουν τελικά σ' ένα δίχτυ, που βρίσκεται σε απόσταση 50 μέτρων. Το τολμήμα τους είναι εξαιρετικά επικίνδυνο και απαιτεί μεγάλη σωματική αυτοκυριαρχία για να επιτύχει. Είναι δέκα χρόνια που οι δυο αδελφές εκπαιδεύονται καθημερινά από το κανόνι τους και υπολογίζουν πως πέταξαν συνολικά 750 χιλιόμετρα χωρίς κανένα άτυχημα.

Ο ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ έζησε στην εποχή της ελληνικής παρόκμης, όταν η Έλλάς είχε ύποταχθι στους Ρωμαίους και το πανόσυρο ρωμαϊκό κράτος του 1ου και 2ου μ.Χ. αιώνα έκτεινόταν σε ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο. Στην Αθήνα εξακολουθούσαν ακόμα να λειτουργούν οι φιλοσοφικές σχολές και στην Αλεξάνδρεια είχε δημιουργηθεί μια καινούργια έστία του ελληνικού πνεύματος. Ωστόσο οι μεγάλες μάζες του ελληνικού λαού είχαν αρχίσει να καυπώνται κάτω από τη ρωμαϊκή κατάκτηση. Είχαν υποστεί μια κάμψη ήθική και πνευματική.

Η ελληνική παιδεία —που σε λίγο θ' άκτινολόγισε στη Ρώμη— είχε διατηρηθεί μόνο σε νοβολοίσε στη Ρώμη του ελλαδικού κόσμου. Οι ελάχιστα κέντρα του ελλαδικού κόσμου. Οι ελάχιστα κέντρα του ελλαδικού κόσμου. Οι ελάχιστα κέντρα του ελλαδικού κόσμου.

Ο ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Ο μεγαλύτερος από τους ιστορικούς της παρακμής

Ληνες —ακόμα και φιλοσοφούντες— από την ανάγκη της ζωής μεταβλήθηκαν σε άπείρες κύλακες των ισχυρών Ρωμαίων. Και το πράγμα λωκεν στην εποχή της παρακμής του Λουκιανού (2ος μ.Χ. αιώνας), ώστε ο νασιτωμένος και σκαμπόκωτος σφιστής και ιστορικός να γράφει ότι πολλοί Έλληνες φιλόσοφοι, που αναγκάστηκαν από τη φτώχεια να γίνουν δάσκαλοι σε παιδιά πλουσίων Ρωμαίων, ακολουσκαν τις κυάδες τους που τους υπέβαλλαν θύσαν μεγαλειότερες ταπεινώσεις.

Πρώτος ο Κικέρων έδωσε στους Έλληνες της εποχής του το δικαίωμα των Γραικίων (Graeculi). Και την υποτιμητική αυτή πατέρα του ελληνικού όνοματός τη χρησιμοποίησε και ο άλλος Λατίνος, Ακρίβιος, ποίησαν κατόπιν και άλλοι Λατίνοι. Ακριβώς, την εποχή εκείνη της παρακμής, έγραψε και έδιδασκε ο σοφός Πλούταρχος. Έγραψε ιστορία —τους δίους των μεγάλων ανδρών της αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης— για να θμίσει στους συμπατριώτες του παλαιότερα κλέη και να ξεψύσει το έθνικό τους φρόνημα. Φρόντισε ακόμα να παραλληλίσσει και να συγκρίνει τους εμφορούς Ρωμαίους. Η σύγκριση κι' ο παραλληλισμός κατέληγε σε όφελος των Έλλήνων.

Από τις βιογραφίες του Πλουτάρχου, τους «Παραλλήλους Βίους», πνήντα σώθηκαν ως σήμερα και αποτελούν μια από τις πλουσιώτερες πηγές της αρχαίας ελληνικής και της ρωμαϊκής ιστορίας. Παραλληλίζονται και συγκρίνονται ο Όμηρος με το Ρωμύλο, ο Λυκούργος με το Νέμω, ο Σόλων με τον Πωπικόλα, ο Θεμιστοκλής με τον Κάμιλλο, ο Περικλής με το Φάβιο Μάξιμο, ο Αλκιβιάδης με το Γάιο Μάρκιο, ο Αριστοίδης με τον Κάτωνα, και πολλοί άλλοι. Χάρις στον Πλούταρχο έχουμε τις βιογραφίες των περισσότερων από τους μεγάλους Έλληνες και Ρωμαίους που πέρασαν στην ιστορία. Και όχι μόνο τις βιογραφίες, αλλά και γενικότερα την εικόνα της εποχής των βιογραφουμένων.

Έκτος όμως από τους «Παραλλήλους Βίους» ο Πλούταρχος έγραψε πολλές πραγματείες φιλοσοφικού και ήθικού περιεχομένου. Οι σωζόμενες ανέρχονται σε 85 και φέρουν το γενικό όνομα «Ηθικά». Καταπιάνονται με ποικίλα θέματα: ιστορικά, κοινωνιολογικά, επιστημονικά, αρχαιολογικά, φυσικής και άλλα. Μερικές από τις πραγματείες είναι γραμμένες με εκλαϊκευμένο τρόπο, ώστε να γίνουν αντιληπτές και προσίτες στο πολύ κοινό.

Ο δγκος αυτός της έβαςίας του Πλουτάρχου και η ποικιλία ύλη, με την οποία ασχολείται, μας δείχνουν την ευρύτατη μόρφωση που είχε ο ιστορικός αυτός και φιλόσοφος. Στους «Παραλλήλους Βίους» ανατρέχει σε ελληνικά βιβλία, όχι μόνο τα γνωστά ή τα σωζόμενα ως σήμερα (Πλάτων, Θουκυδίδης, Ξενοφών κλπ.), αλλά και με έντελως άγνωστα, που τα γνώριζαν τα συγγράφοντα και των συγγραμμάτων των τα γνωρίζουμε μόνο από τον Πλούταρχο. Και πρέπει να είναι ο ίδιος πλουσιωτάτη βιβλιοθήκη, για να σταναυολογείται τόσο και τόσο ιστορικές πληροφορίες που μας δίνει. Είναι μάλιστα αξιοθαύμαστος γι' αυτό, γιατί στην αρχαιότητα τα βιβλία —γραμμένα σε παπύρους και περγαμινές— δεν ήταν μόνο σπάνια και

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

δυσεύρετα, αλλά και πανάκριβα. Μόνον οι πλούσιοι είχαν το προνόμιο να έχουν βιβλιοθήκες στον άσπαιο κόσμο. Ο Πλούταρχος ήταν από τους πλουσιότες της εποχής του.

Η οικογένειά του ήταν ένκατεστημένη στη Χαϊρώνεια της Βοιωτίας. Άνηκε στα άρχοντικά γένη του τόπου που συνδυάζαν καταγωγή και πλούτο. Ο πατέρας του ασχολείτο επίσης με τα νομικά και τη φιλοσοφία. Ο Πλούταρχος γεννήθηκε γύρω στο 46 μ.Χ. και πέθανε το 126 περίπου. Το όνομα της Χαϊρώνειας, νωφεί ο σοφός Κωραής, προκαλεί διπλό σάθηνα στους άσχαλουμένους με την ιστορία.

Ο φιλέλληνας και φιλαθηναίος αυτοκράτωρ Αδριανός, του οποίου δάσκαλος ήταν ο Πλούταρχος.

Αίσθημα λύπης, γιατί εκεί νίκησε ο Φίλιππος τους Αθηναίους και τους συμμάχους των και έστέπωσε την Ελλάδα στη λευθερίαν της και αίσθημα νωας γιατί η Χαϊρώνεια «έγέννησε τοιούτων θαυμαστών άντρα, τον Πλούταρχο, οπτις παρηγόρησε και τράπον την μετεκόμψη δι' άλλων καιρόν εις την αρχαίαν αυτή δόξαν την δουλωθείσαν Ελλάδα».

Στη νεότερη πάλι ο Πλούταρχος πήρε τα πρώτα μαθήματά του και κατόπιν πήγε στην Αθήνα για ανώτερες σπουδές. Η πόλη της Παλλάδος εξακολουθούσε ακόμα να είναι το

επιδευτήριο όλης της Ελλάδας. Στην Αθήνα παρακολούθησε μαθήματα οπτικής και φιλοσοφίας και είχε δάσκαλο τον όνομαστό φιλόσοφο Αμμόνιο. Δεν έμεινε όμως στην Αθήνα για πολύ καιρό. Ξαναγύρισε στην πατρίδα του, τη Χαϊρώνεια, όπου έγκαταστάθηκε μόνιμα και έζησε ως το τέλος της ζωής του, μελετώντας και έρευνώντας. Τη σοφία του δεν την αποκρησε μόνο στις φιλοσοφικές σχολές αλλά κυρίως με την προσωπική του έβαςία και σπουδή. Και για να συμπληρώσει τις γνώσεις του ταξίδεψε σε διάφορους τόπους. Περιηγήθηκε την Ελλάδα, πήγε στην Αίγυπτο και στην Ιταλία. Οι σοφοί της Αλεξανδρείας δεν τον ικανοποίησαν. Τους δόθηκε μονόπλευρος σε μόρφωση και επίδοσης και σχολαστικός. Ο ίδιος ήταν οπαδός της πολυμάθειας και της ευρύτατης εγκυκλοπαιδικής μόρφωσης.

Στη Ρώμη, όπου φαίνεται πως έμεινε ο Πλούταρχος αρκετό καιρό, συνείστηκε με την αλή του αυτοκράτορα Τραϊανού και έγινε δάσκαλος του μεγάλου φιλαθηναίου αυτοκράτορα Αδριανού. Ύστερα όμως από κάθε ταξίδι ξαναγύριζε στο αγαπημένο του νωριό. Έσε από τους βιογράφους του γράφει ότι «έε την ανήπην και την τιμήν των Χαϊρωνέων ο Πλούταρχος εύσσκεν έξαιετικήν γοητείαν». Γι' αυτό δεν άνηθηκε ποτέ να προσέει τις υπηρεσίες του στους συμπατριώτες του που τον έλάνε σε διάφορα δημόσια αξιώματα και σ' αυτό ακόμα του «έπώνυμον άρχοντα», που ήταν το ανώτατο. Λέμε ακόμα πως νοημάτις «Βοιωτάρχης», δηλαδή από τους άρχοντες της Βοιωτικής διοσπονδίας και ότι ο ατεκνότερος Τραϊανός του είχε απένειμε το αξίωμα του «υπάτου», δίνοντας διαταγή στις ρωμαϊκές αρχές που ήταν έγκατεστημένες στην Ελλάδα να μη παίρνουν καμιά απόφαση σε σπουδαιά ζητήματα χωρίς τη συμβουλή του Πλουτάρχου.

Όλα αυτά τα αξιώματα ο Πλούταρχος τα διανεύριστηκε με μεγάλη μετριοφροσύνη και τιμιότητα. Μονεδικός του σκέπες ήταν το καλ των ανθρώπων και της πατρίδας του. Γι' αυτούς έβαστηκε και γι' αυτούς έγραψε. Και με το θγκάδες συγγράμμι του έβγο πέραςε στην ιστορία.

Τα βιβλία του Πλουτάρχου μπορεί να μην έχουν ούτε το φιλοσοφικό βάθος του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη ούτε την ιστορική και λογοτεχνική αξία των συγγράμμι του Ηρόδοτου, του Θουκυδίδα ή του Ξενοφώντα. Οι τον Πλούταρχο, θα μας ήταν άγνωστα πολλά πράγματα από τη ζωή και την ιστορία των αρχαίων. Η ιδιοτυπία του είναι πως παρουσιάζει τις προσωπικότητες που βιογράφησε με ανέκδοτα, με λεπτομέρειες της ζωής τους, με τις χαρακτηριστικές φράσεις που έπταν πολλοί από αυτούς, με έναν τρόπο που ζωντανεύει την ιστορία τους. Είναι ο πρώτος που καθιέρωσε το τόσο διαδεδομένο σήμερα είδος της «εωμυστικής βιογραφίας». Ενδιαφερόθηκε κυρίως να μας δώσει ανάγλυφο το χαρακτήρα και την προσωπικότητα των ιστοροουμενων προσώπων, αδιαφορώντας υπερικές φορές για την ιστορική ακρίβεια. Ο ίδιος άλλωστε ο Πλούταρχος λέει, ότι «δεν γράφει ιστορία άλλα βίους», για να υποσημειώσουν ως παραβίαση στις μελλοντικές γενιές. Και πέντε το σκοπό του με αείσθεύμαστο τρόπο. Μπορεί, με τις γραμμένες άπλητες του, να κρατάει συνεχώς το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Γι' αυτό είναι και σήμερα το πιο αγαπητό κι' ο πιο ευχρηστικό από τους άσφαλους συγγράμμι. Ο άνθρωπος όαν των έπωναν και όλου του κόσμου, ο δάσκαλος της άσφαπότητας, όπως τον χαρακτήρισε ένας από τους βιογράφους του.

Η επίδραση του Πλουτάρχου στο νεότερο κόσμο, ιδίως μετά την Αναγέννηση, ήταν μεγάλη. Τα έργα του έχουν μεταφραστεί στις κυριότερες γλώσσες και έχουν τυπωθεί σε μεν γάλα άριθμύ έκδοσεων, άννίζοντας από το 1517 που βγήκε η πρώτη τυπωμένη έκδοσή στη Φλωρεντία. Ο Σαίξπηρ, ο Μωτασκί, ο Ραουσσώ και άλλοι μεγάλοι του πνεύματος έχουν έπηρεαστεί από τον Πλούταρχο. Τον σεβάστηκαν και τον παραδέχτηκε κι' αυτός ο γοιστικισμός, ακόμα και στην εποχή των πρώτων σοσιατικών του εκδηλώσεων εναντίον της βίβαλας λαοκρατικής άναγνώστης. Ένας υαλίτας έσκαπος έπαισε από το Χριστό να απαλλάξει από τα υαυτήτα της κοράσεως τον Πλάτωνα και τον Πλάτωνα, οι οποίοι δια των έργων και της διαγωγής των πλησιάζουν περισσότερο προς την γοιστικισκή ήθικη.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΣΑ προτερήματα της είχε κολλήσει! Την έβλεπε σαν ένα μπουκέτο από νάρες... "Ηταν η αλήθεια αυτή: Δεν ήταν δυνατό να είναι η αλήθεια. Ποτέ δεν βρίσκονται τόσα προτερήματα ενωμένα στο ίδιο ανθρώπινο πλάσμα... Ο έρωας όμως είναι σπάταλος. Χαρίζει με άπλογοις προσόντα ακόμα κι' εκεί που δεν υπάρχουν. Φτιάχνει από μέτορες πρώτες ύλες τα υπέροχα αριστουργήματα...

Την είχε λατρεύει, λοιπόν, σαν έσοχο διμυούρημα, προικισμένο με υπερφυσικά προσόντα. Και συχνά άπορούσε: —Μά είσαι, άσχα, τόσο άμορφη όσο σε βλέπω;...

Αυτή γελάσε με φιλαρέσκεια: —Ξέρω κι' εγώ!... Έσύ τί λές; 'Εμπνευσμένος τη βεβαίωσε:

—Εγώ σε βλέπω σε μια μικρή επίγεια θεά! Νομίζω ότι ήσουν άξια να ποζάρεις υποστάς στον Πραξιτέλη για να φτιάξει την 'Αφροδίτη του, να εμπνεύσει το Λεονάρδο να Βίντσι για να ζωγραφίσει μια πιο τέλεια «Τζοκόντα» και τον Ραφαήλ για να ζωγραφίσει την «Φορναρίνα». Σε βλέπω σε ύψη, που δραπέτευσε από τις δολοφονικές σελίδες της 'Ελληνικής Μυθολογίας, σε υποήδα που έσκισες το ολογόλανο θαύμα του ελληνικού άρχιπελάγου για να στεγνώσει απάνω στην δόξαση άμμουδια, σαν άμαζόνα που έξευτέλιες στην περήφανη δύναμη τους πιο δυνατούς άντρες, σαν 'Αταλάντη που νίκησε τους πιο γοργόποδαρους 'Ιππομένους στο τρέξιμο και νίκηθηκε από την κοκετταρία, όταν σου είσανε στα φτερωτά πόδια σου το γουστό μύλο γιατί στάθηκες να το πάρω... Σε βλέπω σαν άγνη Δάφνη που απέφυγες το θεϊκό άγκάλισμα του 'Απόλλωνα και, για να μείνεις άνέγγιχτη, προτίμησες να γίνεις φυτό για να στεφανώσης τους νικητές. Σε βλέπω ήδονική σαν Κλεοπάτρα που κυριεύεις τη Ρώμη στο πόσωπο του 'Αντωνίου που τον έστειλε η κοσμοκράτειρα να σε κυριέψει; Σε βλέπω άπραγη Χλόη έκπληκτη στα φίλια του Δαφνιδος και άκόρεκτη Λουκρητία έξαλλη από το άδιάκοπο μεθύσι στην άγκαλιά έναλλασόμενων έραστών!

—Σιγά! Με ζάλισες! Τόν έ-

κοψε, γελώντας. —Γιατί δε με άφίνεις να σου εξηγήσω πώς σε βλέπω;... Τού έδωσε ένα τρυφερό υπατάκι: —Γιατί, κοντεύεις να άδειάσης όλη τη Μυθολογία κι' όλη την 'Ιστορία στα πόδια μου... —Υπάρχει πιο καλός προσορισμός της Μυθολογίας και της 'Ιστορίας από αυτόν;... —'Αλλη μία κολακεία. Κι' ίσως πιο μεγάλη! —Ναι, νοιώθω κι' έτσι λέω... —Ναι! αλλά δεν άποκλείεται να λές άνακρίσεις... —Οί άνακρίσεις δημιουργούν την ευτυχία! —Με το ψέμα, με την άπάτη. —Το ψέμα και η άπάτη δημιουργούν τον έκτυφλωτικό φωτοστέφανο της ζωής ή αλήθεια τον σβύνει.

—Ζήτω το ψέμα λοιπόν! Ζήτω η άπάτη που φτιάχνει τους φωτοστέφανους! Τόν άγκαλίωσε γεμάτη τρυφεράς ευγνωμοσύνη κι' έκείνος τη φίλησε με κάτι πιο πολύ από έρωτα: με κατανύξι!...

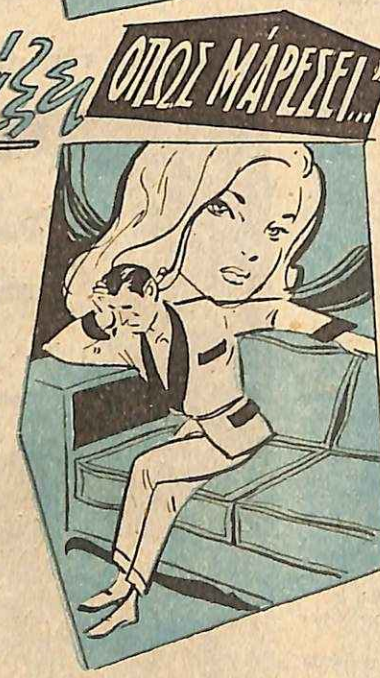
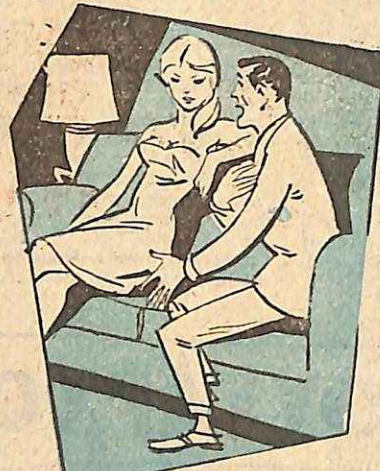
Τά προτερήματα της — ύπαρκτά ή άνυπαρκτά, πραγματικά ή φανταστικά—τόν κεντρίσανε την έμπνευση. 'Ηλεκτρισμένη από τον ένθουσιασμό ή Μούσα του υπαγόρευσε στον καλλιτέχνη με στίχους και μουσική τά φλογερά αίσθηματά του:

«'Η τρελή μου φαντασία σε φιλ- (ταγκαλιάζει, ή όμορφη σου δε με νοιάζει κι' ούτε τη ζητώ... Κι' έχει μόνο σημασία πως ο' έχω

και πώς είσαι, με μια λέξη, κάτι όνειρευτώ... Σ' έχω φτιάξει όπως κι' άρέσει κι' έτσι ο' αναπαύ! Σ' έχω βάσει σε μια θεά — πώς να σου το πιά;... — Σ' έχω βάσει σε μια θεά, στα ούρανια πλάτια, που, όποιος άνευθί και πέση, γίνεται κομμάτι!... Και σου φέρεσα στους ώμους

ή όμορφη σου δε με νοιάζει κι' ούτε τη ζητώ... Κι' έχει μόνο σημασία πως ο' έχω και πώς είσαι, με μια λέξη, κάτι όνειρευτώ... Σ' έχω φτιάξει όπως κι' άρέσει κι' έτσι ο' αναπαύ! Σ' έχω βάσει σε μια θεά — πώς να σου το πιά;... — Σ' έχω βάσει σε μια θεά, στα ούρανια πλάτια, που, όποιος άνευθί και πέση, γίνεται κομμάτι!... Και σου φέρεσα στους ώμους

Και σου φέρεσα στους ώμους

θέλεά σου φτερά, να πετάξεις για τους δρόμους που όδονουν στη χαρά... Και σε κάνω πεταλούδα μεθυμένη του 'Απριλίου

που γλυστράει μέσ' στα βελούδα του περιβολιού... Σ' έχω πλάσμα του όνειρου, στίχο κι' ευωδιά, ο' έχω κάνει του ζεφύρου μύρο στα κλαδιά... Μέσα στα άστρα έχεις μια θέσι — πώς να σου το πιά;... — Σ' έχω φτιάξει όπως κι' άρέσει κι' έτσι ο' αναπαύ!...

Όταν άκουσε το τραγούδι αυτή που τό είχε εμπνεύσει έβεινε συλλογισμένη. "Υστερα του είπε: —Τό λές καθαρά; Δεν πιστεύεις ότι έχω προτερήματα, αλλά ότι μου τά χάρισε έσύ. —Εγώ σου τά χάρισα γιατί σε λατρεύω! Εγώ σε έντυσα στα χουσα, εγώ σου φέρεσα διαμάντια και μαργαριτάρια, εγώ σε έκανα ύψηλη, θεότητα, πλάσμα με υπερφυσική όμορφιά!...

—Μπορεί να μην είμαι όμως όλα αυτά. —Δε με νοιάζει... Αυτή δάγκασε τά κερασένια της χείλια: —Δε με κολακεύει ο ένθουσιασμός σου... —Γιατί; —Γιατί, δεν τό καταλαβαίνεις; Μία γυναίκα κολακεύεται να είναι όμορφη. Και ή όμορφιά της να σπορίζεται όχι στην υποκειμενική γνώμη ενός μόνο άντρα, που μπορεί να είναι και ίδιότροπα ή διαστρεφά, αλλά στην αντικειμενική άξία της που καταφέρει να ένθουσιάζη όλους... —Δηλαδή... Θά προτιμούσες να ήσουν όμορφη για όλο τον κόσμο;... —Δε σου φτάνω εγώ!... —Οχι! δε μου φτάνεις! Γιατί έσύ μπορείς να είσαι ίδιότροπος και έκεντρικός... Μπορεί να είμαι άσηχημη, κουστή, αλλοίθωρη κι' έσύ να με βλέπεις θεά!...

—Προτιμούσες να ήσουν θεά και να σε έβλεπαν κοστή, αλλοίθωρη και άσηχημη;... —Οχι! προτιμώ να φύγω!

Κι' έφυγε. Πήγε να έξακριβώση κι' από άλλους άν ή όμορφιά της ήταν αντικειμενική, ή ψεύτικη προσόν που της είχε χαρίσει ο ένθουσιασμός ενός έρωτευμένου... Κι' ο έρωτευμένος έμεινε μόνος του. Δηλαδή όχι μόνος του έμεινε με την ανάμνηση της που, όποτε τη ζήτουσε έρχότανε να του κρατήσει συντροφιά. Με την ανάμνηση της που ήταν γεμάτη από τό έκτυφλωτικό μεγαλείο της όμορφιάς της — αυτής της όμορφιάς, που ήταν καθαρά δημιουργημα δικό του!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κι' έφυγε. Πήγε να έξακριβώση κι' από άλλους άν ή όμορφιά της ήταν αντικειμενική, ή ψεύτικη προσόν που της είχε χαρίσει ο ένθουσιασμός ενός έρωτευμένου... Κι' ο έρωτευμένος έμεινε μόνος του. Δηλαδή όχι μόνος του έμεινε με την ανάμνηση της που, όποτε τη ζήτουσε έρχότανε να του κρατήσει συντροφιά. Με την ανάμνηση της που ήταν γεμάτη από τό έκτυφλωτικό μεγαλείο της όμορφιάς της — αυτής της όμορφιάς, που ήταν καθαρά δημιουργημα δικό του!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το λευκό ΝΟΜΦΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μή — Κούρ βρίσκεται από δυο περίπου μήνες στα χέρια των περσιτών. Ο Τόσου — Φού — πύσκατοι σ'όν έμπιστο του Βούμ Πί, ότι θα τόν την παραδώσει μόλις γίνη ή έκτέλεσι της Σάο — Τί και τού εξαδελφού της. Στο μεταξύ, ο Πέρκις πληρώνει το όμιο Ρουμί για να καθυστερήσει την έκτέλεσι του Πεί — Χό και των άλλων περσιτών. Επισκέπτεται κατόπιν μαζί με τόν νιατρό Κλίκτον τόν Πεί — Χό στο κελλί του και τόν πείθει να πι ένα φάρμακο, που θα τόν γλυτώσει από τόν στραγγαλισμό. Ο Πεί — Χό τόν υπάκουσε, από τό άλλο μέρος, ότι αν βγή ζωντανός από αυτή την περιπέτεια, θα τού φανερώνη που βρίσκεται το όρηπτήριο των περσιτών και θα τόν οδηγήσει ο ίδιος εκεί. Ο Ρουμί καθυστερεί την έκτέλεσι ώστε να γίνη λίγη ώρα πριν από τό σουρουπο.

—'Αλλά πώς είναι δυνατόν;... Ο Πέρκις έκλεψε τό μάτι στους δυο συντρόφους του. —Μία έκτέλεσι άπαιτεί πολλές προετοιμασίες, άπάντησε. Αυτά τά πράγματα άργούν. Ο Ρουμί δε μπορούσε να έτοιμάσει έγκαιρώς τις άγχονες...

—Θέλετε να πητε, ότι μάς κοροϊδεψα;... φώναξε με θυμό ο Τσάνγκ. Τόσο χειρότερο γι' αυτόν! Θά διατάξω να τόν κρεμάσουν!

—Μη βιαζόσαστε, είπε ο Πέρκις. Ο Ρουμί δεν κοροϊδεψε κανένα. Καθυστερήσε λίγο, κι' αυτό είναι όλο... 'Αλλ' άπόψε, γύρω στις έξι, θα κάμω όπως πρέπει τη δουλειά του. Να είσαστε βέβαιοι γι' αυτό... Κι' άλλωστε, για να πετύχουν τα σχέδιά μας, είναι καλό ή έκτέλεσι να γίνη άργά... Μην τά βάζετε, λοιπόν, μαζί του.

—'Εστω, άπάντησε ο Τσάνγκ. 'Εσείς έχετε καλύτερα από μένα τί πρέπει να γίνη... Μην ξεχνάτε, έρί το βασίλειό μου σε σας. Τώρα που έδω τό όνομα του δολοφόνου, πρέπει να μου τόν βρήτε.

—Σύμφωνοι, είπε ο Πέρκις. Στο μεταξύ, έχω μία διαβολική πείνα... Νομίζω, ότι τό καλύτερο είναι να περάσουμε στο τραπέζι. —'Η μεγαλύτερη απόλαυσι του Τσάνγκ ήταν τό φαγητό. Καί, μ' όλο που είχε φεί πριν από τρεις ώρες, αισθανόταν και πάλι την έπιθυμία να στρωθ σε καινούργιες φαγοπότι.

Οι τρεις 'Αγγλοι κι' ο Κινέζο κάθισαν στο τραπέζι κι' οι υπηρέτες άρχισαν να τους σερβίρουν διάφορα φαγητά, που ήταν τό ένα πιό έκλεκτο από τό άλλο. Ο Τσάνγκ τά βρήκε όλα υπέροχα και τά τίμισε με τόν τρόπο, που ήφερε να κάνουν σε παρόμοιες περιστάσεις. Είχε ξεχάσει πιά και τη Σάο-Τί και τόν Τσέου-Φού και τους περσιτάς άκόμη και τους έκάτο ασθεδισμούς.

Τό γεύμα αυτό, που άρχισε γύρω στις τοισίμισι, συνεχίστηκε ώς τις έξι περίπου. —Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—'Ακούγοντας αυτά τά λόγια, ο Τσάνγκ σ'αύρωσε τά χέρια του στο στήθος και τό πρόσωπό του πήρε παρακλητική έκφρασι. —'Αγαπητέ και πολύτιμο φίλε, με φέρνεις σε δύσκολη θέσι, είπε. Είμαι άνθρωπος φίλησχος κι' αυτά τά θέαματά μ' άναστατώνουν... Κι' έπειτα, πρέπει να χωνέω και φοβάμαι, ότι μία δυνατή συγκίνησι, θα μπορούσε να μου κάμω κακό.

Καί, χωρίς να χάνη καιρό, σηκώθηκε από τό τραπέζι και πήγε να σωριαστή σε μία πλατεία που λυθρόνα, που την είχε βάσει στο μάτι από κάμπουσες στιγμές.

—'Όπως θέλετε, άπάντησε ο Πέρκις. Νομίζω, άλλωστε, πως δε σας χρειάζομαστε εκεί κάτω. Μπορείτε, λοιπόν, να μάς περιμένετε εδώ... Στο μεταξύ, προσπαθήστε να πάρετε κανέναν υπάκο, που θα σας βοηθήσει να χωνέψετε καλύτερα.

—Ναι, νομίζω πως ένας μικρός ύπνος θα μουκανε καλό, είπε ο Τσάνγκ. Πρέπει να ξέρετε πως έχω πολύ ευαίσθητη καρδιά και δε μπορώ να βλέπω τους άλλους να υποφέρουν... Όταν σκέφτομαι ότι αυτοί οι δυστυχισμένοι θα πεθάνουν με τη θηλεία στο λαιμό!... 'Αλλ' αγαπητέ μου πλοίαρχε, ξεχάσα να σας πω, ότι έχετε έναν υπέροχο μάγειρο. Ο, στην Ευρώπη πρέπει να περνάτε πολύ καλύτερα από μάς... 'Η 'Αγγλία είναι σίγουρα μία μεγάλη χώρα... μικρότερη, βέβαια, από την Κίνα, αλλ' άρετά μεγάλη... Και σεις, είσαστε ένας μεγάλος άνθρωπος, βέλω να πω, ένας πολύ αγαπητός φίλος, που λυπήθηκε το δυστυχισμένο Τσάνγκ... Μου έρχεται, σ' αλήθεια, ή έπιθυμία να κλάψω...

Είχε άρχισει να μιλά άσυνάρτητα, ενώ τα μάτια του έκλειναν από τόν ύπνο. —Πρέπει να πηγαίνω, είπε ο σερ 'Αρθουρ. Δεν έχουμε καιρό να χωνούμε. —'Εσφίζαν τό χέρι του Τσάνγκ και βήκαν.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΓΧΟΝΕΣ

Οι τρεις 'Αγγλοι πέρασαν τό κιγκλιώμα, που γύριζε την άγγλική συνοικία και διευδύνθηκαν στις φυλακές, όπου έφτασαν μαζί με τό στρατιωτικό απόσπασμα, που είχε πάει για να παραλάβη τους καταδίκους.

Οι δυστυχισμένοι ήξεραν από την προηγούμενη ήμέρα την τύχη που τους περίμενε, αλλά δεν έδειχναν καμμία άνησυχία. Τους είχαν βγάλει από τό ποιά στην αλή της φυλακής, όπου μπορούσαν να περφέρονται έλεύθεροι. Οι δεσμοφύλακες τους φέρνονταν με καλωσύνη και δείχνονταν πρόθυμοι να τούς εξυπηρετήσουν σ' ό,τι ήθελαν.

Μόνο το μεσημέρι παρουσιάστηκε κάποια άνωμαλία. —'Όπως θα θυμούνται οι άναγνώστες μας, ή έκτέλεσι είχε όρισθή γι' αυτή την ώρα. Τό πρωί λοιπόν τους έδωσαν ένα πλούσιο γεύμα, με γλυκίσματα από ρύζι και κοσάι, που θά ήταν τό τελευταίο τους. 'Αλλά, μετά την άναβολή της έκτέλεως, έπρεπε να τους δώσουν να φάνε και τό μεσημέρι. Δε υπολόγισαν, βέβαια, να τους άφίσουν νηστικούς ως τό βράδυ. Αυτό, όμως, δεν είχε προβλεφθή. 'Αλλ' ο διευθυντής της φυλακής είχε μ' ά πρωθυμία έμπνευσι. Φώναξε έναν πατότητη έμπνευσι. Φώναξε έναν πατότητη έμπνευσι. Φώναξε έναν πατότητη έμπνευσι.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

—Είνα άρα να φύγωμε. Άν θέλωμε να μη χάσουμε την έκτέλεσι, είπε τέλος ο Πέρκις.

τόπο της έκτέλεσεως. —'Εκείνοι που πεθάνουν στην άγχονή είχαν τό πρόνοιο να πηγαίνουν περπατώντας στον τόπο της έκτέλεσεως. Τους έδεναν μόνο τά χέρια στη ράχη και τους έβγαζαν τά καλύμματα, που είχαν στο κεφάλι. 'Η μοίρα εκείνων, που θ' άποκεφαλίζονταν, όμως, ήταν πιο σκληρή. Τους έβαζαν μέσα σ' ένα σφαιρικό κλουβί με σιδερένια κάγκελα, που τό κυλούσαν ως τόν τόπο της έκτέλεσεως. Οι δυστυχισμένοι έσπαζαν τό κεφάλι και τά χέρια τους πάνω στα κάγκελα, ενώ οι πέτρες χώνονταν από τά κενά που υπήρχαν ανάμεσα στα κάγκελα και τους ξεσχίζαν τις σάρκες. 'Αλλοτε πάλι, τους εκδεδούσαν μέσα σε ξύλινα κιβώτια, άπ' όπου έβγαζαν μόνο τό κεφάλι τους. Ο άξιωματικός έδωσε μία καινούργια διαταγή. Οι κατάδικοι μπήκαν σε δυάδες, με τη σειρά που θά γινόταν ή έκτέλεσι τους κι' οι στρατιώτες πήραν θέσι όλόγυρα. 'Η μακάδρια πομπή ξεκίνησε άμέσως.

Στόν τόπο της έκτέλεσεως είχε συγκεντρωθή μεγάλο πλήθος. Σ' ένα μικρό ύψωμα είχαν στηθή πέντε άγχονες. Μπροστά άπ' αυτές περιέμεναν ο δήμιος με τούς βοηθούς του.

Τό πλήθος υποδέχτηκε με άγριες κραυγές τούς καταδίκους. 'Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, χειρονομούσαν ζήσας, ούλοίαν, πετούσαν τά καπέλλα τους στον άέρα. Οι πρώτες σκιές του σουρούπου είχαν άρχισει ν' απλώνονται πάνω στη γη. Ο άέρας, που έρχότανε από τό ποτάμι, έκανε τά σχοινιά με τις θηλίες να ταλαντεύονται δεξιά κι' άριστερά.

Τις άγριες κραυγές διαδέχτηκε, ερφνικά, μία βοήθεια σιωπής. 'Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, καταλαβαίνουν πώς ή μεγάλη στιγμή είχε φτάσει κι' είχαν κλείσει τό στόμα τους, για να μπερσουν ν' απολαύσουν καλύτερα τό θέαμα, που θα ζευλιγόταν μπροστά τους.

Οι περσιτάς οδηγήθηκαν δύο δύο κάτω από τις πέντε άγχονες. Ο δήμιος δεν είχε παρα τέσσερες βοηθούς. 'Ετσι, τό δράμα θα εξυπλιόταν σε πέντε διαδοχικές σάσεις. Κάθε ζευγάρι καταδίκων θα εξέτελετο χωριστά.

Ο Πεί-Χό κι' ο σύντροφός του οδηγήθηκαν στην τελευταία από τις άγχονες. Τό δράμα άρχισε από την αντίθετη άκρη. 'Αλλά με πόση άγορπορία! Ο δήμιος θάλεγε πώς

Ο δήμιος θάλεγε πώς

Ο δήμιος θάλεγε πώς

Ο δήμιος θάλεγε πώς

Ο δήμιος θάλεγε πώς

Ο δήμιος θάλεγε πώς

Ο δήμιος θάλεγε πώς

Ο δήμιος θάλεγε πώς

Ο δήμιος θάλεγε πώς

ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ της Μαρούλας

Ο ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ

Τί τά θέλετε, έχει δικίο ο Τιμόθεος, που με λέει γκαφτζού. 'Ορίστε! Την έκανα πάλι, τη γκάφα μου! 'Αλλ' άς πάρουμε τά πράγματα με τη σειρά:

Οί βουλιές του Τιμόθεου, τόν τελευταίο καιρό, δεν πάνε καθόλου καλά και πάει να σκάσει ο καύμενός μου.

—'Αν δε βρώ κανέναν να με πιστώσει, να ξελασπώσω, είμαι χαμένος! μου έμμεσησέ μου προ ή μερών.

—Μην καμής έτσι, καμ' μένε Τιμόθεε! τού είπα, για να τόν παρηγορήσω. Κάποιος θα βρεθί, δε χάλασε ο κόμος!

—Θαυμάζω την άπάθεια σου! άπάντησε έκείνος, νευροσμένος. 'Εμείς γαρόμαστε κι' έσύ μου λές δε χάλασε ο κόμος!...

Και δέν είχε δικίο ο καφερόσι! Τόν τραβάζει ή 'Εσπρία. Τού διαμαρτύρονται τά γραμμάτια. Δέν έχει να πληρώσει τόν υπάλληλο. Μάς άπειλεί με έξωσι ο νοικοκύρης, γιατί τού χρωστάμε τρία νοίκια. Πάει κι' έρχεται ο υπάλληλος της ραδιοφωνίας για τη συνδρομή. Χρωστάμε και τό λογαριασμό του ηλεκτρικού, κι' εγώ ή έξυπνη κάθομαι και τού λέω, ότι δε χάλασε ο κόμος. Τόσο μου κόβει!...

—'Ας είναι, όμως, δεν πρέπει ν' άπελπίζεται κανείς. Προχτές, ήρθε ο Τιμόθεος χαρούμενος στο σπίτι. —Σωθήκαμε! μου φώναξε, ένθουσιασμένος. Βρήκα κάποιον, που δέχτηκε να με δανείση έκάτο χιλιάδες!...

—Δόξα σοι ο Θεός! είπα με άνακούφισι. —Τόν κάλεσα σε τραπέζι, συνεχισε ο Τιμόθεος, για να τόν περιποιηθώμε: Πρώτα για να τόν κολακεύουμε και δεύτερο για να ή καταλάβη τό οικονομικό μας χάλι και χόση την έμπιστοσύνη του.

—Καλά! δέν ξέρε, ότι είσαι σε οικονομικό άδιέξοδο; —'Αρτείεςαι; Λέγονται τέτοια σε δανειστές. 'Ισάως, που τού παρουνάισα ρόδινα τά πράγματα και πως τις έκάτο χιλιάδες της παίρνω όχι γιατί έχω ανάγκη, αλλά για να αδείσω τό τζιρό της δουλειάς. Καταλάες; Προς Θεού, λοιπόν, να μην καταλάβη τις οικονομικές μας στενοχώριες και χάλωση ή δουλειά.

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

Δανείστηκα ένα πεντακοσάριο να τού κάνουμε ένα πλουσιόπαροχο τραπέζι και να τόν εκόμουμε. Καί, πραγματικά, τό τραπέζι, που είχε και τού ποταμού τό γάλα, μου έλεγε. Ψητό στο φούρνο, λιθρίνα στη σχάρα, κοτόπουλο, μπύρες, φρούτα, γλυκά, παγωτά. Τάχασε ο άνθρωπος!

—Καλοπερνάτε βλεπω! είπα σε μία στιγμή, βλέποντας την άφθονια των φαγητών. —'Ε, τό βρίσκουμε! άπάντησε μετροπαλώς ο Τιμόθεος. Τι διάβολο! Τόσα λεφτά βγάδουμε! Να μη φάμε καλά; 'Ε, Μαρούλα! —'Οσο γι' αυτό... Έκανα εγώ με ύψος. Είμαστε και καλοφραγάδες, βλέπετε... Τό κρέας δε λείπει από τό τραπέζι μας! ('Εμένα μου λές! Είχαμε να φάμε κρέας από τό Δεκαπενταγούστο, κι' αυτό κατεψυγμένο).

Στό μεταξύ, είχαμε φτάσει στα έπιδόρπια κι' ο έπισκέπτης μας ήταν ένθουσιασμένος κι' έτοιμαζόταν να μετρήσει τά έκάτο χιλιάρικά. Είχε πεισθή πιά, ότι τά λεφτά του ήταν σίγουρα. Τι διάβολο! Φαινόμαστε σαν άνθρωποι που είχαμε τόν τρόπο μας... 'Όταν μάλιστα είδε και παγωτό, έξεπλάγη!

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

—'Ακόμα θα τρώμε; —'Ε, να μη φάμε και τό παγωτάκι μας; είπε ο Τιμόθεος. 'Εμείς συνιβρίζουμε, μετά τό φαγητό μας, να τρώμε πάντοτε ένα παγωτό. Τόττια-

Η ΜΑΡΟΥΛΑ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΑΙΔΝΙΔΙ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

κοιμάταν. Τόσο άργες ήταν οι κινήσεις του. Κι οι βοηθοί του κουράζονταν, περιμένοντας τις διαταγές του. Τό πλῆθος είχε αρχίσει να διαμαρτύρεται.

— Ο Ρουμί περιμένει να σκοτεινιάσει περισσότερο, ψιθύρισε ο Πέρκινς στους συντρόφους του.

— Έτσι θαμνάτε πιο σίγουρο για την επιτυχία, απάντησε ο Κλίφτον.

Δύο από τους καταδίκους, τέλας, άφησαν το έδαφος και τα σώματά τους ταλαντεύθηκαν στο κενό. Φωνητώδεις έπαιφμιές συνώδευαν τα κρέμασμα των δυο δυοτιχ σμενών.

— Ήρξε έπειτα η σειρά του δεύτερου ζευγαριού. Κι' έδώ τα πράγματα έγιναν με τον ίδιο άργο ρυθμό. Έτσι, όταν ήρξε η σειρά του τελευταίου ζευγαριού, είχε σκοτεινιάσει πιά για καλά.

Το πλῆθος, που δεν είδε πολλά

πράγματα από την τελευταία έκτέλεση, άρχισε αμέσως να φεύγει. Σε λίγο, ο μακάβριος αυτός τόπος, όπου γίνονταν οι εκτελέσεις, είχε έρημώσει. Ψύα στis άγχοτες είχαν μείνει μόνο ο αξιωματικός κι' οι στρατιώτες, που, σύμφωνα με τους κανονισμούς, έπρεπε να φρουρήσουν τα πτώματα, μισή ώρα μετά την εκτέλεση.

Ο δήμιος κι' οι βοηθοί του άσπου να περάσει αυτή η μισή ώρα, κάθισαν στο χορτάρι για να ξεκουραστούν. Τό μόνο, που τους έμενε να κάνουν ήταν να κατεβάσουν τα πτώματα και να τα πάνε στο νεκροταφείο, όπου είχε ετοιμασθή γι' αυτά ένας δηαδικός τάφος.

Ο αξιωματικός έβλεπε βόλτες μπροστά στis άγχοτες και κάθε τόσο κύτταζε τό ρολόγι του. Δεν τού ήταν εύχριστό να μένη σ' αυτό τό μέρος. Στο τέλος, έκανε μιά ανυπόμονη κίνηση.

— Έμπρός, είπε.

Οι στρατιώτες του τόν άκολουθήσαν και, σε λίγο, η μικρή συνοδεία χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Ο δήμιος κι' οι βοηθοί του είχαν σηκωθεί κάλως.

— Έμπρός! είπε με τη σειρά του ο Ρουμί. Κατεβάστε τους.

Κι' έτρεξε πρώτα στον Πεί-Χό. Τόν κατέβασε αμέσως και τούλησε τη θηλεία από τό λαιμό. Όλο έδειχναν πώς ήταν πεθαμένος.

— Δέ μπορώ να καταλάβω τι τό θέλουν ο πλοίαρχος Πέρκινς κι' ο δικαστής Τσάνγκ αυτό τό πτώμα, ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του. Άλλά, τό κάτω-κάτω, αυτό μου είναι αδιάφορο. Έγώ πήρα μιά γερά προκατάληψη και θα εισπράξω τό υπόλοιπο μάλis τους τό παραδόσω.

Οι βοηθοί του κατέβασαν σε λίγο και τούς άλλους καταδίκους.

— Μας πήρε η νύχτα! φώναξε ο Ρουμί. Πού είναι τό κάρρο;

— Κάτω, στο δρόμο, απάντησε ένας από τούς βοηθούς του.

— Ο Ρουμί έξασπασε σε τρωμέρες βρισιές.

— Δεν είσαστε καλοί για τίποτα, τούς φώναξε. Και πώς θα πάμε τό πτώματα εκεί κάτω;

— Πρέπει να φέρωμε τό κάρρο έδω.

— Και καθεσάστε ακόμη;

Οι βοηθοί του έφυγαν τρομαγμένοι. Ποτέ άλλοτε δεν είχαν δει τόν άρχηγό τους τόσο άγριεμένο.

Άλλά, ο θυμός του Ρουμί ήταν προσωποειδής. Αυτός, άλλωστε, είχε διατάξει ν' αείσουν τό κάρρο στο δρόμο.

Μάλis έφυγαν οι βοηθοί του, ο Ρουμί έφερε τα δυο δαχτυλά του δεξιού χεριού του στο στόμα του κι' άφησε ένα μικρό σφύριγμα. Δύο ακιές ξεπροβάλλαν αμέσως μέσα από τό σκοτάδι. Ήταν ο Πέρκινς κι' ο Μούρραϊν.

— Τήρησα την υπόσχεσί μου απάντησε ο Πέρκινς.

Και τούδαλε ταυτόχρονα στο χέρι ένα σασκουλάκι με χρυσά νομίσματα.

— Μπορούμε να πάρωμε τό πτώμα; ρώτησε.

— Και βέβαια, απάντησε ο Ρουμί. Άλλά, μιά στιγμή... Πρέπει να τού βγάλω τό ρούχα. Ο διευθυντής της φυλακής τά πούλησε, για νά εξασφαλίσω τό τελευταίο γεύμα των καταδικών.

— Ξέρω, είπε ο Πέρκινς. Όπως βλέπεis, πήραμε τό μέτρα μας.

Κι' έδειξε μιά κουβέρτα, που κρατούσε στα χέρια του.

Ο Ρουμί έδωσε γρήγορα τη μπλούζα και τό πλατύ πανταλόνι που φορούσε ο Πεί-Χό. Τό ίδιο έκανε και για τα παπούτσια του. Τού άφησε μόνο τά εσώρουχα.

Οι δυο Άγγλοι τούλξαν αμέσως τό σώμα του Πεί-Χό μέσα στην κουβέρτα, τήπισαν ο ένας από τά πόδια κι' ο άλλος από τό κεφάλι κι' άπομακρύνθηκαν.

— Τί να τό θέλουν, άραγε; ά ναρωτήθηκε και πάλι ο Ρουμί.

Άκουγόταν τώρα ο θόρυβος του κάρρου που πλησίαζε.

— Πρέπει να μπερδέψωμε τό πτώματα, σκέφτηκε ο Ρουμί.

Κι' άρχισε να γδύνει βιαστικά και τούς άλλους κρεμασμένους.

Όταν εμφανίσθηκαν οι βοηθοί του, τούς υποδέχτηκε και πάλι με φωνές κι' άργισε να τούς δίνη τη μιά διαταγή ύστερ' από την άλλη. Οι δυστυχισμένοι τάχασαν και, φυσικά, κανείς τους δε σκέφτηκε να μετοήση πόσα ήταν τά πτώματα.

Η ίδια σκηνή επαναλήφθηκε και στο νεκροταφείο. Ο Ρουμί άναστάωσε με τις φωνές του δυι μόνο τούς β-τηθούς του, αλλά και τούς νεκροφόρες, που περίμεναν για να βάμουν τά πτώματα. Όλοι ριζόνταν, άλλωστε, να τελειώσουν. Έτσι, κανένας δεν κατάλαβε πώς τά πτώματα ήταν έννιά αντί για δέκα. Ο μόνος που δεν έφανεσε τό υπέριστα άγαν ο παλιαστής. Άλλά τού είχε και τά παπούτσια που είχε πάρει, προέρχονταν από δέκα άνθρωπους. Έτσι έφυγε ευχαριστημένος.

Ο ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ

Σέ μικρή άπόστασι από φόν τό

πο των εκτελέσεων περίμενε ένα άμαξι με τέσσερα άλογα. Τό άμαξι αυτό ήταν στην πραγματικότητα ένα μεγάλο τετράγωνο κασάνι, σαν αυτά που χρησιμοποιούν οι γερολόγοι, για να μεταφέρουν τις πρამάτιες τους από τό ένα μέρος στο άλλο. Τό παισιό μέρος, που άνοιγε άλόκληρο. Προς την αντίθετη πλευρά, έπληθε προς τό μέρος του άμαξi, βρισκόταν ένα μικρό παράθυρο. Στο πλάγιο ήταν κλειστό.

Στό έσωτερικό αυτό του άμαξiού βρισκόταν ένα κρεβάτι και πλάι σ' αυτό ο γιατρός Κλίφτον περίμενε με ολοφάνερη άνημπονησία. Πλάι του, σε μιά έταξέρα, βρισκόταν κάμποςα μπουκαλάκια, δυο ή τρεις σύριγγες, έτοιμες για να χρησιμοποιήσουν, ένας μικρός άσκος με άδύγχο και μερικά χειρουργικά εργαλεία. Από τό ταβάνι κρεμόταν ένα φανάρι.

Άκούστηκε, ξαφνικά, θόρυβος. Ο γιατρός άνοιξε την πόρτα, που βρισκόταν στο πίσω μέρος.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Πέρκινς κι' ο Μούρραϊν άπέδωσαν την κουβέρτα με τό σώμα του Πεί-Χό πάνω στο κρεβάτι.

— Μπορούμε να ξεκινήσωμε, είπε ο γιατρός. Στεί, άναπητέ μου Μούρραϊν, θ' ανεβείτε στη θέσι του άμαξi. Άλλά, δεν υπάρχουν λόγος να βιασθήτε. Έχω έδώ όλα τά άπαραίτητα για τις πρώτες βοήθειες... Ο Πέρκινς θα μένη μαζί μου για να με βοηθήσει.

Τό άμαξι ξεκίνησε ύστερα από λίγο.

Ο γιατρός έσκυψε τότε πάνω στον Πεί-Χό κι' άρχισε να τού κάνει εντριβές στο μέρος της καρδιάς. Ένώ ταυτόχρονα έδωσε έντολή στον Πέρκινς να τού άνεδοκατεβάσει ρυθμικά τό χέρι.

Αυτό κράτησε ως δέκα λεπτά. Έκανε κατόπιν δυο ένδοξα έπεισέ-νέσεις στα μπράτσα του Πεί-Χό και τρίτη σε μιά από τις άλβες του λαιμού. Τού άνοιξε ύστερα τό λαιμό στο μέρος, που βρίσκεται στο μήλο του Άδάμ.

— Θα ζήσει; ρώτησε με άγανία ο Πέρκινς.

— Θα σάς τό πω έπειτα από μερικά λεπτά, απάντησε ο γιατρός. Άκούστηκε, ξαφνικά, ένας υποκόφος ρόγχος.

— Συνέρχεται, είπε ο Πέρκινς.

— Έχομε καιρό ακόμη, απάντησε ο Κλίφτον. Άλλά, αυτό είναι καλό σημάδι... Άνοιχτε τον άσκό του άδύγχου και δώστε μου τό σωλήνα.

Κουράστηκε πολύ για νά ξεσφίξη τά σαγάνια του Πεί-Χό. Άλλά τό κατάφερε τέλος κι' έχωσε μέσα στο στόμα του τό μεταλλικό σωλήνα, που τού έδωσε ο Πέρκινς.

Μισή ώρα άργότερα, έφτασαν στην έπαυλι του Άγγλου λαθρεμπόρου. Εκεί, κατέβασαν τόν Πεί-Χό από τό άμαξι και τόν μετέφεραν στην αίθουσα του υπιλλιάρδου, όπου τόν έάπλωσαν σ' ένα μεγάλο ντιβάνι. Οι υπηρέτες είχαν έτοιμάσει στο μεταξύ θερμόφορες, που τού τις έβαλαν στα πόδια, κάτω από τις μασχάλες και στο στήθος.

— Λοιπόν; ρώτησαν με μιά φωνή ο Πέρκινς κι' ο Μούρραϊν τόν γιατρό.

— Όλα πάνε καλά, απάντησε ο Κλίφτον.

— Θα συνέλθη;

— Έχει άρχίσει κιόλας να συνέρχεται.

— Και θα μπορέσει να μιλήσει;

— Όχι, πρίν περάσουν δυο ά-σες.

— Είσαστε ύπερόχος, γιατρέ!

Ο Κλίφτον γέλασε.

— Είχα διαβάσει, ότι κάποτε ένας Ρώσος έπιστήμων έκανε αυτό τό πείραμα σ' ένα σκύλο. Έγώ τό έφάρμοσα σε άνθρωπο και νομίζω πως πέτυχα. Δεν έκαμα τίποτα άλλο, λοιπόν, από τό να μιμηθώ έναν άγνωστο συνάδελφό μου.

— Αυτό μοιάζει με θαύμα.

— Κάθε τι που δε μπορούμε να τό καταλάβωμε, μοιάζει με θαύμα, απάντησε ο γιατρός. Τό δικό μου θαύμα, πάντως, είναι από κείνα, που μπορούν να έξηγηθούν.

Συνέχισε κατόπιν τις φροντίδες του, για να ξαναφέρει τόν Πεί-Χό στη ζωή.

Κατά τις δέκα, ο γιατρός Κλίφτον έσκυψε μιά ακόμη φορά κι' έπιασε τόν καρπό του δεξιού χεριού του Πεί-Χό. Όταν ξανασήκωσε τό κεφάλι του, τό πρόσωπό του φωτί-ζοταν από χαρά.

— Ο σφυγμός επανήλθε, είπε. Δέ μας χρειάζεται πιά τό άδύγχο... Οι υπηρέτες σας, όμως, άγαπητέ μου Πέρκινς, μπορούν να έτοιμάσουν ακόμη μερικές θερμό-φορες.

Πήρε κατόπιν τη σύριγγά του κι' έκαμε μιά καινούργια ένεσι στον Πεί-Χό.

— Νομίζω πως είναι καιρός να είδοποιήσετε τόν Τσάνγκ, είπε έπειτα τόν Πέρκινς.

— Και τόν είχα ξεχάσει! απάντησε ο οικοδεσπότης, που έτρεξε αμέσως στην τραπεζαρία.

Ο Τσάνγκ, που τό στομάχι του ήταν παραφορτωμένο από τό πολύ φαγητό, κοιμόταν πάντοτε.

— Έμπρός, ξυπνήστε! τού φώναξε ο Πέρκινς, τραντάζοντας τον από τόν ύπνο.

Ο δικαστής άνοιξε με κόπο τά μάτια του.

— Ά, σεις είσαστε; είπε. Νομίζω πως είχα άποκοιμηθώ... Λοιπόν, τόν βρήκατε;

— Ποιόν;

— Τόν Τσέου-Φού, τό χασάπη, αυτόν που τόν λένε Κόκκινη Άράχνη.

— Αυτό δά έλειπε να τρέχω πίσω από τόν Τσέου-Φού!

Ο Τσάνγκ είχε συνέλθει πιά.

— Έχετε δικιο, είπε. Ξέχασα πως έρχόσαστε από την εκτέλεση... Δεν πιστεύω να τήν άνέβαλαν και πάλι.

Τέλειωσαν όλα, απάντησε ο Πέρκινς. Έλάτε μαζί μου.

— Πού θέλετε πάλι να με πά-τε; ρώτησε τρομαγμένος ο Τσάνγκ.

— Πουθενά, απάντησε ο Πέρκινς. Δέ θα βγούμε από τό σπίτι... Ουδόσαστε, ότι αγοράσαμε από τό Ρουμί τόν ένα από τούς κρεμασμένους;

— Πώς δχι; Άναρωτήθηκα, μά-λιστα, πολλές φορές για ποιό λόγο.

— Θα τό μάθετε σε λίγο. Ο άνθρωπος αυτός βρίσκεται έδω.

— Τόν φέρατε έδω;

— Γιατί δχι;

— Έναν... πεθαμένο;

Ο Πέρκινς τόν έπιασε από τό μπράτσο και τόν τράβηξε με δύναμη.

— Έλάτε, τού είπε. Δεν πρέπει να χάσετε αυτό τό θέαμα.

Μπήκαν σε λίγο στην αίθουσα του υπιλλιάρδου.

Ο Κλίφτον είχε βάλει πλάι στο κρεβάτι, πάνω σε δυο τραπέζια, δυο λάμπες, με τρόπο ώστε τό φως τους να πέφτη πάνω στα μάτια του Πεί-Χό, που ήταν ακόμη κλειστό.

— Αυτός είναι ο κρεμασμένος; ρώτησε ο Τσάνγκ, προχωρώντας δείνα προς τό ντιβάνι.

Ο Πεί-Χό δεν είχε, όστόσο, τήν ύψη νεκρού. Άν πρόσεχε κανείς, θαόλεπε μάλιστα τό στήθος του ν' άνεδοκατεβαίνη ρυθμικά. Μόνο γύρω στο λαιμό του ξεχώριζε ένα μαυρειδερό ζωνάρι, που είχε σχηματισθή από τη θηλεία.

— Τί τό θέλετε αυτό τό πτώμα; ξαναρωτήσε ο Τσάνγκ.

Άλλά, ξαφνικά, άφησε μιά δυνατή κραυγή. Ο Πεί-Χό είχε άνοι-ξει τό μάτια του.

Ο Τσάνγκ δεν περίμενε περισσότερο. Όρμησε προς την πόρτα. Άλλά ο Πέρκινς τόν συγκράτησε πιάνοντας τον από τό μπράτσο.

— Τί πάσατε; τού φώναξε.

— Αναστήθηκε! τράυλσε ο δικαστής, που έτρεπε από τό κεφάλι ως τά πόδια. Αναστήθηκε!

— Και βέβαια άναστήθηκε. άπάντησε ο Πέρκινς. Φαντασθήκατε λοιπόν, ότι έδωσα τόσα λεπτά, για να τόν βάλω να σαπίση μέσα στο χώμα;

Ο Τσάνγκ δεν κατάλαβε τίποτα. Άκολουθούσε, όστόσο, τόν Πέρκινς, που τόν τραβούσε πάντα από τό μπράτσο.

Πραγματικά, ο Πεί-Χό συνεχόταν σιγά-σιγά. Η τραχειοτομή,

που τού είχε κάνει ο Κλίφτον, είχε πετύχει στην έντέλεια κι' ο πειρατής είχε ξαναγυρίσει τώρα στη ζωή. Η μικρή πληγή στο λαιμό θα θεραπευόταν σε δυο ή τρεις ήμέρες.

— Άλλά, ο Τσάνγκ δεν είχε την παραμικρή ιδέα για όλα αυτά και πίστευε πως ο Κλίφτον είχε χρησιμοποιήσει μαγικά μέσα.

— Ξαναγύρισε, λοιπόν, στη ζωή; ρώτησε σαστισμένος.

— Δεν είχε πεθάνει, απάντησε ο γιατρός.

— Έκαμε έπειτα στον Πεί-Χό.

— Πώς αισθάνσαι; τόν ρώτησε.

— Καλά, απάντησε ο πειρατής, με φωνή αδύνατη αλλά καθαρή.

Ο δυστυχισμένος Τσάνγκ σωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα κι' έπιασε τό κεφάλι του με τά δυο του χέρια. Αυτό που έβλεπε, ήταν κάτι που δε μπορούσε να τό χωρήσει τό λογικό του.

— Βλέπετε, ότι τηρήσαμε τις

υποσχέσεις μας, είπε ο Πέρκινς στον Πεί-Χό. Μ' έλο που σε κρέμασαν, είσαι πάντα ζωντανός. Είναι καιρός τώρα να τηρήσεις και συ τις δικές σου.

— Θα τις τηρήσω, απάντησε ο πειρατής.

— Έπειτα από σαράντα όχτώ ώρες θα είσαι τό ίδιο καλά όπως και πρίν, τού είπε ο γιατρός.

— Δέ φανταζόμουν, ότι θα μπορούσα να μιλώ, μ' έλο που με κρέμασαν, απάντησε, μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

— Όταν θα γίνης καλά, θα μάς άδηγήσουν στο νησί, όπου οι πειρατές έχουν τό δρμητήριό τους; ρώτησε ο Πέρκινς.

— Τό όρκίστηκε, απάντησε ο Πεί-Χό.

Και θα μάς πής ποιός σ' άντικατέστησε στην αρχηγία του «Θαλασσιού Άιωτού»;

— Η Κόκκινη Άράχνη.

Τά μάτια του έλαμψαν, καθώς

πρόφερε αυτές τις τελευταίες λέξεις.

— Ήσυχασε, φίλε μου, τού είπε ο γιατρός, βάζοντας τό χέρι στον ώμο του. Για τη στιγμή, πρέπει ν' άποφύγωμε τις βίαιες συγκινήσεις. Είσαι αδύνατος ακόμη.

— Τί είπε; ρώτησε ο Τσάνγκ, που τινάχτηκε από την πολυθρόνα του. Μίλησε για τήν Κόκκινη Άράχνη;

— Ναί, είπε ο Πεί-Χό. Έκείνος που πήρε τη θέσι μου είναι ο Τσέου-Φού, που είχε άλλοτε ένα χασάπικο στην όδο των Χρυσόχων.

Άλλά, η προσπάθεια, που έκανε για να μιλήσει, τόν είχε εξαντλήσει και ξαναέλεισε τά μάτια.

— Άκούσατε, Πέρκινς; φώναξε ο μαναδρίνος, πλημμυρισμένος από χαρά. Ο καλός αυτός Πεί-Χό ξέρεται που βρίσκεται ο Τσέου-Φού και θα μάς τόν παραδώσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Αυτή ή κοπέλλα ντρεπότανε για τό δέρμα της πρίν ένα μήνα

Από χρόνια ήταν γεμάτη μπιμπίκια, μαύρα στίγματα, που με τίποτα δεν τά κατάφερνε να άπαλλαγί.

Μιά μέρα, μιά φίλη της που τήν θαύμαζαν και τήν τριγύριζαν πολύ (όπως άλλωστε τό επιθυμούσε) της έξωμογήθηκε τό μουσικό της. "Κάνε λοιπόν και συ σαν έμένο, μεταχειρίσου την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, που δίνει καταπληκτικά άποτελέσματα. Σ' αυτήν τήν Κρέμα όφείλω τήν ώραία μου επι-δερμίδα, που τόσο άρέσει". Ηκολούθησε αυτήν τήν συμβουλή και άμέσως μπιμπίκια, μαύρα στίγματα, άνοιγμένοι πόροι εξαφανίσθηκαν. Τό δέρμα της έγινε καθαρό λελοούδινο. Όλοι άρχισαν να τήν προσέχουν και σήμερα είναι μιά γοητευτική νύφη.

Εάν έχετε και σεις μικρές άτέλειες στο δέρμα σας, που σάς ένοχλούν, ένα πράγμα μη ξεχνάτε, ότι τίποτα δεν άντικαδιατά τήν Κρέμα ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ.

γχερέα

ΠΡΕΥΤΑ
ΑΝΔΡΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΠΑΙΔΙΚΑ
ΝΕΕΣ ποιότητες
Μοντέρνα σχέδια.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ

33

ΤΟ μεγάλο φορτηγό έσκιζε δυσκίνητο τα κύματα του 'Ινδικού Ωκεανού, με ρότα προς τη Βουμπά. Ο καιρός ήταν καλός. Η θάλασσα λες και συγκρατούσε την όρμη της, υποταγμένη από την ομορφιά της γυναίκας του καπετάνιου.

Γιατί ήταν πραγματικά όμορφη η Κατερίνα, η γυναίκα του Μελέτη Γιαλεμή. Ήταν κάτι πιο πολύ από ομορφιά: προκλητική... Κυμάτιζε το περφόρα κορμί της καθώς περπατούσε, το κορμί με τις κυνικές κορτίσττικές γραμμές. Μέσα στα πράσινα μπίτια της αστραποβολούσε το πάθος. Και η φωνή της έμοιαζε με δοξαριά, που συγκλονίζει αισθηματικά κι αισθησιακά όποιον την άκουγε.

Κι' ο άντρας της; Ήταν ένας κοινός άνθρωπος, ο Μελέτης Γιαλεμής. Ούτε κοντός, ούτε ψηλός, ούτε πολύ καλός, ούτε πολύ καλός, ούτε πολύ γέρος, ούτε πολύ νέος. Είχε γυρίσει στο νησί του για να δει την αδερφή του, τη μάνα του. Ήταν στο διάκενο, ανάμεσα σε δυο ταξίδια — ένα στο Μπουένος Άιρες, ένα στη Βουμπά. Κι' εκεί στο νησί του βρήκε την κόρη του Αποστόλη του Σαΐνη, την Κατερίνα, γυναίκα μετωμένη — και τι γυναίκα! Ομορφώθηκε ο στωχός και γραμμώ τη ζήτησε από τον πατέρα της. Ο Σαΐνης είπε το «ναί» με ένθουσιασμό. Η αδερφή κι' η μάνα του Μελέτη προσπαθούσαν να τον αποτρέψουν από αυτό, που το νομίζανε για κουτοπονόδα.

— Τι κάνεις εκεί... Την Κατερίνα του Σαΐνη, την αδερφή... — Δεν πειράζει... Έχω εγώ λεσπιά για δυό.

Και την πήρε. Η Κατερίνα

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ

Τα χείλια τους ένωθηκαν, διψασμένα για έρωτικά φιλήματα...

Η γυναίκα του καπετάνιου

παραδόθηκε αδιάφορη στην άγκυρα του. Και μόνο χάρηκε, όταν ο άντρας της της είπε ότι θα την έπαιρνε μαζί του, απάνω στην «Ευαγγελίστρια», για τις 'Ινδίες. Για τη μικρή νησιωτοπούλα, που δεν είχε ξεμυτίσει από το νησί της, ήταν μια μεγάλη έκπληξη: Θα πήγαινε σε μακρινές θάλασσες, θα γνώριζε καινούργιες χώρες, καινούργιους ανθρώπους. Γεμάτη ευγνωμοσύνη πήδηξε στο λαιμό του άντρα αυτού, που της γινότανε τώρα αγαπημένος. Κολακεύτηκε ο Μελέτης και εγκατέστησε τη μικρή γυναίκα του στην καμπίνα του, απάνω στην «Ευαγγελίστρια», αφού πρώτα τη συνύρισε, για να μπορέσει εκεί μέσα η Κατερίνα να περνάει ευχάριστα και άνετα τις ατέλειωτες ώρες του ωκεανού...

Και το ταξίδι άρχισε. Τότε όμως η Κατερίνα διαπίστωσε ότι το ξεκίνημα μόνο ήταν έκπληξη. Η συνέχεια ήτανε μονοτονία και πλήξη. Δεν έβλεπε άλλο από ούρανο και θάλασσα. Τη διασκέδαζε λιγάκι το πέρασμα του καυαλιού του Σουζ με την αμμουδερή ακτή της Αφρικής δεξιά, με την άγονη ακρογιαλιά της Ασίας αριστερά. Ύστερα όμως όταν η «Ευαγγελίστρια» υπήκει στον 'Ινδικό, οι μέρες κι' οι νύχτες άρχισαν να κυλούν έκνευριστικά 'Ινδίες, χωρίς καμιά αλλαγή... Η Κατερίνα έπληξε. Ο άντρας της δεν κατάλαβε την πλήξη της, γιατί αυτόν η πλήξη ήτανε η απαραίτητη συντροφιά κάθε ταξιδιού του, την είχε συνήθεισει και δεν τον στενοχωρούσε. Για τη νέα όμως κι' όμορφη γυναίκα δεν ήτανε το ίδιο. Αυτή είχε συνήθεισει να τρέχει και να σκαρφαλώνει σαν άγριο-

ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

πόχρωμένη να περιοριστή ανάμεσα στους τέσσερις τοίχους της μικρής καμπίνας του καπετάνιου ή στη γέφυρα, με τον ωκεανό όλο μπροστά της, και πλάι της, και πίσω της. Τι μονοτονία!

Κι' από τη μονοτονία την έδγαλε ο τρίτος καπετάνιος του φορτηγού, ο Λευτέρης Ψαθής. Ήταν ένα γεροδεμένο παλληκάρι, άντρας πραγματικός, όμορφος γεμάτος κέφι. Η ηλικία του ήτανε ανάλογη με την ηλικία της Κατερίνας. Κάνανε συντροφιά και βρήκαν ευχάριστη μιλώντας μα-

Έκείνοι που δέ βλέπουν τα χρώματα

«Έχει υπολογισθεί ότι, σε κάθε 12 άντρες, ο ένας πάσχει από «αχρωματοψία», δέ μπορεί δηλαδή να διακρίνει μεταξύ τους, τα διάφορα χρώματα. Στις γυναίκες, η αναλογία είναι πολύ μικρότερη: μόλις 1 στις 250.

«Αν ένας άντρας που παρουσιάζει αυτή την ανωμαλία παντρευτεί με μια γυναίκα με κανονική όραση, τα μισά αρσενικά παιδιά τους θα κληρονομήσουν την αχρωματοψία. Οι μισές κόρες ξέ άλλου θα είναι «φορείς» της ανωμαλίας αυτής. Ένώ δηλαδή θα την παρουσιάζουν αυτές οι 'Ινδίες, θα την μεταδίδουν κληρονομικά στους μισούς γιούς τους.

Μόνον όταν κι' οι δυο γονείς πάσχουν από αχρωματοψία, τη μεταβιβάζουν και στις κόρες τους.

Εφόσον λοιπόν η αχρωματοψία παρουσιάζει κληρονομικό χαρακτήρα, οφείλει κάθε άνθρωπος να εξακριβώνει αν πάσχει απ' αυτήν, και σε καταφατική περίπτωση να μη παντρεύεται με πρόσωπο που έχει την ίδια ανωμαλία. Είναι καθήκον του άπαντος των παιδιών που θα φέρει στον κόσμο, να ελαττώσει όσο το δυνατόν τις πιθανότητες να έχουν κι' αυ-

τά αχρωματοψία. Πρέπει να σημειωθεί ότι η αχρωματοψία αποτελεί ένα σημαντικό, ευπρόβλεπτο, στη ζωή και στη σταδιοδρομία ενός παιδιού. Αν ανακαλυφθεί πολύ άργα, μπορεί να του προκαλέσει σοβαρές απογοητεύσεις και απογοητεύσεις σε κάποια κρίσιμη στιγμή του βίου του.

Πράγματι, η αχρωματοψία δημιουργεί βασικές δυσκολίες σε πολλά επαγγέλματα: στη χαρτοποιία, τη φωτογραφία, την τυπογραφία, τη βαφή, τη χημεία, τη γεωλογία, διάφορους κλάδους της ιατρικής επιστήμης, κλπ. Οι σωφείς, οι πιλότοι των αεροπλάνων, οι ναυτικοί, οι σιδηροδρομικοί, οι αστυνομικοί, οι τελωνειακοί, οι ασχολούμενοι με τον έλεγχο των τροφίμων, είναι απαραίτητο να διακρίνουν καλά όλα τα χρώματα.

Τι είναι εκείνο που προκαλεί την αχρωματοψία; Οι επιστήμονες δεν το έχουν εξακριβώσει άνετες. Η αιτία μπορεί να βρίσκεται στο Βολβό του ματιού, στο ταί στο Βολβό ή στον εγκέφαλο, οπτικό νεύρο ή στην ανωμαλία αυτή είναι Πάντως η ανωμαλία αυτή είναι κληρονομική — εκτός από ορισμένες εξαιρέσεις — και περσάται σε κατώσεις, που οφείλονται σε καπνισμούς, αλκοόλ ή καπνισμάτων.

ζι. Ο Μελέτης ευχαριστήθηκε που η γυναίκα του άρχισε να χαμογελά. Δεν τον ένοιαζε που το χαμόγελο της δεν το προκαλούσε αυτός. Του άρκούσε ότι το έβλεπε...

Και τα πρόσωπα πήρανε την εξέλιξή τους: Η Κατερίνα διασκέδαζε να προκαλή έρωτικά το Λευτέρη, κι' ο Λευτέρης φούντωνε από έρωτα γι' αυτήν! Το διψασμένο του κορμί μέσα στην απεραιτήσυν του ωκεανού φλογίστηκε! Βέβαια, τον συγκρατούσε ακόμα ο σεβασμός για τον άνωτέρό του. Κι' αυτός ο σεβασμός όμως παρασύρθηκε από το πάθος...

Και μια νύχτα, χωρίς φεγγάρι, που ο καπετάνιος βρισκότανε στη γέφυρα, πλάι στον τιμονιέρη, η Κατερίνα γλύστοψε στην πύμνη. Την περίμενε εκεί ο Λευτέρης που την άρπαξε μέσα στα γερά του μπράτσα και κόλλησε τα χείλια του απλυστα απάνω στα δικά της. Τα δυο νεανικά κορμιά σφιχτήκανε το ένα απάνω στο άλλο, εκεί μέσα στα σκοτάδια της νύχτας... Υπόκρουσε το παράνομου έρωτα ήτανε ο κρότος των κυμάτων που σκάανε γύρω...

Από τη νύχτα εκείνη το ζευγάρι συναντιότανε όποτε μπορούσε στις άπομες γωνίες του καραβιού και αθέατα τρυπούσε τον έρωτα. Η Κατερίνα, ξετρελλαμένη από ευτυχία, έβρισκε ενδιαφέρον και το ταξίδι και τον ωκεανό και τη μονοτονία... Ήταν ευχαριστημένος κι' ο καπετάνιος, που έβλεπε την αγαπημένη γυναίκα του να χαμογελάει. Κι' έτσι όλα του να χαμογελάει. Κι' έτσι όλα του να χαμογελάει. Κι' έτσι όλα του να χαμογελάει. Κι' έτσι όλα του να χαμογελάει.

Ήτανε μια τροπική νύχτα. Οι έρωτευμένοι, η Κατερίνα κι' ο Λευτέρης, είχανε βρή ευκαιρία να σμιθύνουν.

— Μ' αγαπάς... την ρωτούσε αυτός.

— Κάθε μέρα και πιο πολύ! τον Βεβαίωσε.

— Πώς με τρελαίνεις όμως να σε νοιώθω γυναίκα ενός άλλου!

— Δέ θα μείνω για πολύ γυναίκα του.

— Τι θα κάνεις;

— Θα τον χωρίσω για να πάω εσένα!

Τα χείλια τους ένωθηκαν διψασμένα για έρωτικά φιλήματα. Τη στιγμή αυτή όμως, μια σκιά ξεπετάχτηκε μπροστά τους.

Και μια φωνή απειλητική ακούστηκε:

— Ατιμώ!

— Ο καπετάνιος! μουρμούρισε ο Λευτέρης.

Ο Μελέτης άρπαξε τον τρίτο από το λαιμό, κυκλήθηκε γύρω. Καθώς έφευγε, το κεφάλι του Λευτέρη χτύπησε δυνατά απάνω σε μια σιδερένια κόχη. Ύστερα το άψυχο κορμί κύλησε κι' έπεσε από ένα άνοιγμα στη θάλασσα.

— Φονιά! ούρλιασε η γυναίκα.

Κι' έφυγε σαν τρελή για να κλειστή στην καμπίνα της...

Τον κατήγγειλε στη Βουμπά και τον πιάσανε. Ο Μελέτης Γιαλεμής, ο πρώτος καπετάνιος της «Ευαγγελίστριας», πιάστηκε ως δολοφόνος του Λευτέρη Ψαθί, του τρίτου καπετάνιου.

Κι' η Κατερίνα έζησε με την ανώνυμη του παράνομου έρωτα της που την είχε για τόσο λίγο πάρε στα φτερά του. Χωρίς χαρά. Η γαστήρ της είχε βουλιαστεί στα βάθη του 'Ινδικού...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΥΟΜΕΝΟ ΝΤΙΒΑΝΙ — Είμαι περίεργη να δω σε τι χρησιμοποιεί αυτό που κουβαλάς μαζί σου!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

«Η Τζένη Μάνοφλη ή περι-
φημη γόσσα της όθνης και
ο Μίκυ Χαργκιταίη, σύζυγος
της και πρώην «μίστερ Ά-
μέρικα».

ΕΝΑ διαμέρισμά στον 4ον όροφο του «Κίνγκς Πάλλας». Δυό δωμάτια και τὸ λουτρό. Ἀπὸ τὰ δυό, τὸ ἓνα εἶναι τὸ σαλόνι. Κομψὸ κ' ἀπέρατο. Μέσα στὸ σαλόνι ἓνα ντι-βάνι, πού θυμίζει ἀνατολίτικον ἀντ', καὶ δι-πλα δυό πολυθρόνες.

Στὴν μιὰ ὁ ὑποφαινόμενος. Στὴν ἄλλη ὁ Μίκυ Χαργκιταίη, ὁ σύζυγος τῆς γόσσας καὶ πῶς «μίστερ Ἀμέρικα», καθισμένος ἀμε-ρικανιστὶ, δηλαδὴ μὲ τὸνα πόδι νὰ κρέμεται σκαλωμένο στὸ εἰσελπίστω. Καὶ στὸν ὄντ' ἡ Μάνοφλη.

Πρώτη φορά, πού πήγαμε γιὰ συνέντευξι καί... μουγαθῆκαμε.

Φαντασθῆτε μιὰ «νταρντάν» μὲ τρόπους καὶ κινήσεις «γάτας τοῦ σῆς» ξαπλωμένη να-χελικά, μὲ μελετημένη σοφία, σὲ τρόπο πού νὰ τινύζονται προκλητικὰ τὰ διάσημα προ-σόντια τῆς—καὶ τί προσόντα!

Τὰ πόδια, τσινετὰ—ἐλαφρῶς μαυρισμένα, λεία, καὶ μὲ ὑπέροχες γραμμὲς—δυό σωστοὶ πειρασμοί. Τὰ χέρια—λεπτὰ καὶ μακρουλά, πού κάθε κίνησί τους μοιάζει μὲ χάδι—δυό ἀκόμη σφῆς προκλήσεις. Καὶ ὑπάρχουν καὶ δυό ἄλλα πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ Τζένη καμαρώνει ἰδιαιτέρως—καὶ μὲ τὸ δικίό της—καὶ τὰ ὁποῖα ἡ δημῶδες μούσα ἐξυμνεῖ ὡς κιτρολέμονα.

★

— Λοιπὸν.
Νὰ τὰ μας. Οἱ ὁδοὶ ἀντιστράφηκαν καὶ εἶ-
ναι ἡ Τζένη, πού ἀρχίζει τίς ἐρωτήσεις.

— Ἀ, ναί. Τί λέγαμε;
— Τίποτε, νομίζω.
— Πῶς τίποτε. Μοῦ εἶπατε τόσα πράγμα-
τα, δὲν εἶναι ἀνάγκη, ἔχετε, νὰ μιλάτε, γιὰ
νὰ διηγῆστε.

Χαμογελᾷ φιλάρεσκα. Τῆς ἄρεσε.
— Καὶ τί σὰς εἶπα; ρωτᾷ.

— Ὁ ξανθὸς «μίστερ Ἀμέρικα» ὁ σύζυγος τῆς
Μάνοφλη, σηκώνεται καὶ μὰς ἀποχαιρετᾷ.

— Σὰς ἀφῆνω, λέει. Ἀλλωστε, δὲν δίνω τὴ
συνέντευξι ἐγώ. Ἐχω νὰ σὰς τινύσω μονάχα
ἓνα πράγμα. Ὅτι ἡ Τζένη...

— ἔχουμε, ἔχουμε. Εἶναι ὑπέροχη. Σὰν
νυνάικα, σὰν στάρ, σὰν μητέρα...

— ... Καὶ σὰν μαγεύρισα.

— Δηλαδὴ, μαγεύριζει καλά;
Γυρνᾷ μετὰ στὴν Τζένη.

— Τί ἔχεις νὰ μαγεύρης, Τζένη;
— ... Σαλάτες.

— Μὰ εἶσαι ὑπέροχη. Νὰ προσέχης μὴ
σοῦ... καοῦν καμμιὰ φορά.

Ὁ Μίκυ Χαργκιταίη δίνει τέλος στὴν πα-
ρεξήγησι.

— ἔχετε, λέει, τὸ ρῆμα «μαγεύριζω» δὲν
σημαίνει μαγεύριζω, ἀλλὰ σχεδιάζω. Κα-
ταστονῶν σχέδια.

— Τί θες νὰ πῆς, Μίκυ; Ὅτι ἡ Τζένη κά-
νει κουμάντο στὸ σπιτικό σας; Ὅτι αὐτὴ
κανονίζει τὴ ζωὴ σας;

Μάλλον. Ἀλλὰ, ὅσο νᾶναι, κάτι θὰ περισ-
σεῖ γιὰ νὰ κανονίσῃ κ' ὁ ἴδιος. Ψέμματα;

★

Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κομψὸ σαλονάκι μετα-
βάλλεται σὲ «κέντρο διερχομένων». Παραγω-
γοί, σκηνοθέτες, ὁπερατέρ, ἥθοιοι, μηχανι-
κοί, γραμματεῖς καὶ παραγραμματοῖς «μπου-
κάρουν» στὸ διαμέρισμα. Φωνές, κακὸ, σαιμα-
τὰς, φασαρία. Ὑστερα φεύγουν.

— Τί ἤθελαν;
— Τί ἤθελαν; Νά. Συνεννοήσεις γιὰ τὴ
σκηνὴ πού θὰ γυρίσουμε αὔριο. Δὲν ἤθαλα ἔ-
ρεπε στὴν ὥραία σας πρωτεύουσα γιὰ ἀνα-
ψυχῇ, ἀλλὰ γιὰ δουλεῖα.

Τὸ ἔχουμε δά. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἑλλη-
νικὴ ὑποθέσεως φιλμ, πού μὲ τὸν τίτλο «Συ-
νέθη» στὴν Ἀθήνα ἀναπαριστᾷ τὴ ζωὴ τοῦ
μαραθωνοδρόμου Σπύρου Λοῦη. Ἡ Τζένη
παίζει τὸν ρόλο μιᾶς γνωστῆς καλλονῆς καὶ
ἥθοιοῦ τῆς ἐποχῆς πού ξετρελλαίνεται μὲ τὰ
νάζια καὶ τὸν ἐρωτὰ τῆς τὸν Μαρουσιώτη δρο-
μέα. Τὸν ρόλο τοῦ Λοῦη, ὑποδύεται ὁ ἰταλι-
κὴς καταγωγῆς ἥθοιοὺς Τράης Κόλτον σκη-
νοθέτης δὲ τῆς ταινίας εἶναι ὁ Ἀντριαν Μά-
στον. Τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φιλμ αὐτοῦ, πού προ-
βλέπεται ὅτι θ' ἀποτελέσῃ μιὰ ἀπὸ τίς ἐπι-
τυχίες τῆς «Φῶς» γυρίζονται στὴν περιοχὴ τῆς
Κορίνθου, τὰ δὲ ἐσωτερικὰ θὰ «γυρισθοῦν»
στὸ Χόλλυγουντ.

Ἔτσι ἡ «γόσσα τοῦ Τέξας» θὰ μείνῃ ὡς
τὰ τέλη Νοεμβρίου στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ πάσῃ
ὡς ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ἐδῶ παραμονὴ τῆς 250.
000 δολλάρια.

Τὰ σκυλάκια εἶναι τὸ «κόμπυ» τῆς Τζένης.
Ἀλλὰ ἔχει μονάχα 4. Δυό πού μ' αὐτὰ πα-
ζει αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ δυό πού θάρρη ἡ
«βάρδια» τοὺς ἀργότερα, καὶ πού ἐπὶ τοῦ
παρόντος ἀναπαύονται στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

ΤΖΕΝΗ Μάνοφλη

Μιά ὥρα μαζί της στὸ «Κίνγκς Πάλλας»

— Ὅρα νὰ ἀρχίσουμε τίς ἐρωτήσεις. Τίς ὑπο-
βάλλουμε βροχηδόν, δηλαδὴ ἀμερικανιστὶ.

— Καμμιὰ ἀνάμνησι ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
Τζένη; Γιατί, ξανὰ ἔχεις ἔρθει στὴν Ἀθήνα,
ἂν δὲν ἀπατάμαι.

— Δὲν ἀπατάσαι; Μάλιστα, ἔχουμε μιλή-
σει τότε μαζί, σὲ μιὰ δεξίωσι.

— Μπορᾶδο, μνήμη!

— Θυμᾶμαι ὅλα τὰ πρόσωπα πού ἔχω
γνωρίσει.

— Τότε θὰ θυμᾶσαι καὶ κάποιον ἰδιαιτέρως,
ἐδῶ.

— Ἰδιαιτέρως ὄχι. Εἴστε ὅλοι καλοί.

— Οἱ ἄνδρες;

— Ναί, οἱ ἄνδρες.

— Ποιὺς ἄνδρες προτιμᾶς ἰδιαιτέρως;

— Τοὺς τίμιους, τοὺς ἐξυμνοῦς καὶ τοὺς
ὁμορφους. Ἀλλὰ μὲ συγκινοῦν ἐξαιρετικὰ οἱ...
ζωόφιλοι. Ὅπως ὁ Μίκυ.

— Καὶ οἱ Ἀθηναῖες. Τί λὲς γι' αὐτές;

— ἔχουν νὰ ντύκωνται μὲ καλὸ γούστο.

— Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι;

— Μὰ σὰς εἶπα. Μοῦ ἀρέσουν ὅλοι ἀνε-
ξαιρέτως. Εἶναι ὁμορφοί.

— Δὲ μοῦ λὲς, εἶναι ἀλήθεια ὅτι κάνεις τὸ
μπάνιο σου σὲ σαμπάνια;

— Ὅχι πάντα. Τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα.
Κάνει καλὸ καὶ νοιώθω διαφορετικὰ ὅταν
βγαίνω ἀπὸ τέτοιο λουτρό. Σὰς τὸ συνιστῶ.

— Θένξ. Θὰ δοκιμᾶσω.

★

Κρίμα εἶναι. Νᾶναι βράδυ, ἀπαλὸ τὸ φῶς
τοῦ ἀμπαζοῦ, νὰ κάθεται στὴν ἀναπαυστικὴ
πολυθρόνα σου καὶ νάχης ἀπέναντί σου τὴν
Τζένη Μάνοφλη, ξαπλωμένη μὲ τὸ πεινιῶν
πού σου ἐπιτρέπει νὰ βλέπης γάμπες, καί...
τὰ ρέστα καὶ νὰ μὴν προχωρήσης σὲ τολμη-
ρότερες ἐρωτήσεις.

Ἐμπρὸς λοιπόν.

— Ἀλλῶ, Τζένη. Πόσο νομίζεις ὅτι πρέπει
νὰ διαρκῇ ἓνα φιλί;

— Στὴ σκηνὴ ἢ φυσικό;

— Φυσικό... φυσικό!

— Ὅσο περισσότερον, τόσο καλύτερα. Ἐ-

ξαρτᾶται ὁμως ἀπὸ τὸν ἄντρα πού σου τὸ δί-
νει. Ἄν εἶναι ὁ Μίκυ...

— Μὲ συγχωρεῖς. Ἄν δὲν εἶναι ὁ Μίκυ...

Δὲν προφθάνει ν' ἀπαντήσῃ, γιὰτὶ ὁ κ.
Χαργκιταίη ξεναπαίνει στὸ σαλονάκι. Καὶ
ἀλλάζουμε κουβέντα.

— Τί ἰδέα ἔχεις περὶ γάμου;

— Ὅσες δὲν παντρεύτηκαν, δὲν ἔχουν τί
χάνουν.

— Καὶ τὰ παιδιὰ; Σοῦ ἀρέσουν.

— Πολύ. Ἐχω κιόλας τρία. Λογαριᾶζω ὅ-
μως νὰ κάμω ἄλλα ἑπτὰ.

— Σὰν πολλὰ δὲν εἶναι;

— Ὅχι. Μπορεῖς νὰ παίξεις μέρα - νύχτα
μ' αὐτὰ.

— Μὰ Τζαίην, μπορεῖς νὰ παίξεις καὶ μὲ
τὸν Μίκυ σου; ὑποθέτω.

— Ἀλλο ὁ Μίκυ κ' ἄλλο τὰ παιδιὰ.

— Τότε σὲ λυτᾶμαι. Μὲ τέσσερα παιδιὰ
δὲ θὰ χορταίνης παιχνίδια.

— Ἐχω καὶ τέσσερα σκυλιὰ.

— Καὶ ἄλλο τώρα. Ποιὰ ξένη στάρ ἔχει
τὸ μεγαλύτερο «σῆξ»;

— Ἡ Ἄννα Μανιάνι.
(Κατεργάρα Τζαίην!)

— Καὶ γιὰ τὴ Μαίριλιν Μονρόε τί λὲς;

— Εἶναι καλὴ ἥθοιο.

— Ἀπ' τίς ἑλληνίδες ἥθοιοὺς ἔχεις
καμμιὰ, ἢ ἔχεις ἀκούσει γιὰ καμμιὰ;

— Ναί. Τὴν Εἰρήνη Παπᾶ. Εἶναι ἐξαιρετῇ.

— ἔχεις ἄλλη ἀγάπη ἐκτός ἀπ' τὸ σινεμά;

— Γλυκοκῦτταγμα στὸν κύριο Χαργκιταίη.
Ματίες πονηρές. Τίς διακόπτω.

— Μὴ μοῦ πῆς γιὰ τὸν Μίκυ σου. Αὐτὸ τὸ
βλέπω.

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Λυτᾶμαι πού ὁ Σαρωνικός μας δὲν εἶ-
ναι ἀπὸ σαμπάνια. Ἄλλο;

— Τότε... τὸ κολῶμπι. Τὸ ἀγαπᾷ παθολο-
γικά.

— Τὸ τραγούδι. Τραγουδᾷ ἄρκετὰ καλά.

— Τὸ ντύσιμο; Δὲν σὲ πολυενδιαφέρει; Θὰ
προτιμᾶς νὰ ντύνσαι-ἐλαφρά, ἔ;

— Κυρίως θέλω νὰ ντύνομαι πολλὲς φορές
τὴν ἡμέρα.

— Αὐτὸ σημαίνει πῶς θὰ ξεγνύνσαι καὶ
πολλὲς φορές;

— Χαμογελᾷ ἀβῶα.

— Λέτε νὰ φορᾶς τὰ φορέματα τὸ ἓνα πᾶ-
νω στὸ ἄλλο;

— Σωστά. Δὲ θὰ μπορούσες νὰ κινηθῇς.
Ὡστόσο...

— Τί;

— Καὶ τώρα πού φορᾶς μονάχα τὸ πε-
νιῶν δὲ σὲ βλέπω νὰ πολυκινήσαι. Δὲ μού-
δισας;

— Ἀνασπκόνεται ἀργὰ καὶ κάθεται στὸ ντι-
βάνι. Οἱ κινήσεις τῆς εἶναι ὅλες ἀνεξαιρέτως
προκλητικές. Κι' ἐγώ... κλείνω τὰ μάτια.

Καὶ πῶς νὰ κάνω ἄλλοιῳ; Φαντασθῆτε ἓ-
να στήθος 41 Ἴντσες (δηλαδὴ 102½ πόντους)
μὲ μεσοῦλα 18 Ἴντσες καὶ γοφοὺς 89. Κι'
ἓνα προσῶπάκι γλυκὸ, ἀφάνταστα γλυκὸ πού
τὸ πλαισιώνουν πλατίνε μαλλιά, καστανά μά-
τια καὶ μαῦρες βλεφαρίδες. Καὶ γάμπες, νὰ
τίς κυττάτε καὶ νὰ σὰς φεύγῃ ὁ νοῦς.

Μιὰ ὥρα τώρα πού συνομιλοῦμε μαζί της,
ἦταν μιὰ εὐχαιρίστησι καὶ μιὰ δοκιμασία. Καὶ
οἱ δοκιμασίες πρέπει νὰ ἔχουν ὅρια.

Σηκώνουμαι. Ὁ «μίστερ Ἀμέρικα» μοῦ δι-
νει τὸ χέρι. Καὶ ἡ σύζυγός του ἐπίσης.

Χαιρετᾷ καὶ πλησιάζει τὸν Μίκυ καὶ τὸν
φιλάει. Ὑστερα σκαρφαλώνει σὰν γατούλα
στὴν ἀγκυλιά του.

Ἔξω στὸ δρόμο ἡ Ἀθήνα μὲ τὰ φῶτά της.
Τὸ φθινοπωρινὸ ἀεράκι, ἐλαφρῶς ψυχρὸ «μπου-
κάρει» ἀπ' τὴ γωνιά τῆς Πανεπιστημίου. Ὅ,τι
χρειάζεται ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια συνέντευξι.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα τοῦ τρίτου σκυλιοῦ. Λουλοῦ ἂ... Λολὸς εἶναι, Τζένη; Ἄνω δεξιὰ: Στῆθος 41 Ἴν-
τσες. Μέση 18 καὶ γοφοὶ 89. Σύνολον: Ἡ Τζένη Μάνοφλη! Κ ἄ τ ω δ ε ξ ι ᾶ: Ἡ ἄλλη ὄψι,
Ἐξ ἰσου θελκτικῇ. Δὲν συμφωνεῖτε;

Ἡ ὥρα το

ΚΡΥΦΑ

δαίμονα

Ένώ τη χτένιζε η μητέρα της, η Ιωάννα της μιλούσε για τη δεξίωσι, όπου θα πηγαίνουν μαζί.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΕ καιρό να νοιώσει τον εαυτό της τόσο ευδιάθετο ή η μητέρα της, η Ιωάννα. Στεκότανε μπροστά στην ανοιχτή ντουλάπα και καμάρωνε τα άρραχνουφάνα και νταντελένια εσώρουχα. Δεν είχε εγνοίες. Ένοιωθε ευτυχισμένο τον εαυτό της κι' άρχισε να τραγουδάει.

Πήρε στα χέρια της ένα πενιούρ της κόρης της. Ξεδιπλώνοντας το, έγινε απότομα σκεπτική. Το τραγούδι της έσβυσε... 'Η αξία αυτού του ρούχου αντιπροσάπτει, λίγα χρόνια πριν, τους κόπους ενός δακλίου μήνα, και παραπάνω ίσως, για τη φτωχή εκείνη γυναίκα, που ήταν υποχρεωμένη να εργάζεται βασανιστικά, για να δώσει ένα κομμάτι ψωμί στα παιδιά της...

Ύστερα έφερε στο μυαλό της την Ιωάννα. Αυτή η κοπέλλα, με το γλυκό τραγούδι της, την είχε βγάλει απ' τη φτώχεια και τη δυστυχία.

«Διακρίθηκε γρήγορα η 'Ιωάννα μας κι' έγινε σπουδαία — σκέφθηκε τώρα. Έτσι σωθήκαμε όλοι, μαζί της».

Κι' έμεινε έκστατική στη σκέψη αυτής της ευτυχίας, σά ν' αντικρύζε κάποιο θαύμα.

Αλλάστε, μήπως τα τελευταία χρόνια δεν ήταν μία άθελιωτή σειρά από θαύματα;... Ένας καινούργιος κόσμος, πολύ ευχάριπτος, πρόσβαλε απότομα μπροστά τους. 'Η φτωχή μητέρα είχε άφισει το στενόχωρο και σκοτεινό δωμάτιο στο βασιμμένο σοκάκι, όπου έμεινε ως τότε κι' όπου είχαν γεννηθή τα παιδιά της. Μπόρεσε ακόμη να εγκαταλείψει την άδλια πόλη, όπου αυτοώουσε.

Κρατώντας απ' το χέρι το παιδί της με το θαυμαστό ταλέντο, είχε μητ' αυτό το φιλόξενο κόσμο, δειλά-δειλά, χωρίς να τολμήσει να πιστέψει πως ήταν πραγματικότητα, εξαντλημένη πια απ' τους κόπους και τις αγωνίες της δουλειάς τώων χρόνων.

«Θα μπορούσε τάχα ο Θεός ν' ανταμείψει καλύτερα μία μητέρα», σκεπτότανε.

Βέβαια, είχε πάντα μεγάλες ελπίδες για την κορούλα της, κι' ακόμα μεγαλύτερα όνειρα. Μά πέτυχε παραπάνω κι' απ' ό,τι τολμήσε να ελπίσει... Πρώτα τη νίκη και τώρα τη δόξα!

Η μητέρα χαμογελούσε τώρα, σ' αυτές τις σκέψεις, εξακολουθώντας να κρατάει το νταντελένιο πενιούρ... Αυτό δεν ήταν τίποτα μπροστά στα διαμάντια και στα μπριγιάν που στολίζουν το αλμυρότρινο ντεκολτέ της 'Ιωάννας της!

Ανάσπεσε βαθύα και ξαναάρχισε το τραγούδι. Τραγουδούσε τη μεγάλη άρια, στην οποία είχε θριαμβώσει χτες το βράδυ η κόρη της, στην Όπερα. «Ήξερε απ' έξω κάθε νότα της, γιατί την είχε άκούσει εκατοντάδες φορές, όταν τη μελούσε η 'Ιωάννα κι' αυτή στεκόταν δίπλα της και την άκουγε.

Ξαφνικά, χτύπησε η πόρτα.
— Ποιός είναι; Έμπρός! φώναξε η μητέρα.
— Εγώ, είπα μπαίνοντας ο ήμπερσάριος Μιτερμπέργκερ.
Κύτταξε γύρω του με έκπληξη και ρώτησε:
— Μά που είναι η δεσποινίς 'Ιωάννα;
— Δεν είν' εδω...
— Μπα! Και ποιός τραγουδούσε τώρα δά;
— Εγώ.

Ο Μιτερμπέργκερ γούρλωσε τα μάτια του.
— Έσείς; Δε μπορώ να σάς πιστέψω... είπε κάπως απότομα. Ένοιω σάς, δε με πειράζει, που δε θέλει η κόρη σας να με δεχτεί αυτή τη στιγμή. Είμαι παλιός ήμπερσάριος και ξέρω από καπρίτσια πρωταγωνιστριών... Ξέρω όμως και να ξεχωρίζω τις φωνές! Δε μπορώ να κάνω λάθος σ' αυτό το σημείο.

Η μητέρα τον κύτταξε κατάματα και ξαναείπε, με πειστικό τόνο:
— 'Η 'Ιωάννα δε βρίσκεται σπíti.
— Ο Μιτερμπέργκερ δίστασε λίγο κι' ύστερα άπάντησε:
— Δε σάς έχω άκούσει ποτέ να τραγουδάτε, κυρία μου, μ' όλο που μπαίνονγαίνα τόσον καιρό στο σπíti σας...
— Είχα πολλά χρόνια να τραγουδήσω. Στο διάστημα που μελούσε η 'Ιωάννα μου, είχα τόσες εγνοίες, που δε μού περίσσευε καιρός για τραγούδια... Άλλοτε τραγουδούσα, έτσι για να φεύγουν τα μεράκια... Ήμουν νέα τότε, τραγουδούσα για να νανουρίσω τα παιδιά μου... και την ώρα που βούλευα στη σκάφη... Χαμογελούσε. Ο ήμπερσάριος την κύτταξε.

— Κρίμα, που δεν πέρασα την εποχή εκείνη απ' το σπíti σας, είπε. Δε θα σάς άφηνα να βάζετε μουγάδες... Κύτταξε με όλο αυτή τη μεσοκοπή γυναίκα με το μαραμένο

πρόσωπο και τη ζωρή λάμψη των ματιών, που μαρτυρούσε ψυχική άντοχη.

— Κρίμα! ξαναείπε.
Και βγήκε, άνασηκώνοντας τους ώμους του.

★
Μία ώρα αργότερα, η 'Ιωάννα καθότανε μπροστά στην τουαλέττα της. Κι' ενώ τη χτένιζε η μητέρα της, αυτή της μιλούσε για τη δεξίωσι, όπου θα πηγαίνουν μαζί.

— Θα είναι εκεί κι' ένας άρχιδούκας... της έλεγε. Κι' ο Θεός ξέρει πόσοι πρίγκηπες!... Όλο καλός κόσμος.

Η μητέρα θαύμαζε την κόρη της, με τα τριανταφυλλένια μάγουλά της, τα μαύρα μάτια της... Κι' άρχισε να τραγουδάει, απ' την ευχαρίστησή της. 'Η καμαριέρα μπήκε και είπε:

— Ο διευθυντής της όρχήστρας επιθυμεί να μιλήσει στη δεσποινίδα.

— Να περιμένη, είπε η 'Ιωάννα.
— Γιατί κουράζεις δίχως λόγο τη φωνή σου, 'Ιωάννα; της φώναξε τότε απ' έξω ο μάστрос. Κάνε μου τη χάρη να μην τραγουδάς... παρ' όλο που θάδινα το κάθε τι για ν' άκούω πάντα το έξοχο αυτό τραγούδι σου!

Η μητέρα είδε στον καθρέφτη μία σκιά να περνάει απ' το πρόσωπο της 'Ιωάννας. Ένα δυσάρεστο-κρύο συναίσθημα άπλώθηκε μέσα στο δωμάτιο...

★
Το βράδυ, στο πρίγκηπικό παλάτι, η 'Ιωάννα πηγαίνοερχότανε στα άκάφορα σαλόνια, σά βασιλίσσα. Η μητέρα, ντυμένη μ' ένα σοβαρό μαύρο φόρεμα, καθόταν σε μία γωνιά, όπου την πλησίαζαν και τη χαίρετοσαν οι διαλεχτοί καλεσμένοι.

— Πώς να μη σάς ζηλέψω καιείς, που έχετε μία τέτοια κόρη... της λέγανε. Τί ευτυχισμένη, που θάσαστε!...

Πραγματικά, ήταν πολύ ευτυχισμένη και περήφανη για το παιδί της. Μέσα της όμως ένοιωθε κάποια ταραχή... Τα λόγια του ήμπερσάριου και του μάστρους, ξαναρχόνταν στη μνήμη της:

«Τί κρίμα!...». «Έξοχο το τραγούδι σου!...».

Περνώντας, ο άρχιδούκας, της έδωσε το χέρι του... Είχαν μητ' τώρα όλοι στο μεγάλο σαλόνι — οι γυναίκες με τις πλούσιες τουαλέτες και τα ντεκολτέ, οι άξιωματικοί με τις χρυσές στολές τους... Η 'Ιωάννα πλησίασε στο πιάνο, ψηλή, σέβητη, γεμάτη νεύρα και δροσιά.

Καί, ξαφνικά, η μητέρα δοκίμασε την παράξενη έντυπωσι πως στεκόταν αυτή η ίδια στο πιάνο, κι' άχι το παιδί της...

«Τα νεύρα μου...», σκέφθηκε, κι' ένοιωσε άδεια να σπαράξει η καρδιά της.

Σε λίγο, άντηξε η φωνή της 'Ιωάννας, ολοκάθαρη σαν άνοιξιότικο πρωινό άρμονική και ζεστή.

«Εγώ είμαι!», σκεπτόταν η μητέρα. Κι' έτρεμε, σά ν' άκουγε να τραγουδάει ο εαυτός της.

Ξαναπέρασε απ' τη μνήμη της, μία εικόνα: Το φτωχικό δωμάτιο, όπου μεγάλωσε τα παιδιά της. Η σκάφη όπου, σκυμμένη, ένοιωθε να παγώνουν τα άδχτυλά της... «Κρίμα, που δεν πέρασα τότε απ' το σπíti σας!...», της είχε πη ο ήμπερσάριος.

Αλήθεια, καιείς δεν την είχε άκούσει, για ν' άνακαλύψει το ταλέντο της! Κι' είχε σπαταλήσει άδικα τα νεύρα της, τα λουλούδια αυτά της ζωής, που μαραινόνται τόσο γρήγορα... Σήκωσε τα μάτια της και ξανακαμάρωσε την κόρη της, που θριαμβούσε.

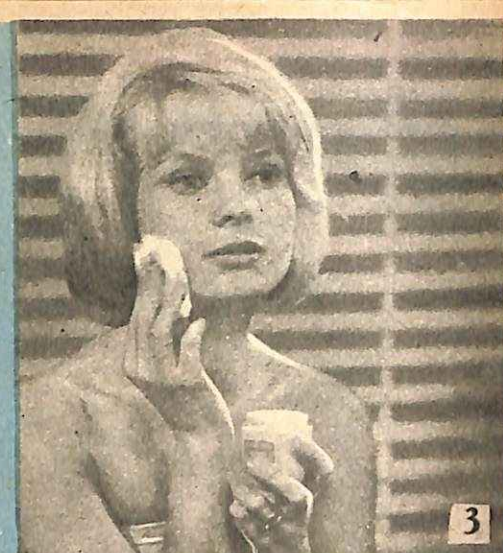
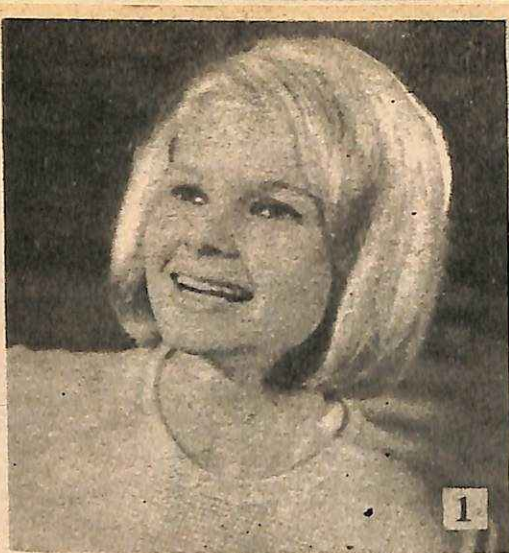
«Τάχα μου έκλεισε τη ζωή μου — άναπατήθηκε — η άπεναντίας μου την ξαναφέρνει... μου ξαναφέρει με το θείο τραγούδι της ό,τι έχασα, ό,τι σπατάλησα εγώ!...».

Δίχως να καταλαβαίνει πως ένοιωθε τώρα την ύπαρξή της στενά συνδεδεμένη με την ύπαρξή του παιδιού της, άχι μόνο με τον κοινό και συνηθισμένο δεσμό του αίματος, αλλά και μ' έναν άλλο: το δεσμό του θείου τραγουδιού! Κι' όταν σε λίγο ξεπασσαν τα χειροκροτήματα, άνακάθηκε σε κλάματα, σε κρυφά δάκρυα.

Ο άρχιδούκας στεκότανε μπροστά της. Έσκυψε τότε και της είπε με καλωσύνη:

— Κυρία μου, ξέρω πολύ καλά τί συμβαίνει αυτή τη στιγμή μέσα στη μητρική καρδιά σας... Κι' όμως, δεν το ήξερε!...

Φ. ΣΑΛΤΕΝ

Πως να' προλάβετε ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ

Ἀρχίστε τὸν πόλεμο ἐναντίον τους ἀπὸ τὰ 20

Οι σύγχρονοι έπιστήμονες έχουν έπινοήσει διάφορα μέσα για να καταπολεμήσουν τις ουτίδες. 'Αλλά τo καλύτερο μέσον γι' αυτό τo σκοπό είναι να μην τις άσφαιτε να έφαινανσθού. Δεν πρόκειται για λογοπαίγνιο. Στο χέρι σας είναι να μην έχετε ουτίδες ή τούλα-χιστούν να μην τις άσφαιτε να έφαινανστού πριν από τα πενήντα. 'Αλλά, για να τo πετύχετε, πρέπει ν' άρχίσετε τόν πόλεμο από τα 20. Με φάρμακα; Με ηλεκτρικά μασάζα;... Δέ χρειάζεται τίποτα από όλα αυτά. Τά με-

σα πού θὰ χρησιμοποιήσετε εἶναι πολὺ ἀπλᾶ.
Καὶ νὰ τὰ μὲ τὴ σειρά:

α) Μάθετε να κυτάζετε.
Όταν κυτάζετε ένα αντικείμενο ή ένα πρόσωπο, συγκεντρώστε πάνω του τα βλέμμά σας κι ανοίχτε τα μάτια σας. Κυτάζοντας λοξά ή μισοκλείνοντας τα μάτια, προ-
παρασκευάζετε το κατάλληλο έδαφος, όπου ή αναπτυσθούν αύριο οι ρυτίδες.

β) **Μάθετε να γελάτε.**
Πολλές γυναίκες νομίζουν ότι το γέλιο κατατρέπει το πρόσωπο. Το αντίθετο είναι αληθινό. Το γέλιο όποτελει το απλούστερο, φυσικότερο κι αποτελεσματικότερο μασάζ για το πρόσωπο. Το γέλιο, εξ άλλου, ξαναεγείνει το πρόσωπο. Μην το φοβάσαστε, λοιπόν! Μπορείτε να είσαστε σοβαρά, κι όμως να γελάτε καλόκαρδα κι άβυστα. Το γέλιο δημοφάνει.

γ) Μάθετε τὰ μασσᾶτε.

Στην εποχή μας νέους και κλέες μασσάνε τσί-
κλες. Δεν υπάρχει απειθακίατη συνθήα
απ' ατή. Άλλα και πού επικινάει. Όι τσί-
κλες έξαφανίζουη την προαπτικότητα, απο-
κοιμίζουη την έκαρση και χαλάνουη το βλεψι-
μα. Νομίζει κανείς πώς έχει μπροστά του έ-
να ρομπότ πού δεν βρει να κάνει τίποτα άλ-
λο από το να μηχανοαίη μηχανικά. Ό μύς
του προαπώ, έξ άλλου, χάνουη την ελαστι-
κότητα τους και σκληρύνουη σε μια ώριμε-
νη κατεβήσι.

Δε χρειάζεται, λοιπόν, να μαστουρίζετε τοπίκας. Είναι αρκετό να μασσάτε καλά τις ώρες που τρώτε. Και, πρώτα-πρώτα, πρέπει να μασσάτε άργα και προσεχτικά. Έπειτα, πρέπει να μασσάτε σύμφωνα με την κανονική άρθρωση που έχει το στόμα σας. Λοξώνοντας τα σαγόνια σας ή μασώντας βιαστικά, υποχρεώνει τους μύς του προσώπου να κάνουν ένα επικίνδυνο παιχνίδι. Οι γυναίκες που τρώνε βιαστικά το μεσημέρι στο πόδι, για να συνεχίσουν έπειτα τη δουλειά τους, καταστρέφουν ανεπανόρθωτα το δέρμα του προσώπου τους.

δ) **Μάθετε να άρθρώνετε καλά τις λέξεις.**
Με τὸν τρόπο αὐτὸ κάνετε μιὰ ἐξαιρετὴ γυμναστικὴ τῶν μυῶν τοῦ προσώπου. Ἡ καλὴ ἀρθρωσι, ἐξ ἄλλου, ἀποτελεῖ ἓνα στόλισμα γιὰ τὴ γυναῖκα.

ε) Ξεμάθετε νά κάνετε μορφασμούς.
Θά ξέρετε, βέβαια, ὅτι υπάρχουν οἱ ρυτί-

1) Το γέλιο είναι το καλύτερο, φυσικότερο κι' αποτελεσματικότερο μασάζ για το πρόσωπο. 2) Μη μιλάτε με το ταίριό σας στο στόμα! 3) Αφίπνουςτε ίχνη από φτιασίδι στο πρόσωπό σας τη νύχτα, προπαρασκευάζεται το καταλλήλο έδαφος, όπου ε' αναπνέουν οι ρυτίδες. 4) Βάλτε το χέρι σας κάτω από το σαγόνι και απώχνητε το πρότο πάνω με δύναμη, ενώ τυτοχρόνη ε' αντίστέκεθε ο' αυτή την κίνηση. Θα προλάβετε έτσι τις ρυτίδες στο λαιμό. 5) Το σφύριγμα θα προλάβει τις ρυτίδες στα μάγουλα και στο σαγόνι.

δες που οφείλονται στην ηλικία κι' έκεινες, που προέρχονται από τη συνήθεια που έχουμε να κάνουμε, ώρισμένου μορφασμού. Οι δεύτερες είναι πολύ συχνότερες κι' εμφανίζονται πιο πρώιμα από τις πρώτες. Μιά κακή συνήθεια είναι π.χ. να μιλάτε με το σιγάρο στο στόμα. Με τόν τρόπο αυτό σφίγγετε τα χείλη σας. Έτσι σχηματίζονται στα πλάγια δυο αυλάκια. Μιά άλλη κακή συνήθεια είναι να καπνίζετε το τσιγάρο ως το τέλος. Άλλες κακές συνήθειες είναι να μισοκλείνετε το ένα μάτι ή να λοξεύετε το στόμα σας γιά να δείξετε την αδιαφορία ή την απογοήτευσί σας ή ακόμη να καβαλλικεύετε με το επάνω χείλος το κάτω.

στ) Συνηθίστε να ξεμακιγιάρεστε καλά κάθε βράδυ.

Τίποτα δεν είναι περισσότερο καταστροφικό για το δέρμα από τα φτιασίδια που μέγουν όλη τη νύχτα στο πρόσωπο. Με τον τρόπο αυτό θ' αποκτήσετε πολύ γρήγορα ρυτίδες. Τò ξεμακιγιάρισμα πρέπει να γίνεται με λεπτολόγο προσοχή και να είναι τέλειο, να μην αφήνει, δηλαδή, ίχνη από φτιασίδια στο πρόσωπο.

Και τώρα να μερικές ειδικές ασκήσεις, που θα σας βοηθήσουν να προλάβετε τις ριτίδες:

Για τα μάγουλα και το σαγόνι.

Μία πολύ χρήσιμη άσκηση είναι το σφύριγμα. Άλλα δεν πρέπει να κουραζώσατε. Μερικά μικρά σφυρίγματα την ημέρα θα σας ωφελήσουν πολύ. Σφυρίχτε π.χ. έναν αγαπημένο σας σκοπό.

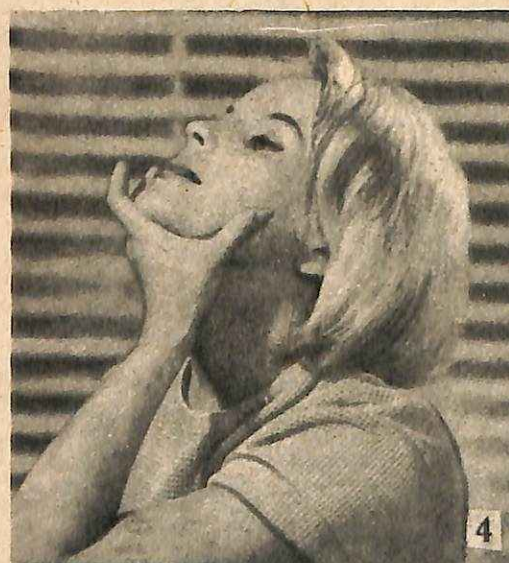
Γιὰ τὰ μάτια.
Ἀνασκήψατε μετὰ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων τὸ
ἐξωτερικὸ μέρος τῶν φρυδιῶν καὶ τραβήξατε
πρὸς τὰ πάνω καὶ πλάγια, ὅσο περισσότερο
μπορεῖτε. Συγκρατῶντας τὰ φρύδια, σὺν αὐτῇ
τῇ θέσῃ, θὰ κλείσετε τὰ μάτια δέκα φορές στὴ
σειρά, τραβώντας μετὰ δύναμιν τὰ βλέφαρα πρὸς
τὰ κάτω. Θὰ προσέθετε ὥστε τὸ ὑπόλοιπον
προσώπῳ σας νὰ μείνῃ ἀκίνητο.

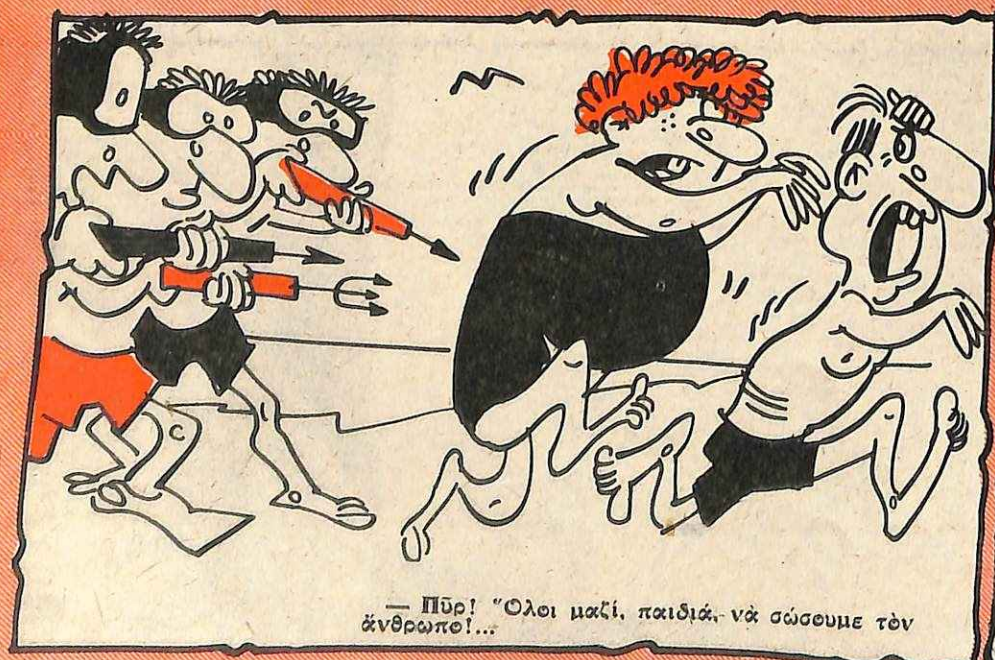
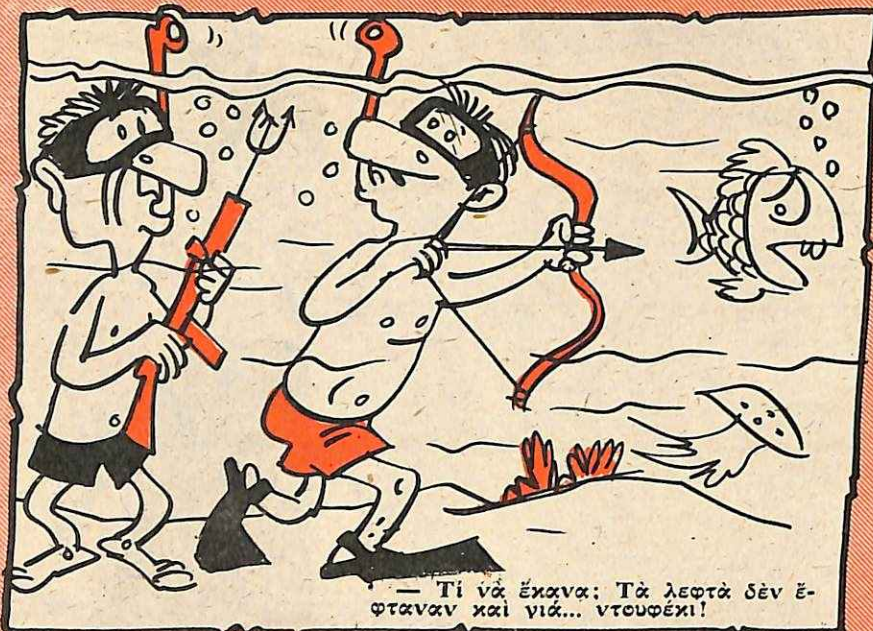
Για τις μικρές πτυχές που σχηματίζονται γύρω στα μάτια θα κλειστεί το ξέσμα. Θα κλείσει τα δακτυλά σας στους κροτάφους. Θα κλείσετε κατόπιν τα μάτια σας με δύναμη. Αφού τα κρατήσετε μερικές στιγμές κλειστά να, θα τ' ανοίξετε κατόπιν με μία μοναδική και απότομη κίνηση. Η άσκηση αυτή δυναμώνει τους εξωφρετικούς ής των ματιών.

Γιὰ τὸ λαιμό.
 Ρίχτε τὸ κεφάλι σας μὲ δύναμι πρὸς τὸ πίσω. Θὰ τὸ ἀφήσετε κατόπι γι νὰ ξαναπέσει στὸ στήθος σας. Θὰ κάμψετε ὑπότερα μιὰ περιστροφικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι σας (ἀριστερά-δεξιά, δεξιά-ἀριστερά), χωρὶς νὰ μετακινήσετε τοὺς ὡμούς σας.

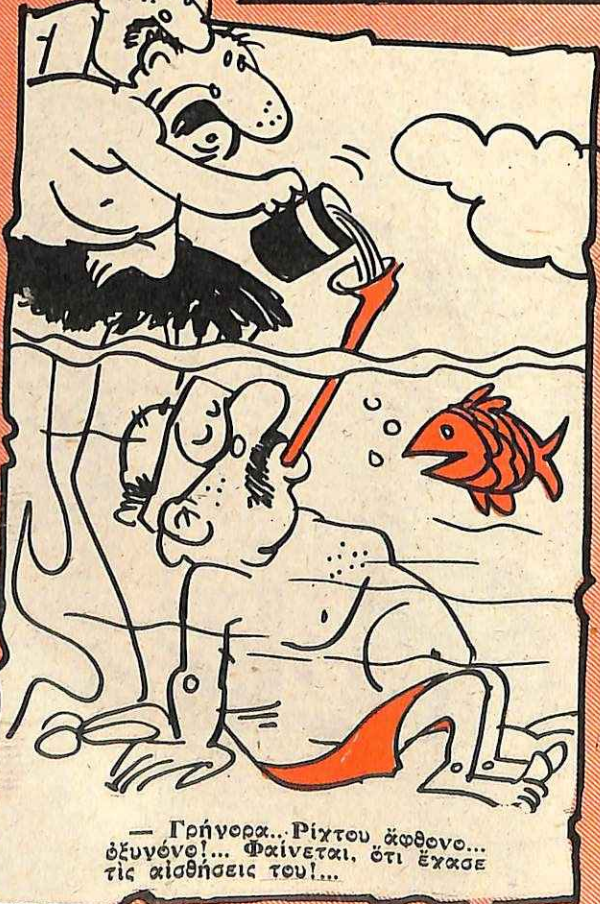
Βάλτε το χέρι σας κάτω από το σαγόνι και σπρώχτε το προς τα πάνω με δύναμη, ενώ ταυτόχρονα θ' αντίστεκεσθε σ' αυτή τη κίνηση όσο μπορείτε περισσότερο. Ρίχτε κοτόπιπ το κεφάλι, σας προς τα πίσω.

Αυτές οι ασκήσεις είναι καλές και για τη διπλοσαγόνα.

αροντουφεκάδες του Αρκέλαου

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μάρλον δλώνει στον Κάρλο ότι ο μικρός Γκουέλιο είναι τώρα πολύ πιο ασφαλισμένος, παρά κοντά στη μητέρα του, που σχεδίαζε να τον ξεκάνει, όπως και τον Άρνολντο, γιατί έχει κάποιο φίλο. Επίσης τον βεβαιώνει ότι η μητέρα της δεν κινδυνεύει καθόλου, ότι υποκρίνεται κι' ότι θα γίνει γρήγορα καλά. Και πραγματικά, όταν γυρίζει στο σπίτι της Τζούλιας, ο Κάρλο τη βρίσκει καλύτερα. Πείθεται τότε πως του είχε την αλήθεια η Μάρλον κι' αισθάνεται, μισός εναντίον της Τζούλιας. Σ' ένα θέατρο, ο Φίλιππος συναντάει μια παλιά του γνωριμία, εξαφρών ηθών και φίλη τότε της Τζούλιας, τη «Σφήκα». Θευγοντάς απ' αυτήν, είναι αποφασισμένος να γλυτώσει τη Τζούλια - που τη θεωρεί άδικημένο θυμά - απ' την απειλή της Μάρλον. Ζητάει λοιπόν απ' τη Μάρλον να τη δει ιδιαιτέρως, κι' εκείνη τον δέχεται πραγματικά στο σπίτι της. Απαντάει με γλυκύτητα και καλωσύνη στα επίθετικά και προσβολητικά λόγια του, κανοντάς του όμως υπαινιγμούς για τον ύποπτο τρόπο του θανάτου του βαρώνου Κωσταντίνου και της κόρης του. Κι' ο Φίλιππος φεύγει από κει ταραγμένος και κάπως μετανοήσιμος για το διάβημά του. Ο Στένιο, ο νέρος υπηρετής των Ρίκα, επισκέπτεται την κόρη του Κολόμπα, μία νέα χόρα που ζή μονή της. Ο Στένιο είχε γνωρίσει άλλοτε μια φτωχή και δυστυχισμένη κοπέλλα, τη Μανταλένα, την είχε προστάξει κι' είχε συνδεθεί μαζί της με αγνή φιλία.

Η Μανταλένα δεν ήξερε πώς να της εκφράσει την ευγνωμοσύνη της. Ευχαριστούσε κάθε μέρα το Θεό, που την είχε συναντήσει κι' ένοιωσε την καρδιά της να γεμίζει ναρά όταν ο Στένιο πήγαινε να μάθει νέα της, να βεβαιωθεί πως είχε, ό,τι της χρειαζόταν.

Είμαι ευτυχισμένη τώρα! τουλάχιστο. Τα περασμένα είν' ένα άσχημο όνειρο, που θέλω να το ξεχάσω!

Θα θέλατε να ξαναβείτε τον άντρα σας; τη ρώτησε μία μέρα ο Στένιο, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση.

Η νέα γυναίκα χλώμιασε.

Μη μου μιλάτε πιά γι' αυτόν, μουρμούρισε. Τον συγχωρώ για το κακό που μου έκανε, αλλά παρακαλώ το Θεό να μην ξαναβρεθώ μπροστά μου.

Ο Στένιο περνούσε όλες τις ελεύθερες ώρες του με τη Μανταλένα. Πήγαιναν μαζί σε ώραιους εξοχικούς περιπάτους. Όποιος τους έβλεπε, τους περνούσε για αγαπημένο ζευγάρι.

Η εργασία, η ημερία κι' η άνεση, είχαν ξαναδώσει στη Μανταλένα τα νεύρα και τη βροσία της. Τα μάγουλά της είχαν ξαναβρεί το χρώμα τους, τα μάτια της τη λάμψη τους. Ωριμένες στιγμές, το πρόσωπό της έπαιρνε μία σχεδόν παιδιαστική έκφραση.

Ο Στένιο την κυττάζε, κι' η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Την αγαπούσε... μα δεν τολμούσε να της εκφράσει το αίσθημά του. Άν ήταν ελεύθερη!... Μα πώς να σπάσει το δεσμό που την ένωσε μ' εκείνη τον άθλιο;

Της είχε διηγηθεί την ιστορία του. Είχε περάσει κι' αυτός τα παιδικά του χρόνια χωρίς στροφή, φέρνοντας τον στον κόσμο, κι' ο πατέρας του, δεν είχε ενδιαφερθεί πολύ γι' αυτόν. Όταν ορφάνεψε κι' από πατέρα, τον ανέλαβε ένας θείος του, παπάς, και τον έβαλε νύς ακόμα, στο σπίτι της βαβάνας.

Ο Στένιο ήταν τύπος σοβαρός και λιγομίλητος. Είχε γίνει, όχι άλλος υπηρέτης, αλλά συντροφός για το νέο βαρόνο.

Αμαρτωλή ΜΗΤΕΡΑ

Η μικρούλα αυτή ήταν το φως, ο άγγελος της συγγνώμης για τη μητέρα της. Άν η Μανταλένα ένοιωσε κάποτε κάποια τυφή, για το σφάλμα της, ένα χαμόγελο κι' ένα φιλί της κορούλας της, φάνανε, για να της ξαναδώσουν την ημερία και την ευχαρίστηση.

Η Κολόμπα μεγάλωσε, καλή κι' ένοστη. Έμοιαζε πολύ στο πρόσωπο με την μητέρα της. Είχε όμως το σταθερό και σοβαρό χαρακτήρα του πατέρα της.

Στα 16 χρόνια της, παντρεύτηκε μ' ένα τιμίο και καλό εργάτη. Άλλά, την ίδια μέρα, που ο Στένιο ευχάριστοσε το Θεό για την ευτυχία της κόρης του, ήταν γραφτό να χυθεί το πικρότερο δάκρυ απελτίσας. Η Μανταλένα - που ένοιωσε αδιαθεσία τις τελευταίες μέρες, αλλά δεν τόλγεε για να μην παρή τη χαρά του παιδιού της - πέθανε το ίδιο βράδυ του γάμου της. Τη σκότωσε ξαφνικά ένα ανεύρησμά της σόρτης, της ευλόγουσε την Κολόμπα της.

Έτσι, η γιορτάσιμη εκείνη μέρα, μεταδόθηκε σε πένθιμη.

Το χάσιμο της Μανταλένας άφησε ένα μεγάλο κενό στη ζωή του Στένιο. Δεν είχε πια να λατρεύει τη νεκρή, κι' η ανίμνησή της δε θα τον εγκατέλειπε ποτέ πιά.

Έστρεψε τότε όλη την τυφρότητα του στην κόρη του. Μα κι' αυτή τη χτύπησε γρήγορα η δυστυχία: Δύο χρόνια μετά το γάμο της, της φέανε στο σπίτι τον άντρα της έτοιμόθάνατο. Θύμα ενός δυστυχήματος στη δουλειά του.

Νόμιζε τότε πως θα τρελλαθόταν απ' τον πόνο... Άλλ' οι συμφορές της δεν είχαν τελειώσει. Έπρόκειτο να γίνει μητέρα. Ο φοβερός λοιπόν κλωνισμός που δοκίμασε, της προκάλεσε πρόωπο τοκετό. Το παιδί ήρθε στον κόσμο νεκρό.

Για μερικές μέρες της κούσανε την αλήθεια. Κάθε όμως έληξε έπιμονα να δει το μωρό της, ο Στένιο την έσφιξε μία μέρα στην αγκαλιά του και της φανέρωσε κλαίγοντας την αλήθεια.

Η δυστυχισμένη Κολόμπα έπαθε τότε μία τρομερή κρίση απελτίσας. Ύστερα, σιγά-σιγά, την καθησύχασαν τα φίλα και τα χάδια του πατέρα της. Φάνηκε να δέχεται στωικά τη μοίρα της.

Τώρα μου μένεις έσύ μονάχα στον κόσμο, είπε στο Στένιο. Για σένα μόνο θέλω να ζήσω.

Άν σ' έχανα, θα σ' ακολουθούσα κι' εγώ στον τάφο! απάντησε ο Στένιο. Μα, ένοια σου, δε θα μείνεις μόνι! Έν' άλλο παιδί θα παρη τη θέσι του δικού σου.

Τον κυττάζε με μάτια γουρλωμένα απ' την έκπληξη.

Τι θές να πής, μπαμπά; ρώτησε.

Ο Στένιο της έπιασε τότε το χέρι και της μίλησε πολλή ώρα, σιγάνα, με συγκίνηση, με τα μάτια δακρυσμένα. Το πρόσωπό της έπαιρνε διαδοχικά έκφραση τρώμου, έκπληξης και πόνου. Όταν τελείωσε ο πατέρας της, ανασήκωσε το κεφάλι της, σα μεταστροφόμενη.

Ναι, είπε, θάμαι δίπλα σου, στο έργο που θ' αναλάβεις! Μας το επιβάλλουν το καθήκον κι' η ευγνωμοσύνη... Θα σ' αναδείξω της έμπιστοσύνης σου, μπαμπά, και θ' αγαπήσω αυτό το παιδί σά δικό μου!

Δέκα μέρες έπειτα απ' αυτή τη συνομιλία, η Κολόμπα εγκαταστάθηκε σ' ένα άλλο διαμέρισμα, στην οδό Λαγκράνς, μαζί μ' ένα αγοράκι που το περνούσε για δικό της. Ο Στένιο πήγαινε εκεί και την έβλεπε, δυο-τρεις φορές τη βδομάδα.

Στο σπίτι των Ρίκα έξερανε πως ο Στένιο είχε αυτή τη μοναχοκόρη, που τη λατρεύε, πως ήταν χήρα και μητέρα ενός παιδιού. Κανείς όμως δεν έβλεπε περισσότερο, γιατί ο Στένιο ήταν τόσο σοβαρός και λιγομίλητος τύπος, ώστε δεν παύονταν το θάρος να τον ρωτήσουν.

Όλοι τον έκτιμούσαν πάντως. Κι' είχε την απόλυτη έμπιστοσύνη του κομήτος και της κόρης, που ήξεραν την αφοσίωσή του κι' είχαν δει πόσο συμπεριόχθηκε τον πόνο τους για την εξαφάνισή του μικρού Γκουέλιο.

Τη νύχτα εκείνη, λοιπόν, αφού φίλησε την κόρη του και κυττάζε πολλή ώρα το παιδάκι, που κοιμόταν ήσυχο στην κούνια του, ο Στένιο ρώτησε την Κολόμπα:

Ξαναβρες εδώ εκείνη η κυρία, μου είπες.

Ναι, μπαμπά. Κι' ήταν πολύ θιμμένη. Έκλαιγε, φιλάοντας το μωρό... Ο μπαμπά, όσο σκέτο...

Μικρή ιστορία

Ο λογαριασμός του Ξενοδοχείου

Ο Σ έμπορος αντίδωρος, ο κ. Μουρνταρίδης βρήκε συχνά ευκαιρίες για να ξεπορτίσει και να συνδυάσει τα τερπνόν μετά του ωφελίμου.

Φεύγν το βράδυ για τη Θεσσαλονίκη, για δουλειές. Λέει ότι νυναικα του.

Κι' εκείνη τον πιστεύει.

Ο Μουρνταρίδης έχει, βέβαια, δουλειές στη συμπρωτεύουσα, αλλά έχει κανονίσει να εκπ' συγχρόνως εκεί και οπουδαιες ερωτικές επιχειρήσεις!

Έτσι, μόλις σ' ένα πολυτελές ξενοδοχείο, γνωρίζεται με μια πολύ όμορφη κυρία.

Να σας προσφέρω κάτι στο υπνοδ. της προτείνει.

Δέχομαι ευχαρίστως... του απαντάει εκείνη.

Κι' αφού τα λένε για κάμποση ώρα, ο Μουρνταρίδης της προτείνει κάτι άλλο:

Τι θα λέγατε, αν μένατε μαζί μου στο ξενοδοχείο;

Ότι είστε πολύ χαριτωμένος... απαντάει εκείνη με νάζι.

Ο Μουρνταρίδης λοιπόν, πίνει ένα δωμάτιο γράφοντας στο βιβλίο του ξενοδοχείου: «Κος και κα Παπαδοπούλου».

Έρχεται όμως η ώρα που τελείωναν πιά οι δουλειές του και πρέπει να γυρίσει στην Αθήνα. Ζητάει το λογαριασμό απ' τον ξεν. τόχο και βλέπει ότι χωρίζεται 5.000 δραχμ.

Είσαβε τρελλός, λέει έσω φρενών. Πέντε χιλιάδες δραχμές για τρεις μέρες...

Κι' ο ξενοδόχος χαμογελώντας απαντάει:

Άλλά, κυρία μου, ξεχνάτε ότι η... κυρία σας έμνετε ήδη στο ξενοδοχείο δυο μήνες πριν έλθετε σεις;

τί μὲ κατηγοροῦσαν; Ὅτι προέ-
ρχομαι ἀπὸ ταπεινῆς οἰκογενείας, ὅτι
πέρασα τὰ πρῶτα νεῖατά μου χω-
ρὶς στοργῆς καὶ προστασίας, ὅτι
κατάρθωσα χωρὶς κανένα τέχνησμα
μὰ παντρευτὴ τὸ βαρύνον Κοσταν-
τζί, ὅτι ὑπόφερα χρόνια ἐλκλήφρα
δίπλα στὸ κρεβάτι αὐτοῦ καὶ τῆς
κόρης μου, ὅτι ἀπελπίσθηκα μετὰ
τὸ θάνατό τους, ὅτι τίποτενα ἀγ-
ώτερα ἐνὶ εὐτυχίᾳ μ' ἔναν ἀλλὸν
ἄντρα, ἐνὸς στήν πραγματικότητά
μὲ περιμένει καινούργια κλάματα
καὶ συμφορές...
Ἀγκάλιασε σπασμωδικὰ τὴ Λίτσα
καὶ πρόσθεσε:
— Εἴσαρες ἀληθινὰ φίλη μου;

Η Λίζα την κύτταξε με συγκίνηση κι' απάντησε:
— "Αν αμφιβάλλετε, δοκιμάστε με..."

— Σας πιστεύω, Διαβάζω στα μάτια σας πως δε λέτε ψέματα... Η φωνή σας φτάνει βαθιά μέσ' στην ψυχή μου, τα λόγια σας μ' ανακουφίζουν αφάνταστα!

Τα μάτια της ξαναγέμισαν δάκρυα. Η Λίζα την αγκάλιασε.

— Ακουμπήστε το κεφάλι σας στο στήθος μου, και ανοίχτε μου την καρδιά σας, για να καταλαβαίνετε λίγο.

— Ευχαριστώ! Ναι, θα σας τα πω όλα... μολονότι υπάρχουν μερικά πράγματα που φοβάμαι να σας τα εκμυστηρευθώ. Είσαστε τόσο νέα! Θα μπορούσατε να σας κόρη μου.

Η Λίζα χαμογέλασε αθώα κι' απάντησε:

— Μια μητέρα μπορεί να μιλήσει ελεύθερα στην παντρεμένη κόρη της, χωρίς να της κρυφή τίποτα.

— Συνέχισε πριν από λίγο την ιστορία μου, σε μερικές φράσεις, 'Υπάρχει πάντα δυστυχισμένη, κι' όταν ακόμα πιστεύα πολύ στην ευτυχία. Παντρεύτηκε τον κόμη Ρίτσα, γιατί μου φαινόταν ο μοναδικός άνθρωπος, που με είχε καταλάβει. 'Εγινε μάρτυς του πόνο μου, έκλαψε μαζί μου και κατέληξε να τον αγαπήσω παράφορα. 'Όταν μ' έκανε γυναίκα του, νόμισα πως ήμουν η ευτυχέστερη γυναίκα του κόσμου.

— Μα ό κομης σας αγαπάει...

— Έτσι πιστεύα κι' εγώ τόνον καιρό. Τώρα όμως δεν το πιστεύω πιά... 'Όχι! Με απάταει, έμένα που θαδινά και τη ζωή μου ακόμα γι' αυτόν!...

Τα μάτια της Τζούλιας έλαμπαν παράξενα. Η Λίζα είχε συγκινηθεί.

— Μα είσατε σίγουρη πως σας απάταει; ρώτησε.

— Απάντα σίγουρη! 'Εχει φιλενάδα μία τραγουδίστρια... 'Όταν παντρευτήκαμε, τον έκανα διαχειριστή της περιουσίας μου, με τη δικαιοδοσία να της διαθέτει όπως ήθελε. 'Ημουν τόσο βέβαιη γι' αυτόν!...

«Μα ή άφορσίζι, ή τρυφερότητα, ή σεβασμός που μου έδειχνε, δεν ήταν παρά προσποίηση, ύποκρισία... Δεν το φαντάσθηκα τότε, γιατί τον αγαπούσα τόσο πολύ! Τί γλῆκα που εύρισκα στις ματιές του! Πόσο περήφανη ήμουν, πιστεύοντας πως είχα δική μου την καρδιά του! Κι' όμως αυτός μου έπαιζε κωμωδία...»

«Δεν τα ξέρετε λοιπόν; 'Όχι μόνο συντηρεί με τα λεφτά μου αυτή τη γυναίκα, αλλά και της χάρισε το μέγαρο του πρώτου άντρα μου, που το είχα για πόλυμο, μη θέλοντας από λεπιτότητα να κατοικήσω με εκεί με τον κόμητα.

Η Λίζα είχε άναγκαστεί.

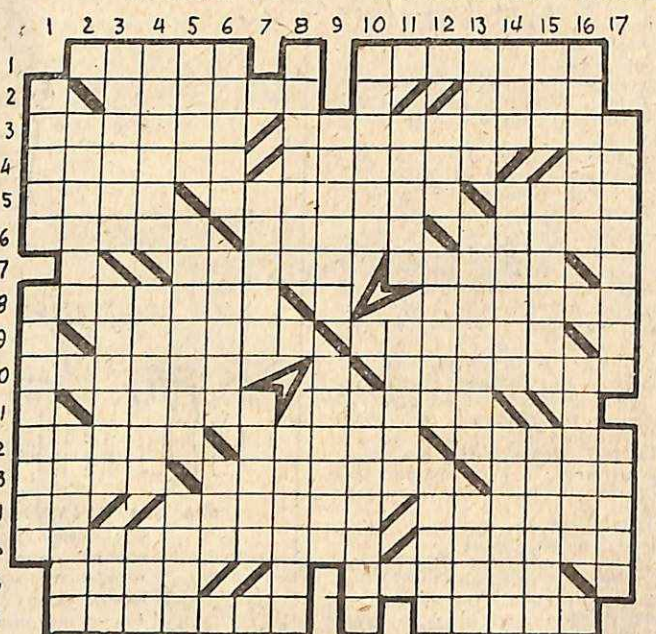
— Κι' άνεχθήκατε μία τέτοια προσβολή; φώναξε. 'Εγώ, στη θέση

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 820

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Νησί μας που φημίζεται για τα κρασιά του—Συμπερασμα.
- 2 Απατηλός, ύπουλος—'Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 3 'Ανάξιο εκτίμησας—Ρουτλίας Κλαυδίου... Λατινός ποιητής, από πλουσία οικογένεια της Γαλατίας, μυούμενος τον Βιργίλιον.
- 4 Ειδικό μηχανήμα για τους νόμους—Γυδός του Χέμ και παλαιά όνομασία της Πλαίστινης—'Αρχή συμπερασματος.
- 5 'Ολόκληρο—Λαμπουν στο οτε ρέωμα—Ζωοτροφία (πληθ.)
- 6 'Εθνικός ευεργέτης—Το πρώτο, από λαοπν, έπικρισμα τοιχοδομής—'Ακάθαρ.

- καθάρισμα της σταφίδας—Στρατηγός του Μ. 'Αλεξάνδρου, αλλά και όνομα πόλεως Ναβαταίων βασιλέων της Πετραίας 'Αραβίας—'Αριθμός με γράμματα.
- 5 'Ενοχλητικό έντομο (καθαρ.)—Κάτοικος της Σελίας (πριν από το 1.200 π. Χ.)—Πρόθεσις.
- 6 'Εορτές των αρχαίων προς τιμήν μεγάλης θεάς—Τον κατεσπάραζε ή Σφίγξ έπειδή δεν έλυσε το αίνιγμά της—Μαύρο αλογό (τουρ) θανάσιμα, άερικά (καθαρ.)—'Ολόκληρη.
- 8 Τελευταίον, ακραίον—'Επίρρημα: εξ αίτίας.
- 9 Γυμναστικό παράγγελμα, που επαναφέρει στη στάσι προσοχής—Ψωμί βρεγμένο σε νερό ή άλλο υγρό.
- 10 όπτιζει—Σύνχρονος.
- 11 Παίρνουν και δίνουν στο Χρηματιστήριο—'Ορεσκάρεται τα μαχαίρια.
- 12 Περιοχή της Β. Πελοποννήσου—Χώρα του κεντρικού Σουδάν—Πλατομήτης.
- 13 'Η πράσινη σκουριά των χαλκωμάτων—Σπυρίδων... Μουσουργός από την Κέρκυρα—'Ακρα του σώματος μας.
- 14 Δύο συνεχόμενα σύμφωνα του έλφαδίου—'Ερόνιμα—'Επιδόσεις.
- 15 'Επανάληψις των ίδιων λόγων (μεταφ.)—Συμβάλλει στο καθάρισμα.
- 16 Λιμάνι της γαλλικής Β. 'Αφρικής—Δεν διαφέρει καθόλου από άλλο.
- 17 Σωστός διάβολος—Νησάκι της 'Αλβανίας.

- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1 Γιαγιά—Στην καρδιά μπορεί να προκαλέσει θάνατο
 - 2 Ζώδιον του ώροσκοπίου—Ψάρι, που πιάνεται πολύ εύκολα.
 - 3 Πράσις που τιμωρείται από

- 1 Γιαγιά—Στην καρδιά μπορεί να προκαλέσει θάνατο
- 2 Ζώδιον του ώροσκοπίου—Ψάρι, που πιάνεται πολύ εύκολα.
- 3 Πράσις που τιμωρείται από

σας, θα πήγαινα να βωδ αυτή τη γυναίκα και θα την έδιωχνα απ' το σπίτι μου!

Το σκέφθηκα, αλλά δε βρήκα το θάρρος... 'Ακούστε όμως και κάτι άλλο: 'Υποπτεύομαι πως αυτή απήγαγε το παιδί μου, για να μου σπαράξει την καρδιά, να με σκοτώσει... κι' όταν μείνη ελεύθερος ό κόμης, να την παντρευτεί.

— 'Ω, θα ήταν φορικό! 'Όχι, όχι, πιστεύω πως είναι άδικες οι υποψίες σας. Προσπαθήσατε να μιλήσετε γι' αυτό το έμα με τον άντρα σας;

— Ναι.

— Λοιπόν...

— Λοιπόν, έφτασε να μου πη πως αυτή ή γυναίκα είναι πιο τίμια από μένα!

— Και σεις το άνεχθήκατε; φώναξε ή Λίζα.

— Τι έπρεπε να κάνω;

— Να ξεγεραθήτε. 'Εγώ, στη θέση σας, δε θα ήμουν τόσο επιεικής. 'Αγαπώ τον άντρα μου, άλλ' αν με προδόσει, δε θα τον συγκρώσω ποτέ... 'Όστόσο, θα ήθελα πρώτα να πεισθώ με τα μάτια μου για την άπιστία του.

Η Τζούλια κούνησε το κεφάλι της.

— Δε βρήκα ποτέ το θάρρος να παρακολουθώ τον άντρα μου, είπε.

— 'Ακούστε! φώναξε ή Λίζα. Μου ήρθε μία ιδέα: Θέλετε να το αναλάβω εγώ για σας; Μ' έμπιστεύσατε;

— Τό ρωτάτε;...

Κι' ή Τζούλια έπιασε το χέρι της νέας γυναίκας, τσάφιζε δυνατά και πρόσθεσε:

— Δε φοβόσαστε όμως μήπως άνακαλωθήτε;

— 'Όχι. Θα προσέχω... Πρέπει μόνο να ξέρω πού βρίσκεται το μέγαρο Κροστάντζι.

Η Τζούλια φάνηκε να παίρνει μία απόφαση.

— Θάρω μαζί σας και θα σας το δείξω, είπε.

— Μπράβο! Μπορούμε μάλιστα να πάμε τώρα άμέσως. 'Εχω κάτω τ' αυτοκίνητό μου.

— Περιμένετε με μία στιγμή. Πάω να ντυθώ.

Δε χρειάστηκε να περιμένει πολύ ή Λίζα. 'Η βαρόνη ξαναγύρισε σε λίγο, έτοιμη. Κατέβηκαν μαζί, κι' ή Τζούλια έδωσε τη διεύθυνση στο σωφρ.

— 'Όταν φτάσετε κοντά στο μέγαρο, να πηγαίνετε σιγά, προσέθεσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

'Αφίξεις

Η Κ. ΣΟΦΙΑ Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ έ. πανήλυν έκ Παρισίων, Ρώμης, Λονδίνου όπου παρακολούθησε τας COLLECTION των μεγαλύτερων Όικον Μόδας. (Δέχεται εις το άτέλει της 'Υψηλάντου 11—τηλ. 76 - 513).

ΔΙΑ ΝΕΑΡΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΑ

Arlette

ΕΡΜΟΥ 21

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Θά γίνη άστήρ στά 91 του χρόνιαι!

Φαίνεται πως δεν είναι ποτέ άργα για τούς καλλιτέχνες. 'Ως προχτές, ζούσε ήρεμα στο γαλλικό χωριό Μπαγιό ένας κτηματίας, ό Κιγκινάτος Μαλόμπρ. Ευπορος, πλούσιος τσως, είχε φτάσει τα 91 του χρόνια και βάριπε, λογικά, να περιμένη με γαλήνη κι' έγκαστρησι το θάνατο.

'Αλλά, ξαφνικά, άνακάλυψε πως είχε καλλιτεχνικό ταλέντο και πήρε μέρος σ' έναν κινηματογραφικό διαγωνισμό. 'Η ύποψιφίτης του προκάλεσε το ενδιαφέρον των διευθυντών της 'Εταιρείας, που έκανε το διαγωνισμό. Τού ήλθαν τότε μία δοκιμαστική ταινία, που φαίνεται πως τούς ίκανοποίησε ά πολύτα, γιατί τον άγκαζήσαν άμέσως για ένα ρόλμ, που πρόκειται να γυριστ προσέχω. Βαρέθηκε τα χρόνια και τα έζα, όλησας ό Κιγκινάτος Μαλόμπρ. Θέλω να δώ και να γνωρίσω κόσμο.

'Ενα κασσόνι γεμάτο λεφτά!

'Ενας έμπορος του Λονδίνου, κάποιος Μπέν Σέλλεϋ, είχε παραγγείλει σ' ένα κατάστημα χονδρικής πώλησας να του στείλουν 400 ζευγάρια παπούτσια και 134 μεταχειρισμένες γκαμπαρνίνες. Τήν όρισμένη ήμέρα, τού ήλγαν στο μαγαζί του δυο

μεγάλα κασσόνια. Μέσα στο ένα βρίσκονταν τα παπούτσια, που είχε παραγγείλει. 'Όταν άνοιξε, όμως, το άλλο, είδε πως περιείχε άσημένα κέρματα, που αντιπροσώπευαν ένα ποσόν 11/2 περίπου εκατομμυρίου δραχμών. 'Ο έμπορος άρχισε να σκέφτεται πως μπορούσε να κερφή το θησαυρό του. 'Αλλά, σε λίγο, έφτασαν κάμποσοι άστυνομικοί, που τού πήσαν το κειότιο με τα κέρματα. Το κειότιο αυτό προορίζεται για μία Τράπεζα. 'Αλλ' ό σωφρ, που έκανε τη μεταφορά, τό είχε πεί στο Σέλλεϋ κι' είχε άσσει στην Τράπεζα τό κασσόνι με τις μεταχειρισμένες γκαμπαρνίνες.

'Ο Τένυ "Αρμστρονγκ" δέν είναι... τζέντλεμαν!

'Η ζωή της Μαργαρίτας με τον Τένυ "Αρμστρονγκ" φαίνεται, ότι κάθε άλλο παρά ρόδινη είναι. Κατά τις άγγλικές έφημερίδες, ό τέως φωτογράφος έχει γούστα πολύ χοντρά και άξιοβήρητους τρόπους, πράγμα που, ως γνωστόν, άνάγκασε τον κωμικό του σπιτιού της πρηνήσσης να φύγει. «Δέν είμαι συνηθισμένος να όπηρετώ ανθρώπους, που δέν είναι τζέντλεμαν», τής έπτε. 'Η Μαργαρίτα, όστόσο, άγωνίζεται να σώση την κατάσταση. Και μία από τις σεσασότερες φροντίδες της είναι να βρή μία άξιοπρεπή δουλειά στον άντρα της.

Τό πιθανότερο είναι ό Τένυ θα τοποθετηθ στην πολεοδομική έπιτροπή, που ή άποστολή της συνίσταται στο να διατήρηση την αισθητική μορφή και τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της άγγλικής πρωτεύουσας. Κι' έδώ όμως, παρουσιάζονται σοβαρές δυσχέρειες. 'Ο μισθός αυτής της θέσεως δέν είναι σεσάρος. 'Η Μαργαρίτα ζητάει, τουναντιόν, να δοθ στον Τένυ μισθός άνάλογος πός τις ιδιότητές του ως... ασύζων πρηνήσσης. 'Από τ' άλλο μέρος, τα μέλη της έπιτροπής άπει-

λούν, ότι θα παραιτηθούν, αν προστεθ σ' αυτήν ένας άνθρωπος άμόσφωτος και άκατάρτιστος, όπως ό Τένυ "Αρμστρονγκ".

'Ο πιδ άφελής σύζυγος των 'Ηνωμένων Πολιτειών

Τό κουτσουμπολό έδωσε και πήρε τελευταία για τη μεγάλη και άσυνήθιστη οικειότητα άνάμεσα στη Μαίρλιν Μονρόε και τό γνωστό Γάλλο πρωταγωνιστή 'Υβ Μονταν, με τον όποιον γύρισε μία ταινία στη Γαλλία. Μερικοί δημοσιογράφοι ρώτησαν, λοιπόν, τό σύζυγο της Μαίρλιν, που είναι ό γνωστός κωμωδιογράφος "Αρθουρ Μιλλερ, τι έντύπωση τού έκαναν οι σχετικές ήμέες.

— Δέν άνησχω, απάντησε ό Μιλλερ. 'Ο "Υβ Μονταν είναι παντρεμένος.

'Από τότε, οι άμερικανικές έφημερίδες έχαρακτήρισαν τον Μιλλερ σαν τον επί άφελή σύζυγο των 'Ηνωμένων Πολιτειών και όπενθμίζουν, ότι κι' αυτός ήταν παντρεμένος, όταν γνώρισε τη Μαίρλιν, πράγμα που δέν τον έμπόδισε να χάριση την πρώτη του άσζυγο, για να παντρευτ ή διάσημη βεντέτα.

Ζητάγανε στο Λονδίνο τη Γέφυρα των Στεναγμών

Οι 'Αμερικανοί, ως γνωστόν, δε διακρίνονται για τη μορφή τους. Στη γεωγραφία και την ιστορία ίδιως φαίνεται, ότι είναι τελείως άκατάποτοι. Οι άγγλικές έφημερίδες αναγράφουν ένα χαριτωμένο έπεισόδιο, που συνέβη πριν από λίγο καιρό με μερικούς 'Αμερικανούς τουρίστες. Οι τουρίστες αυτοί, αφού έπισκέφθηκαν τον περίφημο Πύργο του Λονδίνου, ζήτησαν από τον φύλακα να τούς δείξη... τη Γέφυρα των Στεναγμών και τό Μεγάλο Κανάλι. 'Ο φύλακας τούς απάντησε, ότι αυτά βρίσκονταν στη Βενετία, άλλ' οι 'Αμερικανοί του-

ρίστες δέν ήθελαν να τόν πιστεύουν κι' άόρισαν να φωνάσουν και να τόν βροΐουν, ώσπου άναγκάστηκε να έπειθ ή άστυνομία για να τούς άπομακρύν.

'Αντί για βενζίνη, χυμό πορτοκαλιού!

Στη Νέα 'Υόρκη, έγινε πρό ήμερών ένα πείραμα έξαιρετικά ένδια-

φέρον. 'Ενα αυτοκίνητο άγγλικής κατασκευής κινήθηκε έχοντας στο ρεζερβουάρ του, αντί για βενζίνη, χυμό πορτοκαλιού. Για τό σκοπό αυτό χρησιμοποίησαν 2000 πορτοκάλια. Με τό χυμό τούς άνακατέθηκε κι' ένα παρασκεύασμα από μόλυβδο. 'Η άποδοσι αυτού του μίγματος ήταν άμοια μ' εκείνη της βενζίνης!

Με λίγες νοσημές

Σ' ένα άπόμερο χωριό του βορειο-ανατολικού Σαραβάι, σόχηκαν με άεξέλιπτο 23 γάτες, για να γλυτώσουν τούς κατοίκους από τα ποντίκια, που τούς είχαν πιάσει...

★ 'Όταν ξανάρχισε να λειτουργή μία λεωφορειακή γραμμή της Παναυλίας, έπειτα από 3 μήνες άπεργίας, προσφέρθηκαν στους πρώτους έπίδαστες άναμφικτικά, μεζέδες και χαδάρι! 'Επί μία βρομάδα δε, ταξίδευαν όλοι δωρεάν.

97Α-612-010

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΗΝΑ ΨΗΦΟΝΟΝΑ

Είμαστε άσυναγώνιστοι

Η υπερτρίχωση διαπύεται

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ

ΛΙΘΙΝΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ

ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΟΝ - ΤΡΙΧΟΠΟΝΤΑ

ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΡΙΧΑΠΟΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Τής 'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευνών. Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως. Δέχεται όδός Μετσόβου 25 Α' όροφος (στάσις Μουσείου) 9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. Τηλ. 810.975.

ΜΙΑ γνωστή και δημοφιλής σ' ολόκληρη την Ευρώπη στάρ, η ξανθόμαλλη Γερμανίδα Σόνια Τσήμεν, αφού εμφανίσθηκε σε πολλές ταινίες όλων των ειδών, δραματικές, ευθυμες και μουσικοχορευτικές, κάνει τώρα την εμφάνισή της και σε αμερικανική ταινία, που γυρίζεται αυτή τη στιγμή στη Γερμανία και έχει τον τίτλο «Οι μυστικοί δρόμοι», με πρωταγωνίστη και παραγωγό το γνωστό σκηνοθέτη του Χόλλυγουντ Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ.

Η γνωριμία του Γουίντμαρκ με τη Σόνια έγινε μόλις έφτασε, πριν μερικούς μήνες, κατά τη διάρκεια του Κινηματογραφικού Φεστιβάλ του Βερολίνου. Μεταξύ άλλων γνωστών Αμερικανών στάρ, που παρευρέθησαν στο Φεστιβάλ αυτό, ήταν και ο Γουίντμαρκ, που με το εμπειρο μάτι του, δεν άργησε να ξεχωρίσει την παρουσία της Σόνια, η οποία ήταν κι' αυτή εκεί νιά την προβολή της τελευταίας της ταινίας «Η οδός ημέρα της έβρομάρδας». Με το άρσεν, που τον διακρίνει, την πλησίασε άμέσως και συνειστέθηκε μόνος του. Η Σόνια ευχαριστήθηκε, που έκαμε τη γνωριμία ενός τόσο γνωστού συνάδελφου της από την Αμερική, αλλά ένδοξιστηκη πραγματικά, όταν άκουσε από τον ίδιο την έξης πρόταση:

— Μις Τσήμεν, σάς ξέρω από την Αμερική ακόμη, γιατί προσέλαβη κι' εκεί η ταινία σας, που θα προβληθεί τώρα στο Φεστιβάλ. Από το φιλμ αυτό εξετίμησα ιδιαίτερα το ταλέντο σας και γενικά την εμφάνισή σας, που είναι κάτι μεταξύ Γκρέτας Γκάρμπο και Τσα-Τσα Γκαμπόρ. Γι' αυτό, όταν πήρα την εντολή να έρθω στη Γερμανία, για να αναλάβω τη διεύθυνση του γυρίσματος — δηλ. η σκηνοθεσία — και το ρόλο του πρωταγωνιστή της ταινίας «Οι μυστικοί δρόμοι», από το πλοίο άκοχη, που με έφερε στην Εύρωπη, σκέφτηκα εσάς για το ρόλο της Τζούλιας, μιας θύρας και θαυραλέας κοπέλλας, που διαφεύγει από το Σιδηρόδρομο Παρασάστια. Έπειτα από χίλιες δραματικές περιπέτειες, θέλετε, λοιπόν, να αναλάβετε αυτό το ρόλο, πού, όπως είμαι βέβαιος, θα σάς ταιριάζει απόλυτα;

Το περιφημότερο ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

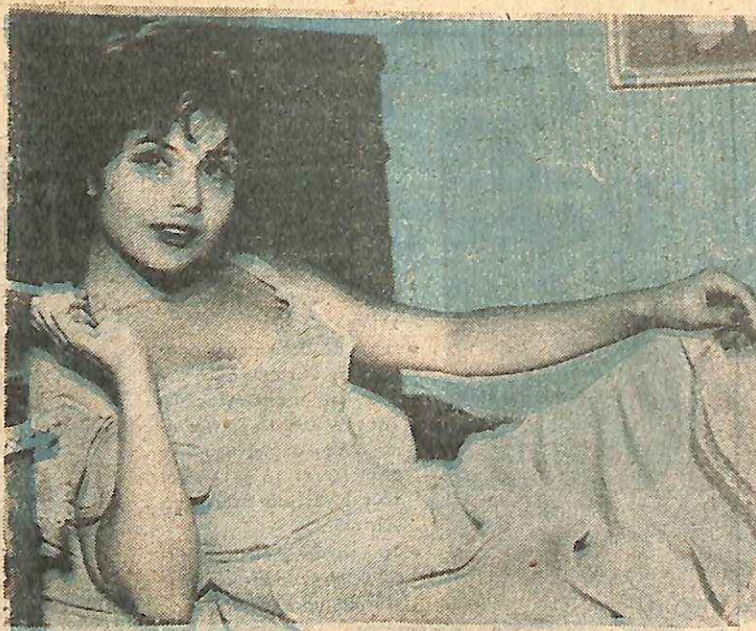
Ποιό είναι το μυστικό της γοητείας της «Γκρέντα»;

ΕΝΑ παρισινό εργοστάσιο κατασκευής ειδών γυναικών ανέλαβε κι' ε-ξετέλεσε τελευταίως μια άσυνήθιστη παραγγελία: Έπαιξε δηλαδή, για λογαριασμό του Μουσείου του Λούβρου, ένα εξαιρετικά λεπτό πλάσι, τελείως διαφανές, χωρίς την παραμικρή ανωμαλία, και συνγρόντας αδιάπτωστο από σφαίρες. Οι διαστάσεις του ήταν ακριβώς 52 επί 77 πόττους. Προσκότιζαν δε για να σκεπάζει και να προστατεύει το περισημότερο γαυνέλο του κόσμου: της «Μόνα Λίζα», το περίφημο πορτραίτο του Λεονάρντο ντ ντ Βίντσι, που είναι γνωστό και με την ονομασία «Τζοκόντα».

Ο πίνακας αυτός είχε ήδη δυό φύλακες με στολή για να τον φρουρούσαν καθώς κι' ένα αστυνομικό επιθεωρητή με πολιτικά. Ένα κορόνι δόγ-γούρα του εμπόδιζε τον κόσμο να πλησιάσει πολύ. Ωστόσο μερικοί θανάλα ή ανισορροποί τόποι του πετάνε κάποτε ματαιοίσα ή πέτρες, για να τον καταστρέψουν. Έδώ και λίγων καιρό μάλιστα, συνελάληθη ένας Βολ'θάνος, γιατί είχε γυμπίσει με μια πέτρα το άσπαστο δαίσιον γυναικα.

Το ειδικό λοιπόν τζάμι ελπίζεται πως θα προστατεύει από έβης τη «Τζο-κόντα» από άλλες τέτοιες ανόητες έ-πιθέσεις.

Από τους 100.000 ξένους επισκέπτες που περνάνε κάθε χρόνο από το Λούβρο, τα 90 εκατοστά περίπου πη-γαίνουν εκεί κυρίως για να δουν τη «Μόνα Λίζα».

Η Σόνια Τσήμεν σε μια απ' τις τελευταίες δημιουργίες της

Ένα λαμπρό άστέρι του εύρωπαϊκού κινηματογράφου

Φυσικά, η Σόνια Τσήμεν, που πάντοτε ήθελε και επιδίωκε την έ-παφή με τον αμερικανικό κινηματο-γράφο, δεν άφησε να της ξεφύγει η ευκαιρία, που της παρουσιάζο-ταν έτσι ξαφνικά. Δέχτηκε και' άρχισε την πρότασι κι' αφού τακτο-ποίησε μερικές υποχρεώσεις, που είχε ήδη στα γερμανικά στούντιο, είχε ήδη στα γερμανικά στούντιο, που παρουσιάστηκε να υπογράψει το

σχετικό συμβόλαιο με το Γουίντ-μαρκ, ένα συμβόλαιο που της εξά-σφαλίζει, εκτός από τον πρώτο γυ-ναϊκείο ρόλο, και μια αμοιβή από 150.000 δολάρια!... «Ηδη το φιλμ αυτό, ένα δυνατό δράμα κατασκο-πείας από τον τελευταίο πόλεμο, βρίσκεται στην τρίτη εβδομάδα του γυρίσματος του στα στούντιο της Δυτικής Γερμανίας».

Τις περισσότερες μέρες δέ, ο κόσμος σποώνεται νύχτα της, για να τη θαυ-μάσει.

Κάποιος άγνωστος μάστατα φταίει κάθε πρωί στο Μουσείο, που ακόμα άνοιξη τις πόλες του, και μένει εκεί ως την ώρα που κλείνει, κυττάζοντας σ' όλο αυτό το διάστημα έκστατικά τον θάνατο πίνακα! Αυτό γίνεται εδώ και 6 χρόνια, άγνωστο δέ ως πότε θα συ-γμένισι.

Έξ άλλου, φτάνουν κάθε μέρα στο Λούβρο δεκάδες ή εκατοντάδες γνά-μια για τη «Μόνα Λίζα» —σαν να ή-ταν... στήν στήν του Χόλλυγουντ! Πολλοί απ' τους γνάμους σαν σε ζωντανή γυναίκα. Και διάφοροι νέοι κι' ένδοξιστες φοιτητές της άσπαστης έρωτικά πού-ματα.

Οι περιηγητές που επισκέπτονται το Λούβρο, συζητούν ελεύθερα υποστά-σιους άλλους πίνακες και τους σκολι-άουν δυνατά. Όταν όμως έρθουν υποστάσι στη «Μόνα Λίζα», σωπαίνου-ν, γεμάτοι εμψαλισμό θαυμασμού.

Η λατρεία αυτή για τη «Μόνα Λι-ζα» άνοιξε πριν από 400 χρόνια, από τότε δηλαδή που ο άγγλικός της Φλωρεντίας, Φραντσέσκο Μπατολόνο, ντέλ Τζιοκόντο έπλασθησε στο ένο-σπύριο του το διάσημο Λεονάρντο ντ ντ Βίντσι και τον παρακάλεσε να στείλει ένα πορταίτο της γυναίκας του, πο-σασθώντας έτσι να την παρηγορήσει για το θάνατο της κορούλας της.

Ο καλλιτέχνης —που ήταν τότε 59 χρονών — έφερε στην άσπαστη, γιατί δέ ζωγράφιζε ποτέ πορταίτα, κι' έξ άλλου ήταν πνιγμένος στη δουλειά. Άλλωστε όμως γίνονταν από τη στιγμή που αντίκρισε τη γυναίκα του δικα-στή.

Η Μόνα Λίζα ήταν 24 ετών, άσπ-ρη, καλοεπιτημένη, έντελως αντίθετη από τις δόξαστες και άρρωστές νέες γυναίκες, με τα λεπτά χαρακτηρισ-

Η Σόνια Τσήμεν — αυτό εί-ναι και το πραγματικό της όνομα — γεννήθηκε στο Βερολίνο, στις 8 Φεβρουαρίου του 1933 και είναι κόρη των παλιών ηθοποιών του γερ-μανικού θεάτρου Όττο και Άλνις Τσήμεν, που κι' αυτοί σήμερα μέ-νουν στο Βερολίνο. Στην ίδια πό-λη επίσης κατοικεί ο αδελφός της Βέρνερ, ανώτερος υπάλληλος των γερμανικών εργοστασίων αυτοκινή-των «Μερσεντές» και ήρωας του τε-λευταίου παγκοσμίου πολέμου κα-τά την τρομερή πολιορκία του Στάλινγκραντ. Στη μεγάλη αυτή μάχη και ενώ ολόκληρη η στρατιά του φον Πάουλους ήταν περικυκλω-μένη και καταδικασμένη να έμψ-νισθαι, ο Βέρνερ Τσήμεν, άνθη-πολογός των τεθωρακισμένων, με ένα βολυ τάνκ και μερικούς άνδρες του, κατόρθωσε να διασώσει τον κλοιό τριών λόγων ρωσικού πεζι-κού και σκορπίζοντας το θάνατο με πυροβόλα και πολυβόλα, αλλά περισσότερο με φλογόβολα, πέρα-σε έξω από την πολιορκούμενη πό-λη και τελικά σώθηκε, ενώ ταυτό-χρονα, με το άρπασμένο αυτό έν-χειρήμα του, έγινε αιτία να σω-θούν και άλλοι, που ακολουθούσαν τα ίχνη του. Ο Βέρνερ Τσήμεν έ-χει παρασημοφορηθεί με τον πο-λεμικό σταυρό άξίας, αλλά, έπειδή ποτέ του δεν υπήρξε Ναζίστης, ου-τε μιλάει, ούτε δέχεται να δειξεί τα παρασήματά του. Το ίδιο και η Σόνια, που, ενώ είναι φλόρη για κάθε άλλο ζήτημα, για τον πόλεμο και την κατοχή της πατρίδας της δέ μιλάει ποτέ.

Η καλλιτεχνική κλίσι της Σό-νια εξεδηλδή από ηλικίας 4 ετών, όταν ως «εξαιρετικό χορευτικό τα-λέντο» έγινε δεκτή σε μια σχολή κλασικών χορών και μπαλέτου. «Οκτώ χρόνια αργότερα, αφοσιώ-θηκε όριστικά στο χορό κι' έγινε μέλος του ρωσικού μπαλέτου του Βερολίνου. Αλλά, στο διάστημα αυτό, είχε κηρυχθεί ο δεύτερος παγ-κόσμιος πόλεμος και η καλλιτεχνι-κή δραστηριότητα της Σόνια, άναγ-καστικά, σταμάτησε. Ξανάρχισε πτό έντονη από το 1947 και με-τά, όταν, συνεχίζοντας τις χορευ-τικές εμφανίσεις της, σε διάφορα έλαφρά θεάτρα, τράβηξε το ένδια-φέρον πολλών παραγωγών ταινιών και ανέλαβε αρκετούς μικρούς ρό-λους στην εθόνη.

Η πραγματική κινηματογραφική καριέρα της άρχισε το 1951 5-ταν, ένας παλιός και γνωστός Γερ-μανός σκηνοθέτης, της ανέθεσε ένα μεγάλο ρόλο σε μια μουσικοχορευ-τική του ταινία με τη Μαρίκα Ρέκ, που άφησε εποχή. Από τότε, μέχρι το 1955, έλαβε μέρος σε 10 ακόμη ταινίες, εύθυμες και δραμα-τικές, που την ανέδειξαν σε γνω-στή και δημοφιλή καλλιτέχνισσα στην Εύρωπη.

Από το 1956 και μετά απέκτη-σε και τον τίτλο της «σάτ» κι' άμέσως ανέλαβε το ρόλο της πρω-ταγωνίστριας στη γνωστή φιλμο-περέττα «Τσαρλίτ», με τον Λουί Μαριανό. Ακολούθησαν έπειτα τα δραματικά φιλμ «Το τρομερό υ-στικό», με τον Βίλλυ Μπίργκελ, «Σκυλιά, δέ θα ζήσετε αιώνια», και «Γκράντ Ότέλ», της Βίκυ Μπά-ρυν, με τη Μισέλ Μοργκάν και τον Όττο Φίσερ. Και εύδης άμέσως, ευό άλλες ακόμη, με τους τίτλους «Απόσπασμα αυτοκτονίας 999» και «Η νύχτα σκέπεται την άσπασ-τία», που προβάλλονται τώρα στην Εύρωπη και γνωρίζουν μεγάλη επι-τυχία. Όλα αυτά μαζί, έκαναν τη Σόνια μια από τις πέντε πιο «εμ-πορικές» στάρ του γερμανικού κι-νηματογράφου.

Η Σόνια Τσήμεν, που μιλάει πολύ καλά την άγγλική, έχει άνα-στήμα 1,63 και ζυγίζει 46 κιλά. Το 1951, όταν ακόμη ήταν μια ά-γνωστη, παρεπρήχθη τον συμπατρι-ότη της Βιομήχανο Ροβίναλφ Χά-μπαχ, αλλά ο γάμος τους διαλύ-θηκε πέντε χρόνια αργότερα, έξ αι-τίας της έσφαρής των επαγγελ-μάτων τους. Σήμερα η Σόνια ζή με τη συντροφιά του παιδιού της, του Πάτερ, που είναι 7 ετών.

ΤΟΜΑΣ ΓΟΥΗΚΣ

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ έκείνο το πρωί είχαν πάρει από το αστυνομικό δελτίον και δημοσίευσαν, με λίγες γραμμές, μια αλτοκτονία: «Είς έξοχόν κέντρον άπεπειράθη ν' αυτοκτο-νήση ο Γεράσιμος Βληρίδης, βληθείς διά σφαί-ρας περιστροφού. Οι λόγοι είναι ασηθηματικοί. Μεταφερθείς εις το Λαϊκόν Νοσοκομείον, εύρίσκε-ται εκτός κινδύνου».

Ο Γεράσιμος Βληρίδης, όμως, δέν άπεπειρά-θη ν' αυτοκτονήση για λόγους ασηθηματικούς, ό-πως έγραψαν οι έφημερίδες, από κακή πληροφο-ρία. Ο νέος αυτός θέλησε να σκοτωθή για λό-γους οικογενειακούς.

Αυτό το ήξερε καλά κι' ο διευθυντής της Τρα-πέζης, στην οποία εργαζόταν, έπειδή ήταν οι-κογενειακός φίλος τους. Δέν έπτε όμως τίποτα σε κανένα. Πήρε ένα ταξί και πήγε άμέσως, μό-λις διάβασε την είδησι, στο Λαϊκό Νοσοκομείο, για να δει το Γεράσιμο.

Δέ μπόρεσε, ώστόσο, να του μιλήσει, βεβαιώ-θηκε όμως από τους γιατρούς, ότι σ' ένα-δυό μήνες, θα γινόταν έντελώς καλά.

Πήγε τότε στο σπίτι του νέου, όπου βρήκε τη μητέρα και την αδελφή του να κλαίνε άπαρηγό-ρητα, για τη δεύτερη αυτή συμφορά, που τους είχε βρει. Γιατί η πρώτη είχε συμβεί εδώ και τρεις μέρες με τον πατέρα του Γεράσιμο.

Έκείνος είχε άφισει ένα γράμμα για το γυιό του, που μ' αυτό τον πληροφορούσε, ότι έφυγε για το έξωτερικό, έπειδή οι έπιχειρήσεις του πα-ρουσίαζαν μεγάλο παθητικό.

Το γράμμα σήμαινε καταστροφή για την οι-κογένεια, γιατί, για να πληρωθούν τα χρέη, θα έπρεπε να πουληθούν όλα τα άκίνητα κι' αυτό άκόμη το διάροφο κεντρικό σπίτι, όπου κάδον-ταν και που προοριζόταν για προίκα της Ρήνας, της μονακριβής αδελφής του Γεράσιμου.

Ήταν ένα μεγάλο πλήγμα για την οικογένεια, γιατί η Ρήνα, μια όμορφη, ψηλή και μελαχροινή κοπέλλα 25 χρόνων, έκανε πιά κάθε έλπίδα να

άρραβωνιστή. Κι' ο άρραβώνας έπρόκειτο να γίνη έπειτα από λίγες μέρες. Υποψήφιος γαμ-πρός ήταν αυτός ο ίδιος ο διευθυντής του Υ-ποκαταστήματος της Τραπεζής, όπου εργαζόταν ο Γεράσιμος.

Όλ' αυτά είχαν φέρει σε άπελπίσις το Γε-ράσιμο. Και, σε μια στιγμή τρέλλας, στήριξε την κάννη του πιστολίου του στο κεφάλι. Μα η σφαίρα έόσχε και τον τραυμάτισε μόνο σοβαρά. Ο Πάνος Τσαλίκης, ο διευθυντής, παρηγόρη-σε τις δυό γυναίκες, ύπασχέθη, ότι κάτι θα μπο-ρούσε να γίνη, μα τόσο η μητέρα, όσο κι' η αδελφή, ήξεραν καλά, ότι ο Πάνος δέν ήταν πλού-σιος. Ός διευθυντής μάλιστα της Τραπεζής, εί-χε έκτεθη πάρα πολύ με τις πιστώσεις, που εί-χε άνοιξει στο μέλλοντα πεδερό του. Ήξεραν, ότι τα λόγια του ήταν μια παρηγορία κι' ότι, στην κατάσταση που βρίσκονταν, δέ θα γινόταν άποσκήπτωτο ο γάμος.

Ο Γεράσιμος, όταν άρχισε να γίνεται καλά, μετάνοιανε τώρα για την άσπείρα, που έκανε να σκοτωθή, γιατί ο θάνατός του δέ θα ώφε-λούσε σε τίποτα.

Αυτή η καθυστέρησι του, μάλιστα, στο νοσο-κομείο, θα δυσκόλευε πτό πολύ την οικονομική κα-τάστασι της οικογενείας του. Δέ θα μπορούσε να κινηθή και να φροντιση, για να περισώση κάτι από τις κατασχέσεις των πιστωτών του πατέρα του.

Η μητέρα του κι' η αδελφή του πήγαν και τον είδαν, μα δέν του είπαν τίποτα, για να μην τον πικράνουν πτό πολύ. Όταν βγήκαν, όμως, στο διάδρομο για να φύγουν, γέμισαν τα μάτια τους από τα δάκρυα και δέν παρετήρησαν μια νέα, που καθόταν σε μια γωνία και περίμενε να φύ-γουν εκείνες, για να μη και να δει το Γεράσιμο.

Ήταν η Άλίκη Ρέζου, μια νέα, που τους την είχε συστήσει κάποτε ο Γεράσιμος σ' ένα πάρτυ και πού, άν την πρόσεχαν, δέ θα τη θυμόντου-σαν.

Ο Γεράσιμος όμως, μόλις την είδε να έρχε-ται κοντά του, χάρηκε, και της έδωσε το χέρι του.

Γεράσιμε! Τι άνοησία ήταν αυτή που έκα-νες; Άλίκη, δέ, μή μιλάμε πιά γι' αυτό. Ό,τι έγινε, έγινε... της άπάντησε.

Έμένα δέ με λογάριασες; Δέν ήξερες πως θα τρέλαινόμουν, άν πάθαινες τίποτα; Άλίκη! Σ', εύχαριστώ, ξέρω πως μ' άγα-πάς, μα στη θεί, που βρέθηκα...

Τα τραφερά λόγια μοάκασαν τους πόνους του Γεράσιμου και το στήθος του είχε πλημμυ-ρίσει από εύτυχία. Καταλάβαινε τώρα πως η

ΤΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Άλίκη, σ' εύχα-ριστώ. Ξέρω πως μ' αγαπάς... της είπε ο Γεράσιμος.

άγάπη της Άλίκης ήταν πολύ πιο μεγάλη απ' όσο τη φανταζόταν.

Η Άλίκη πήγαινε και τον εύρισκε κάθε μέρα στο νοσοκομείο και διαρκώς τον παρηγορούσε και του ύπασχόταν πως όλα θα πήγαιναν καλά.

Ο Γεράσιμος όμως είχε χάσει κάθε έλπίδα πιά, τόσο για το γάμο της αδελφής του με τον Πάνο Τσαλίκη, όσο και για το δικό του.

Η Άλίκη, βέβαια, τον αγαπούσε, κι' ήταν μια από τις πλουσιότερες υφές της Αθήνας, αυτό όμως δέν ήταν λόγος να έμεταλλεύη την άγάπη της, αφού αυτός δέν είχε τίποτα να της προσφέρει, εκτός από ένα ξερό μισθό, που τόσο πολύ τον χρειαζόταν για να συντηρήσει τη μη-τέρα του και την αδελφή του. Και νάταν μόνο αυτό; Τα χτήματα και το σπίτι δέ έφταναν, άραγε, για να άποπληρώσουν τα χρέη του πα-τέρα του;

Δέν ήταν από τα παιδιά, που άδιαφορούν για την τιμή του πατέρα τους. Θα εργαζόταν σκλη-ρά, θα έκανε μεγάλες οικονομίες. Θα δούλευε και τ' άπογεύματα και τις νύχτες άκόμη σε άλ-λες δουλειές, για να έγκρατιστή σε κανένα μ'κρο σπιτάκι, με ένα οικίο, τη μητέρα και την αδελφή του.

Στο μεταξύ, του έρχόντουσαν τα διάφορα μη-νώματα για τις κατασχέσεις και, τέλος, για τον πλειστηριασμό. Όλα πουλήθηκαν. Όλα του τα πήραν...

Το βράδυ εκείνης της ημέρας ανέδθηκε ο πυ-ρετός του. Την άλλη μέρα τον επισκέφτηκε στο νοσοκομείο ο Πάνος Τσαλίκης, για να τον βε-βαιώσει πως θα φροντίσει να τον μεταφέρει σε έσπασια, ως διευθυντή υποκαταστήματος, για να παίρνη περισσότερα. Κι' όσο για το γάμο του με την Άλίκη, δέν τον άπέλειπε.

— Έκτιμώ δέν Άλίκη, κι' ελπίζω να τα κα-ταφέρω σε κανένα χρόνο να γίνη ο γάμος μας... του ύπασχέθηκε.

Τα λόγια αυτά του Τσαλίκη εύχαρίστησαν το Γεράσιμο, κι' όταν ήρθε η μητέρα του με την αδελφή του, τον βρήκαν χαρούμενο. Τους άνα-φερε, λοιπόν, τις υποσχέσεις του Πάνου. Άλλά κι' εκείνες είχαν να του πούν κάτι το εύχριστό.

— Έκείνος, που άγόρασε το σπίτι — δέν ήξεραν τ' όνομά του — έκανε την άγορά με την έπιφύλαξι να μπορούμε να το αγοράσουμε έμεις μέσα σε δυό χρόνια και με το δικαίωμα σ' όλο αυτό το διάστημα να μένουμε μέσα δίχως έ-νοικιο...

Αυτό ήταν μια σπουδαία είδησι για το Γε-ράσιμο, και σκέπτηκε πως έπρεπε, μόλις θα μπορούσε να κυκλοφορήσει, να πάη στο δικηγόρο του άγνωστου άγοραστή, για να τον βρει και να τον εύχαριστήσει.

Το άπογευμα ήρθε κι' η Άλίκη, που είχε μόθει από το γιατρό το άνεσάσιον από πυρετό του τή νύχτα, και μπήκε κάπως άήσυχη στο θα-λαμο.

Είδε, όμως, το χαμόγελό του, από τις εύχα-ριστές είδησεις, που του είχαν φέρει, και ήσυ-χασε.

Ο Γεράσιμος, γεμάτος χαρά, την πληροφο-ρήσε για όλα.

— Δέ σου είπα να μην άπελπίζεις κι' όλα θα πάνε καλά; του είπε η Άλίκη.

Έκείνος της έσφιξε το χέρι και τόφερε στα χείλη του. Ήταν μια στιγμή χαράς και εύτυ-χίας για τον άρρωστο, που είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του από φιλήτιμο...

Οι μέρες περνούσαν. Η Άλίκη πήγαινε κάθε άπογευμα πότε με λουλούδια και πότε με φρούτα στο Γεράσιμο. Κουβέντιαζαν μαζί για ένα σωρό άλλα πράγματα, εκτός από το γάμο τους.

Ο Γεράσιμος τώρα καταλάβαινε, πως η Ά-λίκη τον αγαπούσε πραγματικά, αλλά πιθανόν να δίσταζε ν' άποφασίση το γάμο τους, έπειτα από τη διάδοσι στους έμπορικούς κύκλους για την πτώχευσι του πατέρα τους.

Αναστέναζε, αλλά είχε άποφασίσει να θυσιά-στη αυτός, προς χάριν της εύτυχίας της αδελ-φής του.

Ήταν η ημέρα της εξόδου του πιά από το νοσοκομείο. Βγήκε χαρούμενος. Το άυτόκινητο της Άλίκης τον μετέφερε στο σπίτι του, όπου έπρεπε να μείνη μερικές ημέρες άκόμη, για να συνέλθη.

Ποιά ήταν όμως η έκπληξι του, όταν στο σπι-τί, όπου τον συνόδεψε η ίδια η Άλίκη, βρήκε τον πατέρα του!

— Πατέρα, σύ, εδώ; άπόρησε. — Ναι, παιδί μου, λίγο έλειψε να καταστρέ-ψω τα πάντα από την άπελπίσις μου... Να χρο-στάς χάρη στην Άλίκη και στον πατέρα της, που έωσαν την κατάστασι. Ναι, μη την κυ-τάξεις έτσι! Αυτή τα κανόνισε όλα.

— Άλίκη, τί άκούω; ψιθύρισε ο νέος. — Άκουσε, Γεράσιμε... Έτσι η αλλοίως, θα σου έδινα μια προίκα. Είπα, λοιπόν, στον πα-τέρα μου να προκαταβάλη τα χτήματα, ν' άγο-ρασθούν όλα, για να μην πέρουν τα χτήματα και το σπίτι σε έένα χέρια. Ήσυχας, όμως, γιατί όλα έγιναν με μυστικό τρόπο, στ' όνομα ενός υπαλλήλου του πατέρα μου, κι' έτσι, μέσα σ' ένα χρόνο, θα σάς άποδοθούν όλα!... του έ-δήλωσε εκείνη.

— Άλίκη, δέν ξέρω τί να πώ! — Το μόνο που έχεις να πής είναι να όρί-σετε, έσύ κι' ο πατέρας σου την ημέρα του γά-μου μας. Κι' έπειδή δέν κάνει να παντρευτούν δυό άδελφισσες τον ίδιο χρόνο, θα κανονίσουμε να παντρευτή κι' η αδελφή σου την ίδια ημέρα με μας. Μπορείς να το άναγγείλεις στον Πάνο Τσα-λίκη...

Δάκρυα γέμισαν τα μάτια του Γεράσιμου. Ό-λοι έκλαιγαν από χαρά, ενώ η Άλίκη άγκάλιαζε σφιχτά τον αγαπημένο της.

MIPANTA

Σελίδες της γυναίκας

ΑΝΟΙΧΤΟΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σ' ΑΝ νά θέλν νά παρατείν η μόδα τις φωτεινές ημέρες μέσα στην σκυθρωπότητα του φθινοπώρου, λανσάρει τ' ανοιχτόχρωμα λαινάξ.

Και όχι μόνον στα φορέματα αλλά και στα επανωφόρια. Έτσι θα δούμε κομψές εμφανίσεις, που θα έχουν ως βάση λαινάξ, σε χρωματισμούς σάπλ, γκρι-μπλέ, σε διαφόρους τόνους και ακόμη και λευκά.

Η μόδα αυτή εφαρμόζεται επίσης σε σύνολα, όπου το φόρεμα συνδυάζεται με ομοιόμορφο επανωφόρι. Η σπορτίβ γραμμή είναι ιδιαίτερος ταιριαστή ο' αυτά τα μόδα σύνολα.

Στο φόρεμα εφαρμόζεται την ίδια γραμμή, με ένα κομμάτι από πάνω ως κάτω και μία σειρά κουμπιά καθώς και στρογγυλό κλείσιμο λαιμού ως τη ρίζα. Η κιμονό κόψη των μανικιών προσδίδει κι' αυτή μία ιδιαίτερη χάρι στη γραμμή του φορέματος με μακρούς τών μανικιών ως τους αγκώνες ή τρουά-κάρ.

Τη μέση τη σχηματίζει η δερμάτινη ζώνη, μέτρια σε φάρδος και πάνω απ' αυτήν το κορσάκι πέφτει κιμονό και με πολλές πτυχές. Ένα επί πλέον σκέρτο είναι μία μόνο κοφή διαγράμμιση στο ένα πλάι, αμέσως κάτω από τη μέση. Συμπλήρωμα του φορέματος με την σπορτίβ γραμμή, είναι ένα ριχτό επανωφόρι σταυρωτό, που κουμπώνει με τρία ζευγή κουμπιά ως τη ρίζα του λαιμού.

Όπως το φόρεμα έτσι και το επανωφόρι έχει κόψη κιμονό με πολύ άνετες μασχάλες και επίσης άνετα μανίκια, πράγματα που το καθιστούν εξαιρετικά πρακτικό και εύχρηστο.

Στο επανωφόρι με την σπορτίβ εμφάνιση έχουμε μεγάλες εξωτερικές τσέπες με φαρδιά γαζιά ολοτρίγυρα. Το ίδιο γαζιά θα δούμε και στο κλείσιμο μπροστά, στη ραφή του μανικιού και στο κάτω τελείωμα.

Μερικά απ' αυτά τα ανοιχτόχρωμα λαινάξ, είναι αντομπλ-φάς με ανοιχτόχρωμες και τις δυο όψεις, αλλά σε διαφορετική απόχρωση τη μία από την άλλη. Πολλές φορές η μία όψη είναι λευκή και η άλλη ο' ένα από τα ανοιχτά χρώματα της μόδας.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Τα σκωτσέζικα λαινάξ θα έχουν μεγάλη πέραση. Ο συνδυασμός των ζωηρών χρωμάτων τους θα δίνει μία ακόμη εύθυμη νότα στο γυναικείο ντύσιμο.

Φέτος θα συνδυάζονται με μονόχρωμα λαινάξ για ν' αποτελούν έτσι χαριτωμένα σύνολα, που ανταποκρίνονται στην τελευταία λέξη της μόδας.

Κάτω: Ριχτό επανωφόρι από ανοιχτόχρωμο λαινάξ με σταυρωτό κουμπωμα. Δεξιά: Εύθυγραμμο σπορτίβ φόρεμα, που αποτελεί σύνολο με το επανωφόρι.

Ένα τέτοιο σύνολο μπορείτε ν' αποκτήσετε συνδυάζοντας τη φούστα και τη θέστα με μία καζάκα. Η εύθυγραμμη φούστα από λαινάξ μονόχρωμη θα συνοδεύεται από μία ομοιόμορφη θέστα ριχτή σε περιορισμένο μήκος. Αυτό το ντε πιές συμπληρώνεται με μία καζάκα σκωτσέζικη. Η καζάκα θα είναι σκέτη με στρογγυλό άνοιγμα λαιμού και κούμπωμα στην πλάτη. Τα μανίκια της θα είναι κοντά το δε μήκος της θα είναι λίγο πιο μικρό από το μήκος της θέστας. Μία εμπνευσί αλλάστε της μόδας συνδυάζει ακόμη πιο αποτελεσματικά την καζάκα με το σύνολο. Δηλαδή η θέστα θα είναι φαρδισμένη με το ίδιο ακριβώς σκωτσέζικο της καζάκας, που θα σχηματίσει επί πλέον ένα μεγάλο γιακά στη θέστα.

Μ' αυτή την τελευταία λέξη της μόδας θα έχετε ένα κομψό νεανικό και εύθυμο τρουά-πές τελείως έναρμονισμένο με τη σιλουέτα σας.

ΤΟ ΜΟΝΟΧΡΩΜΟ ΩΣ ΣΤΟΛΙΣΜΑ

Τα μελανζέ ύφασματα θα κυριαρχήσουν φέτος στην τόσο πλούσια συλλογή που παρουσιάζει όπως πάντα η μόδα.

Τα ντισαγκανά, τα ψαροκόκκαλα, τα πιε-ντε-πούλ και άπλωτα τα ποικιλόχρωμα χωρίς ορισμένο σχέδιο όπως είναι τα τούντιν, θα έχουν το λόγο στους διαφόρους τύπους της γυναικείας εμφάνισης. Έν τούτοις η τελευταία λέξη της μόδας έρχεται να ποικίλη τις φανταζι αυτές εμφανίσεις με μία μονόχρωμη νό-

τα, που θα την συναντούμε συχνότατα φέτος στον τύπο της στενής αλλά και της φαρδιάς φάσας, που θα παίζει το διακοσμητικό της ρόλο.

ΕΙΔΙΚΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΒΕΣΤΑΣ

Τη στενή μονόχρωμη φάσα θα τη δούμε περισσότερο στα ντε-πιές και στα ταγιέρ ν' αποτελή το στολισμα της θέστας.

Η γραμμή του ανοίγματος, ο γιακάς ολοτρίγυρα, το τελείωμα στις τσέπες, το τελείωμα των μανικιών, αλλά και συχνά το τελείωμα της ίδιας της θέστας θα στολίζονται με τη στενή αυτή μονόχρωμη φάσα, που συχνά θα αντιπροσωπεύεται από μία τρέσσα.

Οι θέστες αυτές και στα ταγιέρ και στα ντε-πιές θα έχουν μία αρκετά κλασική εμφάνιση, με το κουμπωμα του συχνά σταυρωτό, με το μήκος περιορισμένο και τη μέση ελαφρά τονισμένη.

Το τρουά-κάρ μακρός στα μανίκια, είναι το συνήθισμένο και κατά το πλείστον έρχεται σε εύθυγραμμία με το μήκος της θέστας. Άλλα είπαμε ότι όχι μόνον στενές, αλλά και φαρδιές φάσες θα στολίζουν τα μελανζέ ύφασματα πάντοτε στο μονόχρωμο. Τις τελευταίες αυτές θα τις δούμε κυρίως στα επανωφόρια, όπου με τον ίδιο τρόπο όπως στα ντε-πιές θα γαρνίρουν κάθε τελείωμα επανωφορίου.

Η φαρδιά φάσα θα γαρνίρει ακόμη και το κάτω μέρος του επανωφορίου, όπως κι' ένα άνοιγμα, που θα σχηματίζεται στην πλαϊνή ραφή όταν το επανωφόρι ακολουθή την ευθεία γραμμή.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Ο παρισινός οίκος Πατού προτείνει μία ιδιότροπη κόψη για τα επανωφόρια, που την εφαρμόζει ιδίως στα ριχτά και άνετα.

Το επανωφόρι παρουσιάζεται σταυρωτό τόσο που το ένα μπροστινό του φύλλο να καλύπτει τελείως το άλλο και να κουμπώνει πάνω σχεδόν στον ώμο κάτω από το γιακά.

Αυτό το υπερβολικό σταύρωμα καθιστά περιττό κάθε άλλο κουμπωμα και το επανωφόρι πέφτει ελεύθερο. Άλλα η κόψη αυτή δημιουργεί και μία άλλη ιδιότροπία: Βλέπουμε τις εξωτερικές τσέπες του επανωφορίου να είναι και οι δύο στο μπροστινό φύλλο, που καλύπτει το άλλο και μάλιστα τοποθετημένες αρκετά κοντά ή μία στην άλλη.

Επί πλέον γύρω από το λαιμό μία φάσα κάτω από τον γιακά συγκρατεί το μπροστινό φύλλο με πτυχές, που σχηματίζονται ο' αυτό το σημείο κι' έτσι η όλη άνεση του επανωφορίου ενπνέεται ακόμη περισσότερο, ειδικά δε μπροστά.

Ας μην παραλείψουμε ν' αναφέρουμε και τη χρησιμοποίηση της φράντζας που είναι πάντα της μόδας. Στολίζει το κάτω άκρο του επανωφορίου στο μπροστινό φύλλο.

Ο Πατού τοποθετεί τους ώμους ιδιαίτερος χαμη-

Τρουά - πιές: φούστα, θέστα, καζάκα. Το σκωτσέζικο της καζάκας συνδυάζεται με το φοδράρισμα της θέστας.

Λά, χωρίς διως να υπερβάλλη σε άνεση στη μασχάλη, πράγμα που προσδίδει μία έντελως ιδιόρρυθμη γραμμή στο επάνω μέρος του σώματος. Λαινάξ ιδιαίτερος «σούπλ» και φανταζι ταιριάζουν πολύ ο' αυτή τη σκερτσόζικη δημιουργία.

ΝΤΕ-ΠΙΕΣ ΩΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Όλο το φθινόπωρο και άκρη και τον χειμώνα η μόδα θα διατηρήσει στα φορέματα τα κοντά μανίκια. Μονόχρωμα λαινάξ για φορέματα κάτω αμπαγιέ και άλλα φανταζι για φορέματα καθημερινά θα ντύσουν το καθένα με το σκερτσό του τη γυναίκα με μία ξεχωριστή κομψότητα.

Θα συνθίζονται πολύ τα φορέματα που αποτελούνται από δύο γαριστά κομμάτια και θα παρουσιάζουν αυτότελες σύνολο.

Δύο ιδιαίτερες γραμμές θα επικρατήσουν: η γραμμή καζάκα και η γραμμή μπολερό. Στη γραμμή καζάκα βλέπουμε την εύθυγραμμία. Δηλαδή πάνω από μία δολομία φούστα έχουμε μία ομοιόμορφη καζάκα αρκετά μακριά, ώστε να καλύπτει τους γοφούς. Η μέση μόλις μαντεύεται και κάποτε ένα σκέρτο ελαφρού ντραπρίσματος στο ένα πλάι καταλήγει σε δέσιμο με θηλιές και ριγέ.

Η κιμονό κόψη με τα μανίκια κοντά συμπληρώνεται με στρογγυλό λαιμό και άνοιγμα στην πλάτη, που κλείνει με έκλαϊρ.

Στη γραμμή μπολερό το φόρεμα παίρνει την ελαττώ εμφάνιση. Η φούστα θα έχει λεπτές πιέτες της μηχανής, που έχουν την ιδιότητα να διατηρούν τα λεπτότητα της σιλουέτας στους γοφούς και αφίνουν στη φούστα το έδαφ που χρειάζεται κάτω.

Το μπολερό, που θα συμπληρώνει το φόρεμα θα μπορούσε να ονομάζεται μπολερό-καζάκα, γιατί κι'

αυτό όπως και η καζάκα δεν έχει μπροστά το κουμπωμα του, αλλά στην πλάτη. Το άνοιγμα είναι τόσο όσο χρειάζεται, ώστε να περνά από το κεφάλι. Διατηρεί εν τούτοις το περιορισμένο μήκος του μπολερό, αλλά σε γραμμή έδαφ κι' αυτό, δηλαδή έντελως ριχτό.

Η κιμονό κόψη ταιριάζει κι' εδώ στα κοντά μανίκια, ενώ μία κορδέλλα, λίγο ψηλότερα από το τέλος του μπολερό, περνά ολοτρίγυρα άνωσα σε κάθε άνοιγμα και δένει μπροστά ένα ριγέ.

Μία τέτοια τουαλετίνα να προτιμάτε να την κάμει από μονόχρωμο λαινάξ και αν θέλετε να της δώσετε πιο άμπιγιέ νότα το μαύρο χρώμα είναι το πιο κατάλληλο.

ΓΙΑΚΑΔΕΣ-ΕΞΑΡΠΕΣ

Είναι κι' αυτή μία μόδα που θα επικρατήσει φέτος, όχι μόνο στα επανωφόρια, αλλά και στις θέστες.

Θα έχουμε δηλαδή γιακάδες, που θα συνεχίζονται μπροστά πέφτοντας ελεύθερα ή δένοντας ένα δέσιμο.

Αριστερά: Ντε - πιές στολισμένο με ρέλι. Μέσα ο ν. Επανωφόρι από φανταζι λαινάξ με φαρδιές φάσες. Δεξιά: Σκερτσόζικο επανωφόρι, που τελειώνει με φράντζα.

Οι γιακάδες αυτοί γίνονται από φανταζι λαινάξ, που θα συνδυάζεται με το μονόχρωμο ύφασμα του επανωφορίου ή της θέστας.

Επίσης της μόδας είναι ένα ομοιόμορφο με την εσάρπα καπελλάκι κλάς ή υπερέ.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΠΥΤΖΑΜΕΣ

Με την άλλαγή της εποχής οι μητέρες πρέπει να φροντίσουν όχι μόνο για το σχολικό ντύσιμο των παιδιών τους, όχι μόνο για το ντύσιμο του περιπάτου, αλλά και για την περιβολή της νύχτας.

Για τ' αγοράκια και τα μικρά κοριτσάκια οι πιτζάμες σε δύο κομμάτια ή και στον τύπο της φόρμας είναι αυτές, που πρέπει να προτιμήσουν.

Τα παιδάκια είναι έτσι πιο προφυλαγμένα και δεν ινδυνεύουν να κρυώσουν, αν ξεσκεπαστούν στα κρεβάτια τους.

Γι' αυτή την εποχή να προτιμήσετε τις λεπτές φανέλλες, που είναι αρκετά ζεστές, χωρίς να είναι θορεξίες.

Για κοριτσάκια προτιμήστε ένα ανοιχτό μονόχρωμο και τις γαρνίρετε μ' ένα αλτεράκι άλλου χρώματος. Αυτό δόση άφορα τα κοριτσάκια.

Στα κοριτσάκια μπορείτε επίσης να δάλετε πιτζάμες από σταμπάτες με λουλουδάκια φανέλλες ή με ζωράκια ή με άλλα παιδικά σχέδια.

Για τ' αγοράκια πολύ κατάλληλες, είναι και οι ριγωτές φανέλλες.

Οι φόρμες είναι, φυσικά, μονοκόμματα. Έχουν πάνω ναινιτ στρογγυλό ή τετράγωνο και κάτω απ' αυτόν άκορο που συρρίνεται. Στη μέση υπάρχει εσωτερικός ένα λάστιχο, που δεν πρέπει να σφίγγει πολύ.

Το παντελόνι τελειώνει σε φάσα, που στενεύει λίγο, για να το εμπόδιση να σηκώνεται και τα μακρά μανικάκια τελειώνουν σε πουανιέ.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΝΥΧΤΙΚΑ

Για τα κοριτσάκια, τα λίγο μεγαλύτερα, είναι προτιμώτερα τα νυχτικά τα καμωμένα από λεπτή μονόχρωμη φανέλλα ή και φανταζι.

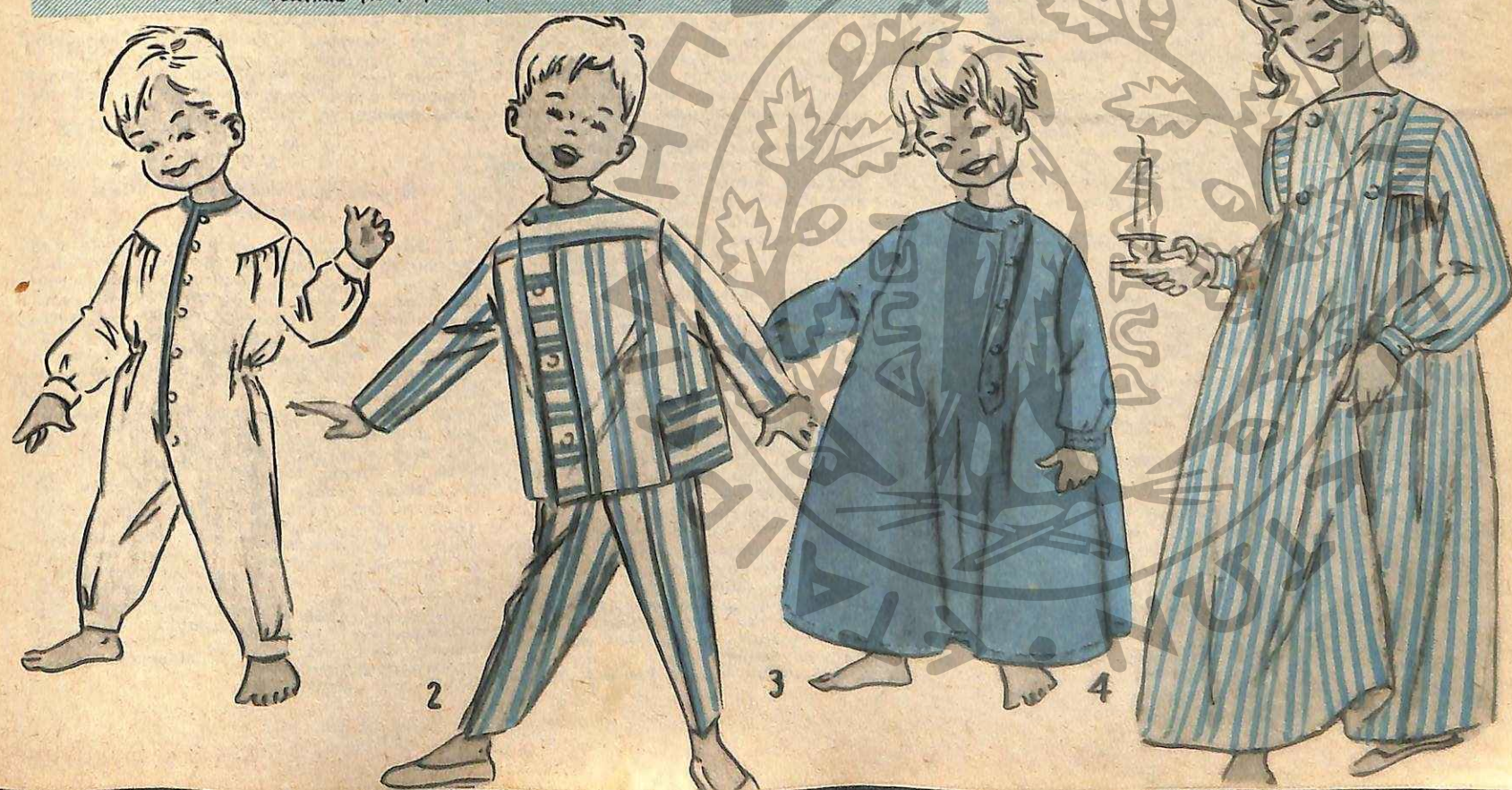
Έχουν σχήματα άνετα και συγκρατούνται από ένα μεγάλο στρογγυλό ναινιτ. Το υπόλοιπο μέρος του νυχτικού πέφτει με πολλές σούρες και το τελείωμα του γίνεται μ' ένα θολάν.

Κάποτε το νυχτικό έχει και ένα κατεβατό γιακά, που συνεχίζεται σε μία πιά για το κουμπωμα όταν δεν φοριέται το νυχτικό από το κεφάλι.

Άλλη διαφορά κόψι είναι αντί του ναινιτ να έχει το νυχτικό μία φάσα στρογγυλή, που συνεχίζεται μπρος-πλάι και χρησιμεύει για το κουμπωμα. Για να έχει το νυχτικό το απαιτούμενο φάρδος γίνεται σε κόψι κλάς και επί πλέον έχει μία κομψότητα πίσω.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Πιτζάμα - φόρμα από μονόχρωμη φανέλλα για αγοράκι. 2) Πιτζάμα από ριγωτή φανέλλα με κουμπωμα στο πλάι. 3) Νυχτικό από μονόχρωμη φανέλλα με κουμπωμα κι' αυτό στο πλάι. 4) Μακριά νυχτικά για μεγαλύτερη κοπελιά με σταυρωτό κουμπωμα.

κα μπροστά του και τουβρίζα μία γρήγορη ματιά. Βρήκα τ' όνομα της Ρίμας: «Ρίμα Μάρσαλ, 2997».

Τό μυαλό μου απορρόφησε αυτό τον αριθμό, όπως δεν είχε απορροφήσει ποτέ τίποτ' άλλο στη ζωή μου...

—Απ' τη στιγμή που θα βρούμε τον αριθμό, συνέχισε ο Φλέμινγκ, δεν έχουμε παρά να πατήσουμε τα πλήκτρα με τα ψηφία του, κι' αμέσως πέφτει πάνω σ' αυτό το δίσκο το αντίστοιχο δελτίο.

—Για φαντάσου! είπα με προσποιητό θαυμασμό! Και δε γίνεται ποτέ λάθος;

—Ποτέ! με βεβαίωσε η υπάλληλος.

—Ας κάνουμε μία δοκιμή, της είπα χαμογελώντας.

—Πάρτε το πρώτο όνομα του καταλόγου, είπε ο Φλέμινγκ: «Ρόντ Αϊτκεν». Έχει τον αριθμό 0001... Μίς Λάκερ, δώστε μου το δελτίο του κ. Αϊτκεν.

Η υπάλληλος στράφηκε προς τη μηχανή και πάτησε τα πλήκτρα. Ακούστηκε ένα ελαφρό βουητό κι' έπεσε έξω ένα δελτίο.

—Βλέπετε τί απλό που είναι;

μου είπε ο Φλέμινγκ μ' ικανοποίησι.

—Απλώσα το χέρι μου κι' απάντησα:

—Είμαι λίγο δύσπιστος... Αυτό το δελτίο είναι πραγματικά του κ. Αϊτκεν;

Μούδωσε το χαρτονάκι. Και διάβασα πάνω — πάνω, με κεφαλαία γράμματα, το όνομα «Ρόντ Αϊτκεν».

—Παραδέχομαι πώς είναι πολύ ενδιαφέρον μηχανήμα, είπα. Αξίζει να διαθέσουμε κι' εμείς ένα ποσό για ν' αγοράσουμε ένα τέτοιο...

Μπορώ να κάνω κι' εγώ μία δοκιμή;

—Μά φυσικά, κύριε Μάστερς. Έλευθερα!

Έσκυφα και πάτησα τα πλήκτρα που σχημάτιζαν τον αριθμό 2997.

Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε φοβόμουν μήπως ακούσουν τους παλμούς της ο Φλέμινγκ κι' η υπάλληλος...

Ακούστηκε πάλι το ελαφρό βουητό της μηχανής. Περίμενα, ακίνητος, με το πρόσωπο ιδρωμένο απ' την αγωνία...

Ένα άσπρο χαρτονάκι έπεσε μέσα στο δίσκο. Ο Φλέμινγκ κι' η υπάλληλος χαμογέλασαν.

—Ο αριθμός που διαλέξατε, μου είπε ο πρώτος, ανήκει στη μίς Ρίμα Μάρσαλ. Κυττάξτε μόνος σας αν είναι αυτό το δελτίο της.

—Απλώσα το χέρι μου και πήρα το χαρτονάκι. Έγραφε πάνω:

«Ρίμα Μάρσαλ. Λογάρισμος εις υποκατάστημα Σάντα Μπάρμπαρα. Πίστωση 10.000 δολάρια».

—Καταπληκτικό! είπα προσπαθώντας να διατηρήσω ήρεμο τόνο.

Σας ευχαριστώ. Είναι ακριβώς αυτό που ζητούσα...

Μισή ώρα αργότερα, είχα νοικιάσει εν' αυτοκίνητο και ταξίδευα μ' αυτό για τη Σάντα Μπάρμπαρα.

—Έλεγα με το νου μου πως δεν έπρεπε να παρασύρωμαι από υπερβολική αισιοδοξία...

Βέβαια, είχα περιόρισε το πεδίο των ερευνών μου: Ήμουν σχεδόν βέβαιος πως η Ρίμα θα έμενε κάπου στην περιφέρεια της Σάντα Μπάρμπαρα. Μα μούμενε ακόμα να τη βρώ — και δεν είχα πολλόν καιρό στη διάθεσί μου!

Έφτασα στη Σάντα Μπάρμπαρα κατά τις 5½ τ' απόγευμα. Ρώτησα ένα πόλισμαν που βρισκότανε το υποκατάστημα της «Πάσιφικ Γιούνι-

ον». Μούδειξε ποιά δρόμο έπρεπε να πάρω.

Πέρασα σιγά - σιγά έξω απ' την Τράπεζα, που ήταν κλειστή αυτή την ώρα. Ήταν ένα μικρό υποκατά-

στημα.

—Άφισα λίγο πιά πέρα τ' αυτοκίνητο μου και ξαναγύρισα πεζή.

Ακριβώς αντίκρυ στην Τράπεζα βρισκόταν ένα μικρό ξενοδοχείο. Πήγα εκεί, αφού πήρα τη βαλίτσα μου από τ' αυτοκίνητό μου.

Μία χοντρή γυναίκα που καθότανε στο γραφείο, με καλωσόρισε μ' ένα χαμόγελο και μούδωσε μία πέννα για να υπογράψω στο βιβλίο.

Την ρώτησα αν είχε ένα δωμάτιο προς το δρόμο.

—Ναι, μου απάντησε. Σας συνιστώ όμως καλλίτερα τα πίσω. Είναι πιά ήσυχα.

Της είπα πως δε μ' ένοχλούσε ο θόρυβος. Μούδωσε ένα κλειδί, με ώδηγησε πώς θα βρισκόταν το δωμάτιο και με προειδοποίησε πως το φαγητό σερβιριζότανε στις 7.

Η κάμαρά μου ήταν απλή, καθαρή, αλλά χωρίς άνεσεις. Μα δε μ' ένοιαζε καθόλου... Μόλις μπήκα, πήγα στο παράθυρο και κύτταξα έξω. Η Τράπεζα βρισκόταν ακριβώς αντίκρυ.

Κάθισα σε μία καρέκλα, κοντά στο παράθυρο, κι' εξέτασα την καγκελλοπορτα της εισόδου.

Πότε θαρχόταν άραγε η Ρίμα στην Τράπεζά της;

Ήξερα πώς δε θα τολμούσα να παίξω κι' εδω την ίδια κομωδία που είχε πετύχει τόσο καλά στο Λος Άντζελες, για να πάρω στα χέρια μου το δελτίο της. Ήξερα ακόμα πώς, αν η Ρίμα υποψιαζότανε ότι είχα ανακαλύψει τα ίχνη της, θα τσάκαζε άμέσως και θα έπρεπε τότε να ξαναρχίσω απ' την αρχή...

—Αν παραφύλαγα συνεχώς στο παράθυρο, ίσως θα μπορούσα να τη δω. Τότε δε θαταν δύσκολο να την παρακολουθήσω και ν' ανακαλύψω που έμενε.

Κατάλαβαινα όμως πως αυτό μπορεί ν' απαιτούσε πολλόν καιρό.

Δε μου ήταν δε δυνατόν να μείνω σ' αυτό το ξενοδοχείο περισσότερο από 24 ώρες, εφόσον έπρεπε να έχω γυρίσει στο γραφείο μου το μεθεπόμενο πρωί. Θα ήμουν τόσο τυχερός, ώστε να πετύχω τη Ρίμα πριν φύγω;

Αποφάσισα να δοκιμάσω — μ' όλο που δεν είχα πολλές ελπίδες ναρβή στην Τράπεζα την άλλη μέρα...

Δεν έπρεπε να παρουσιαστώ στους δρόμους. Αν τυχόν μ' έβλεπε πριν τη δω εγώ, το σχέδιό μου θα ναυαγούσε μοιραία. Αποφάσισα λοιπόν να μείνω στο ξενοδοχείο, για κάθε ενδεχόμενο.

Πήρα ένα ντους, άλλαξα ρούχα και κατέβηκα στο σαλόνι. Δεν ήταν κανείς εκεί.

Συμβουλευθήκα τον τηλεφωνικό κατάλογο, με την ελπίδα να βρώ τ' όνομα της Ρίμας. Τίποτα όμως...

Ξαναγύρισα στην κάμαρά μου και ξεπλύνθηκα στο κρεβάτι. Δε μπορούσα πιά να κάνω τίποτα, ως τ' άλλο πρωί που θ' άνοιγε η Τράπεζα.

Οι ώρες κύλησαν αργά... Λίγο αργότερα, κατέβηκα στο ρεστωράν κι' έφαγα όπως - όπως. Ύστερα πήγα να κοιμηθώ.

Τό πρωί, όταν πήρα το πρόγευμά μου, είπα στη χοντρή γυναίκα ότι είχα να ετοιμάσω ένα σωρό χαρτιά κι' ότι σκόπευα να εργαστώ στην κάμαρά μου. Με βεβαίωσε πως δε θα μ' ένοχλούσε κανείς.

Ανέβηκα στο δωμάτιό μου και κάθισα στο παράθυρο.

Η Τράπεζα άνοιξε στις 9. Σίγουρα, δε θα είχε πολλές δουλειές... Στις δυο πρώτες ώρες, μπήκαν μονάχα πέντε πελάτες. Ύστερα η κίνηση έγινε κάπως ζωηρότερη, αλλά όχι πολύ.

Έμεινα στη θέση μου, ελπίζοντας

πάντα. Όσοπου Εκλείσε η Τράπεζα. Τη στιγμή εκείνη ένοιωθα τέτοια κατάπληξη, που θα μπορούσα να κόψω το λαιμό μου...

Έπρεπε να φύγω τ' άλλο πρωί, κι' ήξερα πως δε μούμενε πιά η παραμικρή ελπίδα να βρώ τη Ρίμα πριν φύσώ ο καιρός της πληρωμής της δεύτερης δόσεως.

Πέρασα το υπόλοιπο απόγευμα και το βράδυ αναζητώντας του κάκου κάποιον άλλο τρόπο για να την ανακαλύψω...

Δε θα μ' ώφελούνσε σε τίποτα να γυρίσω τους δρόμους, με την ελπίδα να τη συναντήσω. Απεναντίας μάλιστα, θα ήταν επικίνδυνο. Μπορούσε εύκολα να με δέξει πριν τη δω εγώ, και τότε θα εξαφανιζότανε.

Σαφηνικά μου ήρθε μία ιδέα: Γιατί να μην αποσταθώ σε κάποιο ιδιωτικό αστυνομικό πρακτορείο;

Για μερικές στιγμές, ένθουσιαστηκα τόσο απ' αυτή την έμπνευσή μου, ώστε λίγο έλειψε να κατεβώ τέσσερα - τέσσερα τα σκαλοπάτια και να μάζω στον τηλεφωνικό κατάλογο για τη διεύθυνσι ενός τέτοιου πρακτορείου.

Ύστερα όμως κατάλαβα πως δε θα τολμούσα ποτέ να πραγματοποιήσω αυτό το σχέδιο.

Όταν ξαναβρίσκω τη Ρίμα, θα τη σκότωνα! Άλλ' οι ντέτεκτιβ του πρακτορείου κι' με θυμόνταν τότε και θα πληροφορούσαν την αστυνομία ότι τους είχα αναθέσει να βρουν τη Ρίμα. Έπειτα απ' αυτό, η αστυνομία θα μ' αναζητούσε...

Όχι, ήταν μία υπόθεσι που άφορούσε μονάχα τη Ρίμα και μένα. Κανείς δε μπορούσε να με βοηθήσει. Έπρεπε να τα βγάλω πέρα μόνος μου.

Κατάλαβα τη στιγμή εκείνη ότι, κι' αν ακόμα κατόρθωνα να τη βρώ, θα έπρεπε ακόμα να σοφιστώ ένα τρόπο για να τη δολοφονήσω χωρίς να κινδυνέω καθόλου.

Δε με σταματούσε η ιδέα του φόνου. Έπρόκειτο για το μέλλον της Σαρίτας και το δικό μου απ' τη μία μεριά. Κι' απ' την άλλη για την άχρηστη ζωή της Ρίμας.

Μα θα έπρεπε να τη σκοτώσω έτσι που να μη μπορούσαν ποτέ να μ' ανακαλύψουν. Άραγε είχε εκμιστηρευθεί σε κανένα πως μ' εξέδίαζε; Έπρεπε να βεβαιωθώ και γι' αυτό.

Όλη εκείνη η ιστορία ήταν βουτηγμένη σε μία έφιαλτική ατμόσφαιρα. Η μία δυσκολία έφερνε άλλη, κι' άλλη ακόμα...

Μα πρώτα απ' όλα έπρεπε να τη βρώ!

Ύστερα θ' άφαινα πιά να με ώδηγήσουν οι περιστάσεις, ως προς τον καλλίτερο τρόπο δολοφονίας της.

Τέλος, θα έπρεπε να μαι απόλυτα σίγουρος πως δε θα μπορούσαν να με κατηγορήσουν για το φόνο.

Τ' άλλο πρωί πήρα το αεροπλάνο για τ' Ολαντ Σίτυ. Κι' έφτασα στο γραφείο μου λίγο μετά τις 11.

Ο Τζάκ μίλουσε εκείνη την ώρα στο τηλέφωνο. Μόλις με είδε, είπε στο συνομιλητή του:

—Θα σάς ξαναπάρω σε δέκα λεπτά. Έχω να κανονίσω κάτι επείγον.

Έκλεισε το τηλέφωνο και με κύτταξε. Κατάλαβα άμέσως πως είχε συμβή κάτι πολύ σοβαρό.

Ο Τζάκ ήταν χλωμός, με τα μάτια κομμένα, σά να μην είχε κοιμηθώ καθόλου όλη τη νύχτα. Τό πρόσωπο συνήθως πρόσωπό του είχε τέτοια έκφρασι, ώστε πέρασε μία παγωμένη ανατριχίλα απ' τη ραχοκοκαλιά μου...

—Πήγες στο σπίτι σου, Τζέφ; με ρώτησε.

—Όχι. Τώρα μόλις έφτασα με τ' αεροπλάνο.

Αφισα χάρω τη βαλίτσα μου και πέταξα τ' αδιάβροχό μου πάνω σ' ένα καθίσμα.

—Προσπάθησα να επικοινωνήσω

μαζί σου, αλλά δεν τα κατάφερα, μου είπε ο Τζάκ με φωνή βραχνή και λίγο τρεμουλιαστή. Που διάβολο ήσυνα;

—Μα τί συμβαίνει; τον ρώτησα.

Αφού διάτασε λίγο, σηκώθηκε σι-συνα;

—Η Σαρίτα...

Η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπά για ένα δευτερόλεπτο κι' ύστερα χοροπήδησε μέσα στο στήθος μου.

—Περί τίνος πρόκειται; φώναξα.

—Για κάτι σοβαρό, Τζέφ... Έγινε ένα δυστύχημα... Προσπάθησα να σε ειδοποιήσω, παντού όπου πίστευα πως θα μπορούσα να σε βρώ...

Είχα παγώσει τώρα κι' έτρεμα σύγκομος.

—Δεν πέθανε, Ε; τραύλισα.

—Όχι, αλλά είναι βαρεία πληγωμένη. Ένας μεθυσμένος σωφέρ έπεσε πάνω στ' αυτοκίνητό της... Φοβάμαι πως είναι πολύ σοβαρή η κατάστασί της, Τζέφ!

Έμεινα ακίνητος, με τὰ μάτια μου κορφωμένα πάνω του. Ένοιωθα ένα μεγάλο κενό μέσα στο στήθος μου και δοκίμαξα την έντυπωσι πως ήμουν ολομόναχος στον κόσμο...

—Πότε συνέβη, αυτό; ρώτησα.

—Τό ίδιο πρωί που έφυγες...

Είχε βγή για φάνια. Εκείνος ο μπρεκς πήγαινε αριστερά της...

—Τζάκ, μη μου κρύβεις τίποτα! Πές μου ακριβώς σε ποιά κατάσταση είναι!

Έκανε τὸ γύρο τοῦ γραφείου του κι' ακούμπησε τὸ χέρι του στο μπράσο μου.

—Οι γιατροὶ κάνουν ὅτι μποροῦνε. Πρέπει να περιμένουμε. Είναι ζήτημα χρόνου... Δε μπορείς να τη δεις, για τὴν ὥρα. Κανείς δε μπορεί να τη δῇ...

Μόλις θα υπάρχη κάτι καινούργιο, θα τηλεφωνήσουν ἐδὼ απ' τὸ νοσοκομείο... Έχει μία ελπίδα να σωθῇ... ἀλλὰ πολὺ μικρή!

—Που τὴν ἔχουν τώρα;

—Στὸ Κρατικὸ Νοσοκομείο. Ἄκουσε όμως...

Βγήκα τρέχοντας, πέρασα μπροστά στην καταχλωμή Κλάρα και πήδησα στο άσαναπ.

Δεν κατάλαβα πώς βρέθηκα στο δρόμο... Σταμάτησα ένα ταξί, σαν τρελλός.

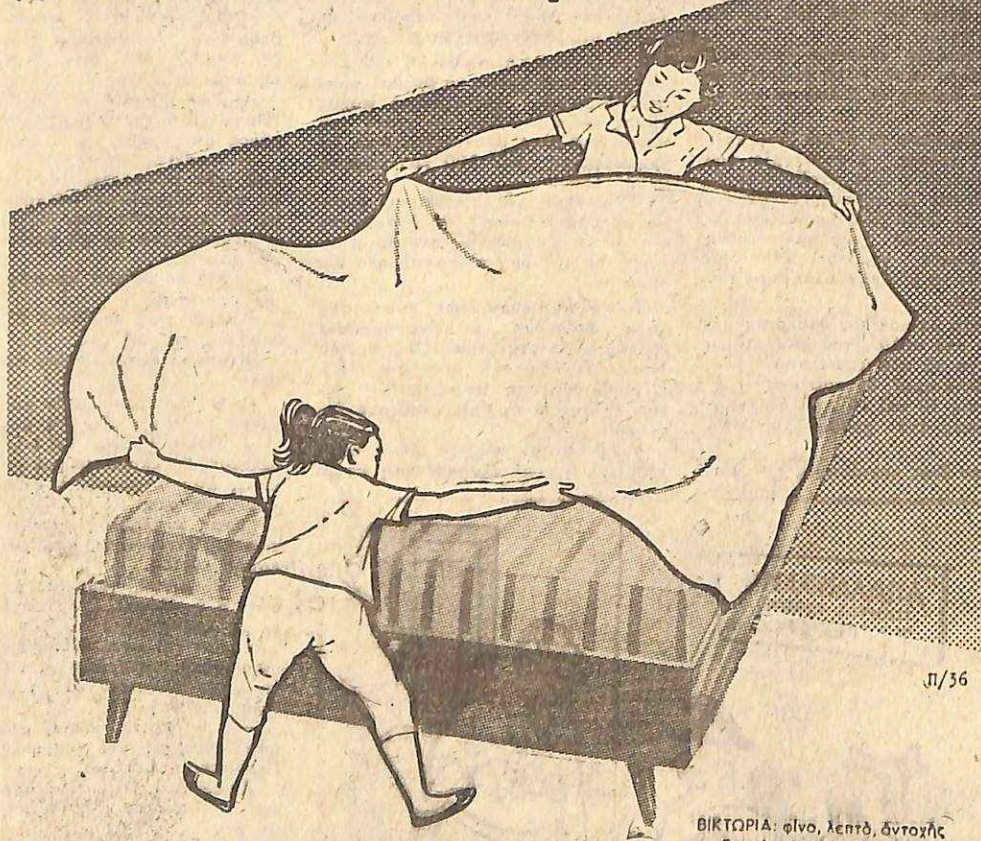
—Στὸ Κρατικὸ Νοσοκομείο! φώναξα στὸ σωφέρ. Σας ἰκετεύω, κάνετε γρήγορα!

Ο σωφέρ μούρριξε μία ματιά. Ὑστερα ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ξεκίνησε ὀλοταχῶς, ἀπὸ διάφορα μικρά δρομῶνα δίχως πολλὴ κινήσι. Ἐγὼ ἔμεινα ἀκίνητος, με τὸ κορμί ἀλύγιστο καὶ τὶς γροθιές μου σφιγμένες πάνω στὰ γόνατά μου.

Σκεπτόμουν ὅτι, ἐνὼ ἐγὼ ἔψαχνα γιὰ τὴ Ρίμα, τὸ πρόσωπο ποὺ ἦταν γιὰ μένα τὸ πᾶν στὸν κόσμο κειτότανε σ' ἕνα κρεβάτι νοσοκομείου. Κι' ἐνοιωθα ἕνα ψυχρὸ καὶ θανάσιμο μῖσος γιὰ τὴ Ρίμα...

Τὸ ταξί ἔφτασε στὸ νοσοκομείο σὲ δέκα λεπτά μόνᾳς.

Μάδε το από τώρα...

...τὰ καλὰ σεντόνια εἶναι ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Αυτό το σήμα εγγυάται ότι αγοράζετε γνήσιον βρασιον ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Με ὅτι θάζει ὁ νους σὲ θαμβακερὰ ὑφάσματα, ἡ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΘΑΜΒΑΚΟΣ ΑΕ

ντύνει, στολίζει, νοιουσιευρεί!

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: ὀφιο, λεπτό, ἄντοχης
Σεντόνι υψηλῆς ποιότητος.
ΙΡΑΝΔΑ: Στερεό, πολυτελές
πάντα χιονάτο.
№ 120: Γερό, λευκὸ ἢ σὲ εὐχά-
ριστους ἀνεξίτηλους χρωμα-
τισμούς.
ΧΑΣΙΔΕΣ № 333
ΠΕΡΚΑΛΙΑ № 33

Μία μηχανή

είναι ὁ ἄνθρωπος...

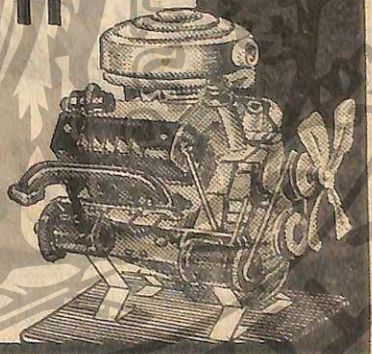
Και ὅπως
ἢ κάθε
μηχανή...

...ἔτσι καὶ ὁ ἀνδρώπινος
ὀργανισμὸς χρειάζεται
τὴν κατάλληλη λίπανση
γιὰ νὰ λειτουργῇ
κανονικὰ καὶ ὁμαλὰ.

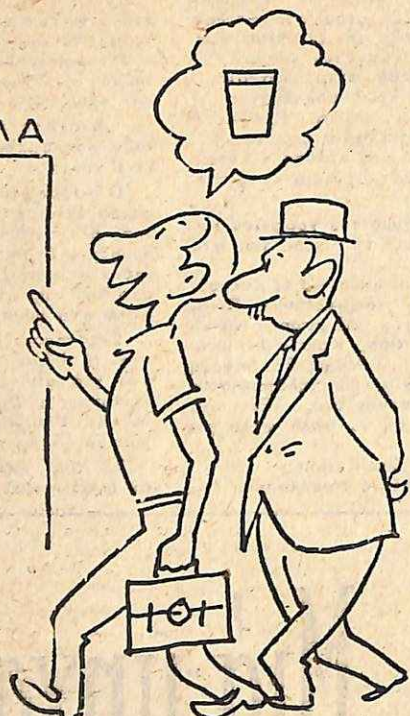
**ΒΙΤΑΜ
ΦΥΤΙΝΗ**

ἀπὸ ἀγνὸ
ἐλαιόλαδο.

Ἰδεώδη γιὰ τὴν ὑγιεινὴ διατροφή
ΒΙΤΑΜ - ΦΥΤΙΝΗ
Προϊόντα **ΕΛΑΪΣ**

ΙΖΟΛΑ

• Όταν βλέπω την ΙΖΟΛΑ θυμάμαι ένα ποτήρι νερό.

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Πρώτοι

στὰ

ΠΑΙΔΙΚΑ

και

φθηνότεροι

Bébé Rose

ΑΘΗΝΑΙ — Πλατεία Καπνικάρων
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Γεωργίου Α'

Ένας πλήρως τ' σωφέρ, με ρώ-
τησε:
— Η γυναίκα σας;...
— Ναί!
Καθώς ανέβαινα τρία - τρία τα
σκαλοπάτια, ο σωφέρ μου φώναζε
από πίσω:
— Καλή τύχη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Α'

Ο δόκτωρ Βάινμποργκ ήταν Έ-
νας άντρας ψηλός, σκυφτός, με
γαμψή μύτη. Είχε στη ματιά του
την έκφραση του ανθρώπου που γνώ-
ρισε από κοντά τον άνθρωπο που
πόνο.

Μόλις είχα δώσει τ' όνομά μου
στην είσοδο, μία νοσοκόμα με ε-
λας οδηγώντας άμεσα στο γραφείο
του γιατρού. Τώρα καθόμουν άπε-
ναντί του και τον άκουγα να μου
λέει:

— Είναι ζήτημα χρόνου, κύριε
Χαλλινταίη. Έγώ έκανα ότι ήταν
δυστό για τη γυναίκα σας, επί του
παρόντος τουλάχιστον... Κρίμα
που λείπατε σε ταξείδι, όταν τη φέ-
ρανε στο νοσοκομείο! Έπί 12 ώρες
διατηρούσε όλη την πνευματική της
διαγωγή και ζητούσε να σας δει.

— Τώρα είναι άναίσθητη... κι' έ-
ξαρτάται από διάφορους παράγον-
τες το αν και πότε θα συνέλθω...
Θέλω να μιλήσω μαζί σας γι' αυ-
τό το πρόβλημα. Η γυναίκα σας
παρουσιάζει σοβαρές βλάβες στον
εγκέφαλο. Υπόρχει λοιπόν ένας πε-
ρίφημος χειρουργός, ειδικευμένος
σε τέτοιες έγχειρήσεις.

— Μία έγχειρήσι στον εγκέφαλο
είναι πάντα επικίνδυνη και πολύ δύ-
σκολη. Άλλ' ο δόκτωρ Γκουντγίγερ
έχει πολλές επιτυχίες στο ένεργη-
τικό του. Πιστεύω ότι, στα χέρια
του, η γυναίκα σας θαχί πιθανόν-
τες 50 τοίς 100 να γλυτώσω... Η
άμοιβή του θα είναι 3 χιλιάδες
δολάρια, έκτος βέβαια απ' τα
πρόσθετα έξοδα. Με λίγα λόγια,
πρέπει να προβλέψετε μία δαπάνη
5 χιλιάδων δολαρίων, δίχως έγγύ-
ση επιτυχίας.

— Δε με νοιάζει πόσα θα πληρώ-
σω! Είδοποιήστε το δόκτορα Γκουντ-
γίγερ. Ξοδέψετε όσα θέλετε!

Ο δόκτωρ Βάινμποργκ πήρε άμέ-
σως ότο τηλέφωνο το σπίτι του
διασώζον συναδέλφου του.

Χρειάστηκε πέντε λεπτά της ώ-
ρας γιά να μπορέση να πάρη γραμ-
μή, και μερικά λεπτά ακόμα γιά να
πέσει τη γραμμάτιά του ότι έπρό-
κειτο γιά κάτι πολύ έπείγον.

Το αίμα μου πάγωσε στις φλέ-
δες μου. Όταν τον άκουσα να έξη-
γη τη φύση των τραυμάτων της Σα-
ρίτας. Δέν κατάλαβα παρά τα μι-
σά απ' όσα έλεγε, αυτά όμως που
μπορέσα να καταλάβω με κατατό-
πισαν με το παραπάνω γιά τη σο-
βαρότητα της καταστάσεως της γυ-
ναίκας μου.

Η γραμματέας του χειρουργού
είπε ότι θα ξανακαλούσε, κι' έκλει-
σε το τηλέφωνο.

— Θα κανονιστή το ζήτημα, κύ-
ριε Χαλλινταίη, μου είπε ο γιατρός.
Ποτέ ο δόκτωρ Γκουντγίγερ δέν άρ-
νήθηκε να έπεμψει σε μία έπείγουσα
περίπτωση. Θάρρη άποσώδηποτε.

— Θα μπορούσα να δώ τη γυναι-
κά μου;...

— Τί θα κερδίσετε; Είναι άναί-
σθητη.

— Πάντως, θέλω να τη δώ.

Με κούταξε στα μάτια κι' ύστε-
ρα έγνεψε καταφατικά.

— Έλάτε μαζί μου, μου είπε.
Περάσαμε από διάφορους διαδρό-
μους, ανέβηκαμε μία σκάλα και
φτάσαμε σε μία πόρτα, μπροστά
στην όποια καθόταν σε μία καρέ-
κλα και κάπνιζε ένας άντρας κοντό-
χοντρος — άστυνομικός, δίχως άλ-
λο. Αυτός μαύριζε μία άδιαφορή
ματιά κι' είπε στο γιατρό:

— Θέλω να μιλήσω στην άρρω-

στη, μόλις συνέλθω. Δε μπορούμε να
κρατάμε μέσα αιώνας το σωφέρ!

— Θα πρέπει να περιμένετε πο-
λύ ακόμα, άπάντησε ο δόκτωρ Βάιν-
μποργκ.

Γύρισε ύστερα το πόμολο κι' έ-
νοιξε την πόρτα.

Στάθηκα στα πόδια του κρεβα-
τιού της Σαρίτας, τρώγοντάς την
με τα μάτια. Το κεφάλι της ήταν
τυλιγμένο μ' επιδέξιμους και τό
σεντόνι τραβηγμένο ως το πηγούνι
της. Φαινόταν μικρούλα και το πρό-
σωπό της ήταν χλωμό, κέρινο, σε
μιάς πεθαμένης.

Μία νοσοκόμα καθόταν δίπλα στο
μαξιλάρι της. Σηκώθηκε, κούταξε
το γιατρό και του έγνεψε συνθημα-
τικά με το κεφάλι.

— Ήταν η χειρότερη στιγμή της
ζωής μου! Έμεινα σαν άπολιθωμέ-
νος, με τα μάτια καρφωμένα στη
Σαρίτα, κι' ένοιωθα το ένστικτο
συναίσθημα ότι ποτέ πιά δε θα με
ξανακίταζε, ποτέ δε θα μου ξανα-
μιλούσε, ποτέ πιά δε θα μ' έσφιγ-
γε στην άγκαλιά της!...

Ξαναγύρισα στο διαμέρισμά μου.
Τη στιγμή ακριβώς που άνοιγα την
πόρτα, χτύπησε το τηλέφωνο.
Πήρα το άκουστικό. Ήταν ο δή-
μαρχος.

— Έσείς, Τζέφ; μου είπε. Προ-
σπάθησα τόσες φορές να σας πά-
ρω στο τηλέφωνο... Έμαθα απ' το
Τζάκ ότι είχατε πάει στο νοσοκο-
μείο. Πώς είναι η Σαρίτα;

— Τα ίδια πάντα... Θα καλέ-
σουν ένα ειδικό χειρουργό του έγ-
κεφάλου. Χοιιάζεται η έγχειρήσι.

— Η Χίλντα κι' εγώ σας σκε-
πτόμαστε δλοένα. Μπορούμε να κά-
νουμε κάτι γιά σας;

Την ευχαρίστησα με άχρωμη φω-
νή...

— Όχι, του είπα. Όλα εξαρτών-
ται τώρα απ' το χειρουργό.
— Θα χρειαστήτε λεφτά, Τζέφ.
Έχω κάνει λόγο στα μέλη της επι-
τροπής. Θα σας προκατάβουν τώ-
ρα άμέσως τη μισή άμοιβή σας.
Άύριο θαχί κατατεθειμένα στην
Τράπεζά σας 30 χιλιάδες δολάρια.
Πρέπει να τη σώσουμε άποσώδηποτε!
Είναι η γοητευτικότερη, η πιο υπέ-
ροχη γυναίκα του κόσμου!...

Δε μπόρεσα ν' άκούσω περισσό-
τερα.

— Ευχαριστώ, είπα διακόπτοντάς
τον.

Κι' Εκλεισα το τηλέφωνο.

Άρχισα να πηγαίνω έρχομαι μέ-
σα στο δωμάτιο. Έπείτα από λί-
γο, χτύπησε το κουδούνι της πόρ-
τας. Ήταν ο Τζάκ.

— Λοιπόν, τί νέα; με ρώτησε.

Του μίλησα γιά τον ειδικό χει-
ρουργό. Έπεσε σε μία πολυθρόνα
κι' έτριψε τα μάτια του.
— Δε χρειάζεται να σου πώ πό-
σο είμαι άναστατωμένος! Γιά την
ώρα όμως, άς μιλήσουμε πρακτικά.
Το μέλλον και των τριών μας εξαρ-
τάται απ' αυτή τη γέφυρα. Άκούσε
λοιπόν τί σου προτείνω: Ανακάλυ-
ψα ένα νέο, που μόλις βγήκε απ'
το πανεπιστήμιο και μπορεί να σε
άντικαταστήσει ως ένα σημείο. Τώ-
ρα που έχει βάλει το νερό στο αύ-
λακι, αυτός δε θαχί παρά ν' άκο-
λουθήσει το πρόγραμμά που ξέρα-
ξες εσύ.

— Θα θέλεις, φυσικά, να βρίσκε-
σαι σε συνεχή έπαφή με το νοσοκο-
μείο. Αυτός ο νέος λοιπόν κι' εγώ
μπορούμε ν' αναλάβουμε γιά ένα
μήνα τη δουλειά του γραφείου, ώστε
να μείνεις έλεύθερος. Σύμφωνοι;

— Ναί, αν είσαι σίγουρος πώς
θα το βγάλη πέρα.

— Ναί, θα το καταφέρουμε γιά
ένα μήνα. Ύστερα όμως θα ξανα-
πίσσης δουλειά. Ά, και κάτι άλ-
λο, Τζέφ! Άν έχω ανάγκη από
λεφτά, μπορείς να μου ζητήσεις.

— Ευχαριστώ, γέρο μου. Έχω
ότι μου χρειάζεται.

— Καλά... Μή σ' ενοχλείσαι
πολύ! Η Σαρίτα είναι νέος γερή.

Θα γίνω καλά... Μπορώ να κάνω
τίποτα γιά σένα;

— Όχι, Τζάκ, σ' ευχαριστώ. Άν
με χρειαστής, θα με βρήξ έδω. Τους
είπα πώς θα περιμένα στο σπίτι
μου. Μου φάνηκε έντελώς περιττό
να περιμένω στο νοσοκομείο.

— Άσφαλώς. Λοιπόν...

Έβλεπα καθαρά πώς βιαζότανε
να φύγ. Όση σημασία είχε γιά
μένα η Σαρίτα, άλλη τόσο είχε γι'
αυτόν η γέφυρα. Το καταλάβαινα
πολύ καλά. Μα, γιά τήν ώρα, δε μ'
ένοιαζε καθόλου αν θα φτιανόταν η
όχι η γέφυρα.

— Μή χάνεις το ήθικό σου, Τζέφ.
μου σύστησε ο Τζάκ πηγαίνοντας
προς την πόρτα.

Σταμάτησε μία στιγμή γιά να με
κούταξε και πρόσθεσε:

— Γλύτωσε από κείνους τους
μικρούς μπλεάδες που είχαν, μήπως
μπορώ να κάνω τίποτα γιά σένα σ'
αυτό το ζήτημα;

— Όχι, το κανόνισα, τον βεβαί-
ωσα.

Έγειρε το κεφάλι του κι' έφυγε.

Άναψα ένα τσιγάρο, τράβηξα
δυό ρουφηξιές και τσάθωσα ύστερα
μέσα στο τασάκι. Σε όκτώ μέρες,
έπρεπε να πληρώσω στη Ρίμα άλ-
λως 10 χιλιάδες δολάρια, κι' ένα
μήνα άργότερα άλλες 30 χιλιάδες.
Ήμουν σίγουρος δε πώς δε θα
σταματούσε ως εκεί. Θα συνέχιζε
τον έκδικισμό της, θα μούπινε όλο
το αίμα!

Με τα έξοδα που έπρεπε να κάνω
γιά το γιατρό και το νοσοκομείο,
χρειάζομουν όλα μου τα λεφτά.
Όστόσο δέν τολμούσα να μη την
πληρώσω. Ήταν αρκετά τρελή,
ώστε να με καταγγείλνι στην άστυ-
νομία. Και τότε θα με κλειναινε στη
φυλακή, τη στιγμή ακριβώς που η
Σαρίτα είχε την περισσότερη ά-
νάγκη μου!

Πηγαίνω έρχομαι μέσα στην κά-
μαρα κι' αναρωτιόμουν τί έπρεπε
να κάνω. Δε μπορούσα να πάω στη
Σάντα Μπάρμπαρα, όσο ήταν η Σα-
ρίτα σοβαρά άρρωστη. Όστόσο έ-
πρεπε να κάνω κάτι...

Τέλος, άποφάσισα να ζητήσω απ'
τη Ρίμα να μου δώση μία παρά-
ταση.

Της έγραψα ένα γράμμα, πληρω-
φορώντας την γιά το δυστύχημα της
Σαρίτας και εξηγώντας της ότι δε
θα μπορούσα πιά να της δώσω λε-
φτά, ώπου να μάθω ακριβώς πό-
σα θαχίπρεπε να ξοδέψω. Άργότερα,
θα ξοφλούσα το χρέος μου.

Δέν έξρω γιάτί φαντάστηκα πώς
θα μπορούσε να φανή μεγαλόμυχη
και πονετική. Ίσως η άγανία κι' ο
φόβος δε μ' άφιναν πιά να λογικευ-
θώ... Άν συλλογίζομουν μία
στιγμή σε τί είδους γυναίκα έγρα-
φα, δε θάστελνα ποτέ αυτό το γράμ-
μα. Μα δέν ήμουν σε θέση να σκε-
φτώ ξάστερα.

Παρακάλεσα το θυρωρό να στείλν
άμέσως το γράμμα, έπείγον. Η Ρί-
μα θα το λάβαινε τη μεθεπόμενη μέ-
ρα, αν η Τράπεζα του Λος Άντζε-
λες τσάστελνε δίχως άργοπορία στον
προορισμό του.

Κατά τις 8, μου τηλεφώνησαν
απ' το νοσοκομείο. Είχε φτάσει εκεί
ο δόκτωρ Γκουντγίγερ και με καλού-
σαν να πάω κι' εγώ άμέσως.

Ο Γκουντγίγερ ήταν μάλλον κον-
τός, χοντρος, φαλακρός, με άπότο-
μους τρόπους.

Μου είπε πώς σκόπευε να κάνη
άμέσως την έγχειρήσι.

— Δε θέλω να μείνετε σε αταπά-
τη, κύριε Χαλλινταίη, πρόσθεσε. Η
κατάστασι της γυναίκας σας είναι
πολύ σοβαρή. Θάναι δύσκολη η έγ-
χείρησι. Γιά να σας μιλήσω ειλικρι-
νά, έχει μικρές πιθανότητες επιτυ-
χίας. Μα θα κάνω ό,τι μπορώ...
Φρονώ ότι πρέπει να μείνετε έδω.

Οι τρεις έπόμενες ώρες ήταν οι
πιο άτελείωτες κι' οι πιο τρομερές
που πέρασα ποτέ. Κατά τις 10, ήρ-
θε κι' ο Τζάκ και κάθισε κοντά μου,

στην αίθουσα άναμονής. Δέν άνταλ-
λάσαμε ούτε λέξι.

Λίγο άργότερα, φτάσανε ο δή-
μαρχος κι' η γυναίκα του. Η κ.
Μάτισον με άγγιξε στον ώμο, καθώς
περνούσε μπροστά μου. Ύστερα κά-
θισαν κι' οι δυό, γιά να μου κρατή-
σουν συντροφιά.

Στις 12 και 35', παρουσιάστη-
κε στην πόρτα μία νοσοκόμα και
μου έγνεψε με το δάχτυλο. Κανείς
δέν είχε τίποτα. Καθώς όμως σηκω-
νόμουν και διέσχισα το δωμάτιο,
κατάλαβα πώς προσεύχονταν όλοι
γιά τη Σαρίτα...

Στο διάδρομο, είδα την Κλάρα
καθισμένη σε μία καρέκλα, να κρα-
τά η μαντήλι της πάνω στα μά-
τια της. Ο έπιστάτης και τέσσε-
ρις τεχνίτες μας άκούμπουσαν στον
τοίχο, με ύφος στενοχωρημένο. Εί-
χαν έθει να περιμένουν μαζί μου.
Κι' έβλεπα πόσο φαινόταν άνησυ-
χοι...

Άκολούθησα την νοσοκόμα ως το
γραφείο του δόκτορος Βάινμποργκ.

Ο Γκουντγίγερ κάπνιζε ένα τσι-
γάρο. Φαινόταν γέρος και κουρα-
σμένος. Ο Βάινμποργκ στεκόταν
όρθιος κοντά στο παράθυρο.

— Η έγχειρήσι πέτυχε, κύριε
Χαλλινταίη, μου είπε ο Γκουντγίγερ.
Μένει να μόνουμε τώρα τις συνέ-
πειες. Θεωρώ όμως σίγουρο πώς η
γυναίκα σας θα ζήση.

Νατόσο, κάτι τι στην άτμόσφαι-
ρα και στον τόνο της φωνής του μ'
έκανε να καταλάβω πώς δέν έπρεπε
να βιαστώ να χαρώ...

— Έξακολουθήστε λοιπόν, γιά-
τρέ... Τί άλλο έχετε να μου πη-

τε; ρώτησα με βραχνή φωνή.

— Οι βλάβες του εγκέφαλου είν-
αι σημαντικές, άπάντησε ήρεμα.
Πιστεύω πώς η γυναίκα σας θα ζή-
ση, σας πληροφορώ όμως με μεγα-
λη μου λύπη ότι θα είναι πάντα ά-
νάπηρη.

Σταμάτησε, με τα φρύδια ζωο-
μένα, και γύρισε άλλοι τα μάτια
του.

— Είμαι βέβαιος πώς θέλετε να
μάθετε όλη την αλήθεια, συνέχισε.
Με τις καλλίτερες προϋποθέσεις,
θάναι ύποκρωμένη να πέρσση την
ύπόλοιπη ζωή της σε μία πολυθρό-
να με τροχούς. Φοβάμαι ακόμα μή-
πως έλαττωθή σημαντικά η ίκανό-
της της όμιλίας της, καθώς κι' η
μνήμη της.

Με κούταξε πάλι, και διάβασα
στα μάτια του θλίψη κι' άπογοή-
τευσι.

— Αυτούμαι, κύριε Χαλλινταίη,
πρόσθεσε. Δε μπορώ να σας πώ τί-
ποτα ένθαρρυντικό. Το μόνο σχεδόν
βέβαιο είναι ότι η γυναίκα σας θα
ζήση.

— Και πό λέτε αυτό επιτυχία;
φώναζε. Δε θα μπορή πιά να περ-
πατήση, θα δυσκολεύεται να μιλή-
ση, δε θα με θυμάται πιά... Είν'
επιτυχία, αυτό;

— Είναι αληθινό θαύμα που της
έσωσε τη ζωή ο δόκτωρ Γκουντγίγερ
δήςλωσε ο Βάινμποργκ παίρνοντας
μέρος στη συζήτησι.

— Τη ζωή της; Ζωή είν' αυτή;...

Δε θάταν προτιμώτερο να πέθαινε;
Βγήκα απ' το δωμάτιο και πέρα-
σα βίστικά το διάδρομο.

Ο Τζάκ στεκόταν στο κατώφλι

της αίθουσας άναμονής. Μ' άρπα-
ξε απ' το μπράτσο, μα του έφω-
να μ' ένα νιάνγμα και συνέχισα το
δρόμο μου.

Βγήκα απ' το νοσοκομείο, κώθη-
κα στο σκοτάδι της νύχτας κι' έ-
ξακολουθήσα να περπατώ, στην τυ-
χη...

Είχα την άνόητη έντύπωσι πώς,
αν δε σταματούσα καθόλου, θα μπο-
ρούσα ν' άπομακρυνθώ απ' αυτό τον
εφιάλτη, να βγώ απ' τα σκοτάδια
στο άπλετο φώς, να φτάσω επιτέ-
λους στο σπίτι μου, όπου θάβρισκα
τη Σαρίτα να με περιμένη, όπως
έκανε πάντα από τότε που παντρε-
θήκαμε...

Β'
Τις τρεις έπόμενες μέρες, έξη-
σα μέσα σ' ένα κενό... Έμεινα
στο σπίτι μου, περιμένοντας να
χτυπήσει το τηλέφωνο.

Η Σαρίτα ήταν πάντα άναίσθη-
τη, μετ' όλη της καλώς και θανάτου.

Μόνος στο διαμέρισμά μου, δέν
ήθελα να δώ κανένα. Έτρώγα δυό
— τρεις μουσικές και κάπνιζα άδιά-
κοπα, καθισμένος σε μία πολυθρό-
να...

Κάθε τόσο μ' έπισκεπτόταν ο
Τζάκ. Έμεινε όμως μερικά λεπτά
μόνοχα, καταλαβαίνοντας ότι δέν
ήθελα συντροφιά.

Κανείς δε μου τηλεφωνούσε, γιά-
τί έξερανε όλοι πώς περιμένα τηλε-
φώνημα απ' το νοσοκομείο και πώς
θα ήταν αληθινή μαχαίριά γιά μέ-
να αν μ' έπαιρνε άλλος στο τηλε-
φωνο.

Όστόσο, το τρίτο βράδυ, κατά
τις 9, κουδούνισε το τηλέφωνο. Διέ-

Σταεί ο Τεύτεικος

στο σπίτι που υπάρχει

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΘΕΡΜΙΣ

3 ΤΥΠΟΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

ΟΝ 10 10.000 ΘΕΡΜΙΔΕΣ ΔΡΧ. 2.650
ΟΝ 13 13.000 ΘΕΡΜΙΔΕΣ ΔΡΧ. 3.200

καί' NEA

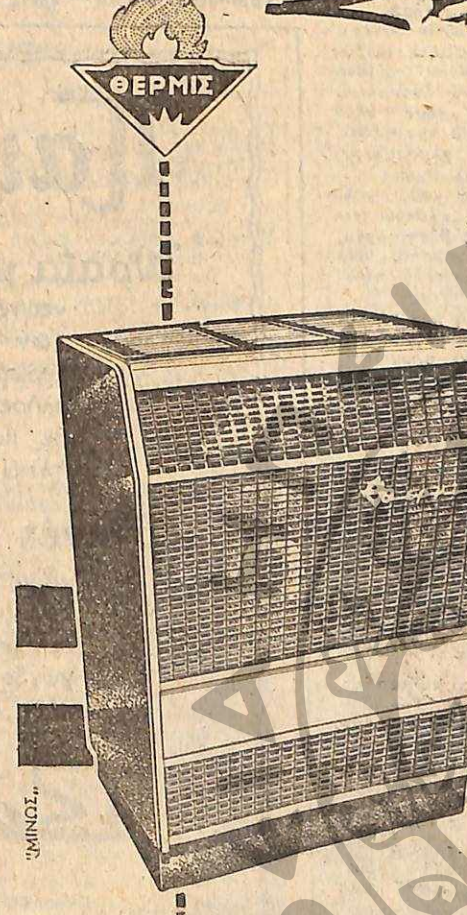
ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΘΑ 9 9.000 ΘΕΡΜΙΔΕΣ ΔΡΧ. 2.800

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑ

• ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
• ΑΣΦΑΛΕΙΑ
• ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

Πωλούνται
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΘΕΡΜΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΜΙΖΡΑΧΗ
ΣΤΟΡ - ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΟ ΚΑΙ ΦΘΗΝΟ ΡΑΥΙΣΜΟ

Ομορφανει!... όχι μονον το παράθυρο αλλά όλο κληρο το δωμάτιο με ΣΤΟΡ ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ από το ειδικό καταστήμα

"ΜΙΖΡΑΧΗ"
ΑΘΗΝΑΙ: ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ 10

ΔΙΑΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΒΟΥΛΑΣ
ΕΛΑΒΕΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
ΣΤΟΦΕΛ 6-ΣΙΑ (ΠΑΡΑΚΙ)

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ Δεχεται
9 - 12 και 5 - 7 ώρες επί συνεν-
τεύξει. Χαρίλ. Τρικοπού 113. Τηλ.
613-610.

Όχι πλέον
κάννες και προβλήματα
ΣΤΕΓΝΩΜΑΤΟΣ...

ΜΕ ΤΑ ΝΕΑ ΣΤΕΓΝΩΤΗΡΙΑ
SCHARPF

ΠΡΟΛΟΝΤΙΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ
ΕΙΔΙΚΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
"ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ" ο.ε.
ΔΡΑΓΑΤΣΙΑΝΙΟΥ 6 ΤΗΛ. 32-195

σχισα τὸ δωμάτιο καὶ πήρα τ' ἀ-
κουστικό.
— Εμπρός! εἶπα. Ἐδῶ Χαλλιν-
ταίη.
— Ὡς νὰ σοὺ μιλήσω.
Ἦταν ἡ Ρίμα. Ἀναγνώρισα τὴ
φωνή της, κι' ἡ καρδιά μου ἀρχί-
σε νὰ χτυπάει ὀρμητικά.
— Πού εἶσαι; τὴ ρώτησα.
— Στὸ μπῆρ τοῦ ξενοδοχείου
«Ἀστωρ». Σὲ περιμένω. Πότε μπο-
ρεῖς νὰρθῆς;
— Τώρα ἀμέσως, εἶπα.
Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.
Τηλεφώνησα στὸ νοσοκομεῖο καὶ
εἶπα στὴν τηλεφωνήτρια ὅτι θὰ μπο-
ροῦσε νὰ με ζήτησιν στὸ μπῆρ τοῦ
«Ἀστωρ», ἂν εἶχε νὰ μοὺ ἀναγγεί-
λῃ τίποτα καινούργιο.
Ἐδρεξε ἔξω. Πῆρα τὸ ἀδιάδρο-
χό μου, ἔδωσα τὰ φῶτα καὶ κατέ-
βηκα μετὰ τὸν ἀσανσέρ. Ὅταν βρέθη-
κα στὸ δρόμο, πήρα ἕνα ταξί καὶ
πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀστωρ».
Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ, ἡ καρδιά
μου πάγωνε ἀπ' τὸ φόβο. Ἦμουν
σίγουρος πῶς ἡ Ρίμα δὲ θάχε κάνει
τόσο μακρινὸ ταξίδι γιὰ νὰ με δῇ,
ἂν εἶχε κάτι τι στὸ μυαλό της,
καὶ συμφέρον γι' αὐτήν...
Τὸ ξενοδοχεῖο «Ἀστωρ» ἦταν τὸ
καλλίτερο τῆς πόλεως. Εἶχε ἀλλά-
ξει κι' ὅλας ἡ Ρίμα τὸν τρόπο τῆς
ζωῆς της. Ἦξερε νὰ μεταχειριστῇ
καλὰ τὰ λεφτά μου.
Θὰ μπορούσε τώρα νὰ μοὺ ὑπα-
γορέψῃ τοὺς ὄρους της καὶ νὰ φύ-
γῃ, δίχως νάμαι σὲ θέσι νὰ τὴν πα-
ρακολουθῶ καὶ νὰ βρῶ τὴν ευκαι-
ρία νὰ τὴν ξεκάνω! Γιατὶ ἔπρεπε
νὰ βρίσκωμαι διαρκῶς κοντὰ σ' ἡ-
νὰ τηλεφώνω. Μπορούσε κάθε στιγ-
μὴ νὰ μοὺ τηλεφωνήσουν ἀπ' τὸ νο-
σοκομεῖο νὰ πᾶω ἀμέσως...
Σίγουρα, θὰ τὰ εἶχε μαντέψῃ ἡ
Ρίμα, ὅλ' αὐτά. Ἀλλοῖως δὲ θὰ
διακινδύνευε νὰ με συναντήσῃ.
Μπήκα στὸ μπῆρ τοῦ «Ἀστωρ».
Ἦταν σχεδὸν ἀδειανό, αὐτὴ τὴν ὥ-
ρα. Τρεῖς ἄντρες, ἔπιναν οὐίσκυ
καὶ κουβέντιαζαν σιγανὰ, ἀκουμπῶν-
τας με τοὺς ἀγκῶνες τοὺς στὸν
πάγκο. Σ' ἕνα γυναικίaco τραπέζι,
δύο ὄριμες γυναῖκες φλυαροῦσαν,
ρουφώντας τὰ κοκταίλ τούς.
Σὲ μιὰν ἄλλη γωνία καθόταν ἕ-
νας νέος, με φαρδιὲς πλάτες, γε-
ροδεμένος, μετὰ σπορ βίστα κρέμ,
ἕνα ὄστρο καὶ κόκκινο μαντήλι στὸ
λαιμό, ἕνα πράσινο παντελόνι πᾶνι-
νο καὶ καφετιά παπούτσι.
Τρόβηξε τὴν προσοχή μου μετὰ τὴν
χυδαία ὁμορφιά του. Ἐμοιάζε με σω-
φὲρ καμινιοῦ πού εἶχε πλουτίσει,
καὶ φαινόταν ἐντελὸς ἀταίριαστος
μέσα στὸ περιβάλλον ἑνὸς ξενοδο-
χείου πολυτελείας.
Κύτταξα γύρω, ἀναζητώντας τὴ
Ρίμα.
Καθότανε στὴ μέση τοῦ μπῆρ, ἀ-
πομονωμένη ἀνάμεσα σὲ ἀδειανὰ
τραπέζια καὶ καρέκλες. Δυσκολεύ-
τηκα νὰ τὴν ἀναγνωρίσω. Φορούσε
πράσινο φόρεμα καὶ μαῦρο μαν-
τῶ κι' εἶχε βάψει τὰ μαλλιά της μετὰ
τὴν τελευταία μόδα: μαύρα καὶ
γκρίζα. Ἦταν κομψοτάτη καὶ φαι-
νότανε κρύα καὶ σκληρὴ σὰν ἕνα
κομμάτι πέτρα.
Διέσχισα τὴ σάλα καὶ κάθισα σὲ
μιὰ καρέκλα. Ἀντίκρου της. Τὴν ἴδια
στιγμὴ, ὁ φηλὸς νέος πού καθόταν
στὴ γωνία, ἔστριψε λίγο τὸ κεφάλι
του καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του πᾶν
μου. Κατάλαβα τότε πὺς ἦταν
ὁ σωματοφύλακας τῆς Ρίμας.
— Καλὴσπέρα, μοὺ εἶπε ἐκείνη.
— Ἀνοιξὲ ὕστερα τὴν τσάντα της
ἀπὸ δόρα σαύρας, ἔβγαλε τὸ γράμ-
μα μου καὶ τὸ πέταξε μπροστὰ μου.
— Τί σημαίνουν αὐτές οἱ σαχλα-
μόνες σου; με ρώτησε.
— Τσαλᾶκωσα τὸ χαστί καὶ τῶσαλα
στὴν τσέπη μου.
— Ἐγὼ εἶπα 10 χιλιάδες δολ-
λάρια, τῆς εἶπα. Πρέπει νάσαι εὐ-
γνώστημένη. Γιὰ τὴν ὥρα δὲ ὑπο-
ρᾶ νὰ σοὺ δῶτα π... π... π... Χρει-
άζομαι ὅλα μου τὰ λεφτά, γιὰ νὰ

σῶσω τὴ ζωὴ τῆς γυναῖκας μου.
Ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα της μιὰ
λεπτὴ χρυσὴ τσιγαροθήκη. Πῆρε ἀ-
πὸ μέσα ἕνα τσιγάρο καὶ τ' ἄναψε
μ' ἕνα χρυσὸ ἀναπτήρα Ντάνχιλ.
— Τότε λοιπὸν πιστεύω πὺς θὰ
πάμε κι' οἱ δύο στὴ φυλακή, μοὺ
εἶπε. Σ' ἔχω προειδοποιήσει... Πί-
στευα πὺς θὰ προτιμούσε νὰ μεί-
νῃς κοντὰ στὴ γυναῖκα σου. Ἄν σ'
ἄρσεν ὁμῶς καλλίτερα ἡ φυλακή,
μπορῶ νὰ τὰ κανονίσω.
— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μι-
λάς σοδάρᾳ! διαμαρτυρήθηκε. Σοὺ
ἐξήγησα πὺς χρειάζομαι ὅσα λεφτά
ἔχω γιὰ τὴ θεραπεία τῆς γυναῖκας
μου. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς θὰ σοὺ
δώσω πάλι κάτι, ὅτι μπορέσω...
Δὲ γίνεται τίποτ' ἄλλο!
— Ἔσκασε στὰ γέλια.
— Κι' ὁμῶς θὰ γίνῃ, Τζέφ. ἀπάν-
τησε. Θὰ μοὺ δώσης τώρα ἀμέσως
ἕνα τσεκ γιὰ 10 χιλιάδες δολλά-
ρια, καὶ τὴν πρώτη τοῦ μηνὸς ἄλλο
ἕνα, 30 χιλιάδων. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ὁ-
ροὶ μου. Τὰ χρειάζομαι, τὰ λεφτά
αὐτά. Ἄν δὲν τὰ πάρω, εἴμ' ἔτοιμη
νὰ πᾶω στὴ φυλακή, ἀλλὰ θαρῶς
καὶ σὺ μαζί μου.
Τὴν κύτταξα στὰ μάτια. Φαίνε-
ται ὅτι καθεφεριζότανε τόσο καθά-
ρα στὸ πρόσωπό μου ἡ ἐπιθυμία
μου νὰ τὴ σκοτώσω, ὥστε γέλασε
ειρωνικά καὶ μοὺ εἶπε:
— ὦ, ξέρω! Θάθελες νὰ με σκο-
τώσης, ἔ; Βγάλ' τὸ ὁμῶς ἀπ' τὸ
μυαλό σου. Δὲν εἶμαι τόσο βλά-
κας... Βλέπεις ἐκείνον ἐκεῖ, μετὰ
τὸ σπορ κοστούμι; Εἶναι τσιμπημένος
γερά μαζί μου. Δὲ ρωτάει τίποτα.
Κάνει ὅ,τι τοῦ πᾶ. Τὸ κεφάλι του
εἶναι κλόουδο, ἀλλὰ τὰ μπράτσα
του γερά. Μὴ φανταστῇς ποτὲ πὺς
θὰ μπορούσε νὰ τὰ βγάλῃς πέρα
μαζί του.
»Βρίσκεται διαρκῶς κοντὰ μου.

Ἔτσι, κι' ἂν ἀκόμα με βόηθῃς —
πράγμα πού δὲν τὸ πιστεύω — δὲ
θὰ μπορέσης ποτὲ νὰ με σκοτώ-
σης. Βγάλε λοιπὸν ἀπ' τὸ νοῦ σου
αὐτὴ τὴν ἰδέα.
— Δὲ φαίνεται νὰ καταλαβαί-
νῃς τὴν κατάστασί μου, εἶπα προσ-
παθώντας νὰ μιλήσω ἥρεμα. Ἡ γυ-
ναῖκα μου ἔπαθε ἕνα σοβαρὸ δυστύ-
χημα καὶ βόσκειται τώρα σὲ κρίσι-
μη θέσι. Θὰ ὑποβληθῇ σὲ μεγάλα
ἐξοδα... Τὸ μόνο πού σοὺ ζητῶ, εἰ-
ναι νὰ μ' ἀφίσῃς μιὰ προθεσμία
γιὰ νὰ σὲ πληρώσω. Αὐτὴ τὴ στιγ-
μὴ, δὲ μοὺ εἶναι δυνατόν νὰ σοὺ δώ-
σω λεφτά καὶ συγχρόνως νὰ πληρώ-
σω γιατροὺς καὶ νοσοκομεία.
— Ἀλλήθευ; πρόφερε ἡ Ρίμα ἀνα-
σηκνώντας τοὺς ὄμους της καὶ γέ-
ροντας πίσω στὴν πολυθρόνα
της. Θὰ πᾶω λοιπὸν γραμμὴ στὴν
ἀστυνομία. Ἡ μοὺ δίνει τὰ λε-
φτά, ἡ θὰ πᾶς φυλακή. Διὰλέξε!
— Ἀκουσε, Ρίμα...
Ἔσκιψε μπροστὰ, ἐνῶ τὸ πρό-
σωπό της ἔπαιρνε μιὰ κακὴ ἐκφρα-
σι... Ἐσὺ νὰ μ' ἀκούσης!... Φαί-
νεται πὺς δὲν ἔχεις δυνατὴ μνήμη!
Μιὰ παρόμοια σκηνὴ συνέβη ἀνάμε-
σά μας πρὶν ἀπὸ 13 χρόνια. Ἰσως
νὰ τὴν ἔχῃσες, ἐγὼ ὁμῶς τὴ θυ-
μᾶμαι.
»Καθόμαστε δίπλα - δίπλα, μέ-
σα σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Μοὺ εἶπες
τότε πὺς, ἂν δὲ σοῦδινα 30 δολλά-
ρια, θὰ με παρόδινες στὴν ἀστυνο-
μία. Οὐμᾶσαι!... Μοὺ πῆρες τὴν
τσάντα μου, μ' ὅλα μου τὰ λεφτά.
»Δὲν τὸ ἔχῃσας! Σοὺ τὸ εἶπα ἀ-
πὸ τότε πὺς δὲ θὰ ξεγνοῦσα πο-
τέ... Κι' ὀρκίστηκε ὅτι, ἂν σὲ
κρατοῦσα κάποτε κι' ἐγὼ σὲ τέτοια
θέσι, δὲ θὰ σὲ λυπόυνα, ὅπως δὲ
με λυπήθηκες καὶ σὺ!
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Παιδικά
Ὠραία μοντέλα
νεώτατα, ἐφάμιλλα
τῶν καλυτέρων
Εὐρωπαϊκῶν, διὰ τὸ
πλήρες ντύσιμο κά-
θε παιδιοῦ, μέχρις
ἡλικίας 12 ἐτῶν.

Φθινές τιμές
χάρη στὴν πολυετὴ
πεῖρα, τὴν ἄρτια
ὀργάνωσι τῆς παρα-
γωγῆς καὶ τὴν με-
γάλῃ κατανάλωσι.

Bambino
ΕΡΜΟΥ 21

Προίκες διὰ τὰ νεογέννητα
Παιδικὰ ὑποδήματα τύπου Ἰταλίας
Βαπτιστικά καὶ εἶδη βαπτίσεως
Νυφικά Φορέματα καὶ εἶδη γάμου

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ τραῦμα τοῦ αἰσθητοῦ καὶ τοῦ
γραμμῆς κόντευε νὰ τελειώ-
σῃ. Ἐδῶ καὶ δύο βδομάδες, ἡ
δουλειὰ εἶχε γίνῃ πῶς ἐντάτικα,
μέρα καὶ νύχτα. Λίγες ἀκόμα
σκληρὲς προσπάθειες, καὶ θὰ φτά-
νανε στὸ τέλος.
Ὁ μηχανικός Ζὰκ Γκραμιὲ κύ-
ταζε τὸ ρολόϊ τῶν μετῶν του, ὅ-
που δεικνύει. Ἦταν 2 μετὰ τὰ
μεσάνυχτα.
— Ὅλα θὰ τελειώσουν τὴν ὥ-
ριμὴν μέρα! ψιθύρισε μ' ἱκα-
νοποίηση. Ὁ Ρομπέρ θὰ μείνῃ εὐ-
χαιριστῆμένος.
Μὲ μιὰ μερionoμία, προσπάθησε
νὰ διώξῃ τὸ μαῦρο πέπλο, πού
ἔπλυνε ἡ κοῦρασι μπροστὰ στὰ
μάτια του, τὰ κοκκινισμένα ἀπὸ
τὴν ἀπνία. Ἀκούμπησε σ' ἕνα
καμινίον καὶ πρὸσθεσε:
— Πρέπει νὰ κρατηθῶ ἄλλες
τρεῖς ὥρες! Ὁ καμινίος ὁ Ρομ-
πέρ εἶναι πεθαμένος κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν
κοῦρασι. Ὁ καμινίος εἶναι πεθα-
μένος!...
Λίγα μέτρα πῶς πέρα, ἡ νυχτε-
ρινὴ βάρδια ἐργαζότανε μετὰ ἡμέ-
ρας, ὅπως τῶν δυνατῶν προδο-
λέων.
Παρ' ὅλη τὴ δυνατὴ τοῦ θέ-
λησι, ὁ Ζὰκ Γκραμιὲ ἀρχισε νὰ
λυγίζει. Μιὰ νάρκη ἀπλωνότανε
στὸ νοῦ του, στὸ κορμὶ του...
Ἐσθονικά ὁμῶς, κάποιοι θερμὸς
τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ. Κάποιοι
ἐργάτες εἶχαν ἔρθῃ στὰ χεῖρα.
Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἡ οὐμπλο-
κὴ ἀπλώθηκε καὶ στοὺς ὕπολοι.
πούς.

—Ρομπέρ, εἶπε ὁ Ζὰκ, κάνε γρή-
γορα! Κινδυνεύει ὅλο τὸ ἔργο!

Πρωτότυπη ἐκδίκησις

Ἐκνευρισμένοι ἀπὸ τὴν κοῦρα-
σι, οἱ κίτρινες ὁ ἕνας πᾶν ὅσον
ἄλλο, ὀπλισμένοι μετὰ βαρεῖα
ἐργαλεία τοῦ Ζὰκ φάνηκε ἀλλό-
τρεψα νὰ τοὺς χωρίσῃ. Μὰ οἱ δια-
τάξεις τοῦ δὲ φέρον ἀποτέλε-
σμα.
Ἀπελπισμένοι τότε, ἀρχισε νὰ
τρέξῃ πρὸς τὴν κατακλινούσῃ, πού
ἀπείχε ἕνα χιλιόμετρο.
Μιὰ μεγάλῃ σκηνὴ ἦταν στη-
μένη γιὰ τὸν ἀρχιμηχανικό. Ὁ
Ζὰκ ἀνασπῶντας τὸ κοντὸ πανί
τῆς εἰσεόδου... κι' εἰμνε κερφω-
μένως στὴ θέσι του. Δὲν κοιμή-
ταν ὁ Ρομπέρ Βουρνιέ, καὶ δὲν
ἦταν μόνος. Μιὰ γυναῖκα βρι-
σκοῦν κοντὰ του... ἡ γυναῖκα
τοῦ Ζὰκ!
Ἐνὰς φοβερὸς πόνος ἄλλοιῳ,
ὅς γιὰ μιὰ στιγμὴ τρανικὰ τὸ κλῆ-
μα πρὸς τὸν Ζὰκ φάνηκε ἡ νέα
δυνατὴ φωνὴ πού ἐμπνεε ἡ νέα
γυνίκα, διαδέχτηκε βαρεῖα σιω-
πὴ. Τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα λές
κι' εἶχαν μεταβληθῇ σὲ πέτρινα
ἀγάλματα...
— Ρομπέρ, πρόφερε ἐπιτέλους
ὁ Ζὰκ μετὰ τὴν παραδέχῃ ἄρρη-
κῇ ἐξομῶσι γιὰ τὴν ἀσθένειά του.
Πλοκή μετὰ τῶν ἐργατῶν. Νό-
μιζω πὺς μόνο ἡ ἐπιβολὴ σου μπο-
ρεῖ νὰ φέρῃ κάποιον ἀποτέλεσμα.
Κάνε γρήγορα! Κινδυνεύει ὅλο
τὸ ἔργο!
Ὁ Ρομπέρ δίστασε. Μιὰ ὀδυνή
ρὴ ἀνυπόστη ἀπλώθηκε στὸ πρό-
σωπό του. Μὰ, τὴν ἄλλῃ στιγμὴ
ἔωθε ἔξω, χωρὶς νὰ ριπῇ οὐτε
μιὰ ματιά στὴ νέα γυναῖκα. Ὁ
Ζὰκ τὸν ἀκολουθοῦσε...
Ὅταν τακτοποιήθηκαν ὅλα καὶ
ἐξανόχοι κανονικὰ ἡ δουλειὰ, ὁ
Ρομπέρ πλησίασε ἀποφασιστικά
τὸ φίλο καὶ συνεργάτη του.
— Ζὰκ, φέρθκα σὰν παλινά.
θωροῦ! τοῦ εἶπε. Δὲ γυρῶ
νὰ δικαιολογηθῶ... Ἄν θέλῃς,
θεώρησε τὴν προδοσίαν μου σὰν
συνέπεια τῆς φοβερῆς μοναξιάς.
Μόνο ἐγὼ πταίω ἂν ἡ γυναῖκα
σου ἔχῃσας τὸ καθήκοντά της.
Μόνο ἐγὼ εἶμαι ἐνοχός! Μπορεῖς
νὰ μοὺ ζητήσεις ὁποῖαδήποτε ἐ-
πανόρθωσι... Τὴ δέχομαι προκα-

ταβολικά, ὅποια κι' ἂν εἶναι.....
Διὰτάξῃ!
Στὸ φῶς ἑνὸς προβολέως, τὸ
πρόσωπο τοῦ Ζὰκ φάνηκε ἀλλό-
κοτα ἀνέκφραστο. Κι' ἀπάντησε,
με φωνὴ τελείως ἀδιόφορη:
— Ἄς μὴ δραματοποιῶμε τὰ
πράγματα! Μὰς ὑπολείπονται δύο
μῆνες ἀκόμα. Ὡς τότε, κρατῆσε
μυστικὴ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.
— Κι' ὕστερα;
— Δὲ μοὺ εἶπες ὅτι μπορῶ ν'
ταβολικά, ὅποια κι' ἂν εἶναι.....
Διὰτάξῃ!
Στὸ φῶς ἑνὸς προβολέως, τὸ
πρόσωπο τοῦ Ζὰκ φάνηκε ἀλλό-
κοτα ἀνέκφραστο. Κι' ἀπάντησε,
με φωνὴ τελείως ἀδιόφορη:
— Ἄς μὴ δραματοποιῶμε τὰ
πράγματα! Μὰς ὑπολείπονται δύο
μῆνες ἀκόμα. Ὡς τότε, κρατῆσε
μυστικὴ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.
— Κι' ὕστερα;
— Δὲ μοὺ εἶπες ὅτι μπορῶ ν'
ταβολικά, ὅποια κι' ἂν εἶναι.....
Διὰτάξῃ!
Στὸ φῶς ἑνὸς προβολέως, τὸ
πρόσωπο τοῦ Ζὰκ φάνηκε ἀλλό-
κοτα ἀνέκφραστο. Κι' ἀπάντησε,
με φωνὴ τελείως ἀδιόφορη:
— Ἄς μὴ δραματοποιῶμε τὰ
πράγματα! Μὰς ὑπολείπονται δύο
μῆνες ἀκόμα. Ὡς τότε, κρατῆσε
μυστικὴ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.
— Κι' ὕστερα;
— Δὲ μοὺ εἶπες ὅτι μπορῶ ν'
ταβολικά, ὅποια κι' ἂν εἶναι.....
Διὰτάξῃ!

ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΣΧΟΛΕΙΟ

Στὸ Κάσσελ τῆς Δυτικῆς Γερ-
μανίας ἐφαρμόστηκε γιὰ πρώτη
φορὰ, πειραματικά, μιὰ ἀπὸ καὶ
ρὸ συζητούμενη σκέψιν τῶν προ-
σθετικῶτερων Γερμανῶν παιδα-
γωγῶν: ἡ καθιέρωσις τῆς δι-
δακτοῦς πέντε ἡμερῶν «ἐξο-
δοῦ» ἀπὸ τὸν σχολεῖον. Κατὰ τὴν
σκέψιν αὐτήν, τὸ παιδί ὅ-
σκιον ἔχει νὰ περᾷ τὴν ἡμέραν
ἐντὸς τοῦ σχολείου, ἀντιπεριεχέ-
σθαι ὅσον ὅσον ἀπὸ μαθημάτων
καὶ ἡ ἐλεύθερη Κυριακὴ, πού τοῦ
παρέχεται, δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὸ
ἐκκουράσῃ ἀπὸ τὸν συνεχεῖ μό-
χθο τῆς ἐδουλόδας. Κατὰ συνέ-
πεια, θὰ ἔπρεπε, μετὰ μιὰ μικρὴ
ἐπὶ τῶν ὥρῶν διδασκαλίας τῆς
ὕπλοιπης πέντε ἡμέρας τῆς ἐ-
δουλόδας, νὰ μείνῃ γιὰ τὰ παιδιὰ
ἐλεύθερο ὅλο τὸ Σάββατοκύρια-
κο, ὥστε νὰ ἐκκουράζονται ἐντε-
λῶς καὶ νὰ μποροῦν νὰ ζήσουν.
Ζοῦν, ἀπὸ δευτέρου, μετὰ σὺν-
εἰσῆς, καὶ καὶ μετὰ ἀκρίβειας
πνευματικῆς δυνάμει τοῦς τὴν
φύσιν τοῦ σχολείου.
Ἡ ἀντιρροπία, πού διατυπώ-
ταν σ' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς συντηρη-
τικὸς παιδαγωγικοὺς κύκλους, ἦ-
ταν πὺς, ἀντιθέτως, ἡ ἀπαρτετα-
μένη ἀσθία τοῦ Σαββατοκύρια-
κου θὰ συνέδραμε τοὺς μαθη-
τὰς στὴν ἀσθένειά, ἐνῶ, ἐπίσης,
τοὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀποδω-
σοῦν τῆς ἀπονευματικῆς ὥρας.
Μόνον ὅταν ἐπὶ τῶν μαθημάτων, τὸ
μεριμνῶν ὥραριον τῶν μαθημάτων, τὸ
πειράμα, ὥστόσο, πού ἐγίνε στὸ

Κάσσελ, ἀνέτρεψε πέρα γιὰ πέρα
αὐτοὺς τοὺς φόβους. Ἐνθου-
σιασμένοι ἀπὸ τὴν καθιέρωσι τοῦ
ἐλεύθερου Σαββατοκύριακου, οἱ
μαθητὲς καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ μι-
κτοῦ γυμνασίου τοῦ Κάσσελ ἀ-
ποβόδουν, σποδὺν ἀπορροῶσι τῆς δι-
δασκαλίας, πολλὰ περισσότερο ἀ-
πὸ τοὺς συναδέλφους τῶν ὡρῶν
λὺν γερμανικῶν σχολείων. Τὸ
μαθημα ἀρκεῖ σὲ 8 τὸ πρῶν,
συνεχίζεται, μετὰ τὰ συνθηθμένα
διαλείμματα ὥς τις 12.30 καὶ ἐπὶ
ναρξίσι, σὲ 2.30 τὸ ἀπογεῦμα.
Οἱ μαθητὲς γευματίζουν στὸ σκε-
λεῖο, καταβάλλοντας μόνον 80
φεννίγες — 5.50 φεννίγες — καθέ-
νας γιὰ τὸ γεῦμα του, ἐνῶ τὰ
ὕπολοι, γιὰ τὴν καλύψιν τῆς
σπαῆς, καταβάλλονται ἀπὸ τὸ
ὄμιον.
Ἀπὸ τις 1 καὶ 15 ὥς τις 2 καὶ 30
μποροῦν οἱ μαθητὲς καὶ οἱ μαθη-
τρίες, νὰ ἐπιδοθῶν καὶ ὅποιο εἶ-
δος ἀναψυχῆς προτιμοῦν — πηγ-
κὴ, ποικίλη, σκάκι, διάβασμα
στὴ βιβλιοθήκῃ κλπ. — καὶ ἐπειτα,
εἰς τὸ μυαλὸ ἐκκουράσθαι πᾶς, εἰ-
ναι ἱκανοὶ νὰ παρακολουθήσουν
τῆς ὑπόλοιπης τρεῖς ὥρας μαθη-
μάτων, πού συμπληρῶνουν τὸ
πρόγραμμα.
Ἦδη, μετὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ
πειράματος, γίνεται σκέψιν νὰ ἐ-
φαρμοστῇ τὸ νῦν σύστημα καὶ σὲ
ἄλλα σχολεῖα τῆς Δυτικῆς Γερ-
μανίας.

τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν, κατέφυγε
στὴν οἰκογένειαν τοῦ Ρομπέρ
Βουρνιέ.

Πέρασαν 15 χρόνια. Σ' αὐτὴ
τὴ διαστήμα, ὁ Ζὰκ κι' ὁ Ρομπέρ
δὲν εἶχαν χωρίσῃ σκεδόν καθό-
λου. Εἶχαν ἀναλάβῃ μαζί ἕνα
σωρὸ ἔργου, χωρὶς νὰ συμβῇ ποτὲ
ἡ παρρηλικὴ προστριβὴ μετὰ
τούς.
Ἐπειτα ἀπὸ 10 χρόνια, ἡ Λου-
σιέν — πού τὴν ἔπρωγε συνεχῶς
κάποιος κρυφὸς καυμὸς — πέθανε,
κι' ὁ θάνατός της δὲν προκάλεσε
καμμία διαθέσι ἀντιδράσει στὸ
Ζὰκ.
Στὶς ἀρχὲς τοῦ δωδεκάτου ἔ-
τους, ὁ Ρομπέρ ἀνέλαθε ἕνα τε-
ράστιο ἔργο: τὴν ἀκαρτίαν μιᾶς
ἀπορρομικῆς γραμμῆς στὸν Κα-
ναδά. Χρειάζοταν νὰ κατα-
σκευασθῇ γι' αὐτὸ μιὰ μεγάλῃ
γέφυρα, πᾶν ἀπὸ ἕνα φαρδύ
παγνυμένο ποταμὶ.
Βοηθούμενος ἀπ' τὸ Ζὰκ, ὁ Ρομ-
πέρ πέρασε τρία χρόνια μαρτυ-
ρική ζωὴ. Ἦταν ὑποκρεωμένος
νὰ παλεῖται μερὸνυχτα καὶ τὸν
ἀμελείκοτο ἔσθρο: τὸ κρῦο! Ἐνα
κρῦο θανατηφόρο, τρομακτικό,
πού πάγωνε ἀκόμα καὶ τοὺς ἀν-
θρώπους.
Μ' ὅλη αὐτὰ, ὁ Ρομπέρ νίκησε!
Ἡ μετὰ τὴν γέφυρα, ἀριστοτέ-
λημα τῆς ἀνθρώπινης ἰδιοφυίας,
στήθηκε πᾶν ἀπ' τὴν παγνυμένη
ἐκτασι τοῦ ποταμοῦ.
Μὰ ὁ Ρομπέρ δὲν ἦταν πιά παρὰ
μιὰ κινούμενη σκία. Ὅταν ὅλα
εἶχαν τελειώσῃ, σὺρθηκε ὡς τὴν
καλύβαν τοῦ καὶ βυθίσθηκε σὲ ὕ-
πνο βαθύ σὰν τὸ θάνατο...
...Μιὰ αἰσθησι κρούσιν τὸν τρά-
πηξε ἀπ' τὴν καὶ τῶν τοῦ.
Ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ Ζὰκ. Ὡς τε-
ρὰ κατὰλαθε πὺς ἦταν γερά δε-
μένος πᾶν στὸ ὑπερδύνη κρε-
βάτι του. Τοῦ κακοῦ προσπαθῆσε
ν' ἀνασπῶνται.
— Μὴν κουράζεσαι ἀδικα! τοῦ
ψιθύρισε ἥρεμα ὁ Ζὰκ. Τὰ σκoi-
γιά πού σὲ κρατᾶν, εἶναι γερά.
Ἄλλωστε θὰ ἔῃς ἀμέσως πάλι
βρίσκεσαι... Μείνε πῶς, τὸ ὕ-
πολοιπὸν ὅλα!
— Τί τρέχει λοιπὸν; Τί θέλεις
ἀπὸ μένα; τραυλίζει ὁ Ρομπέρ,
νομίζοντας πὺς ἔδραπε κάποιο ἐ-
φιάλτη.
Ὁ Ζὰκ ἔσκιψε πᾶν τὸ ἐ-
ξαρνυμένο πρόσωπό του.
— Ἀκουσε με καλὰ! πρόφερε.
Θὰ προσηλάσω νὰ εἶμαι σύντο-
μος!... Ὅπως τὸ εἶχες φαντασθῇ
ἐδῶ καὶ 15 χρόνια, λάτρευα κυ-
ριολεκτικὰ τὴν Λουσιέν! Γιατὶ λοι-
πὸν δὲν ἐκδικήθηκα ἀμέσως, ὅταν
τὴν βρῆκα στὴν ἀγκαλιά σου;
...Ὀχι, ὅταν πολὺ ἀπλό, αὐτό.
Περμένω, λοιπὸν. Ἦθελα νὰ βρῶ
τὴν ευκαιρίαν νὰ σε κάνω νὰ ὕ-
πολοιπὸν... Καὶ νὰ, ἡ ὥρα ἐφτά-
σε! Κύτταξε ἐκεῖ κατὰ τὴν γέ-
φυρα, τὸ ἀσπιδόβρυχό σου! Ἐ-
λοιπὸν, τὸ ἐξοῖσις αὐτὸ ἔργο θὰ
παῖν νὰ ὑπάρξῃ σὲ λίγο! Κύττα-
ξε... ἔχω κοντὰ μου ἕνα μηχανή-
μα πού τὸ ἐξέρει πᾶν καλὰ. Σὲ
λίγα, θὰ σπρώξω αὐτὸ τὸ μο-
χλὸ, καὶ μιὰ ηλεκτρικὴ σπῆθα θὰ
βάλῃ φῶτι στὴ δυναμιτιδα!
Μὲ τὰ μάτια διάπλατα, νουο-
λημένα, ὁ Ρομπέρ προσπαθοῦσε
νὰ κερῇ τὰ βεβαιότατα, τὰ καλὰ
του, μελετώντας ἀπ' τὰ κρῦο,
προφθορὰν λόγια ἀσυνάρτητα, γε-
μάτα ἰκεσία...
Ὁ Ζὰκ παρακολουθοῦσε προσε-
κτικά τὴν ἀλλοιωμένη φαινομένη,
μία τοῦ, ἀπολαμβάνοντας τὴν ἐκ-
δικήν του.
— Λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου Ρομπέρ,
σε λίγα ὥραματα παταί! πρόσθεσε.
Τὸ χεῖρ τοῦ πατρός πρὸς τὰ
κάτω τὸ μοχλὸ, τὴν ἄλλῃ
στιγμὴ, πετάχτηκε μιὰ λαμψὴ ὡς
τὸν οὐρανὸ, μετὰ βροντῆς ὁδόνος
τὸν ἀέρα... Ἡ καταστροφὴ εἶχε συν-
τελεσθῇ.
Συγκρῶνται τὸ κορμὶ τοῦ Ρομ-
πέρ συγκλονιστικὰ ἀπὸ μιὰ ἀτέ-
λειωτὴ ἀνατριχίλα. Ἡ μορφή
τοῦ, πελιδνὴ σὰν τοῦ νεκροῦ,
καθρέφεται μετὰ ἀπέραντον οὐν...
Κι' ὕστερα τί

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΙΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς, που είχε μια πολύ όμορφη γυναίκα. Η βασίλισσα δεν ήταν μόνο όμορφη, μα και πολύ καλή. Έτσι ζούσαν κι' οι δύο τους ευτυχισμένοι, γιατί τους αγαπούσε κι' ο λαός.

Ύστερα από ένα χρόνο η βασίλισσα έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, ασπρο σαν το φως και δροσερό σαν την αύγουλα, που το όνομασαν 'Αχτιδόχαρη.

Παρόλο που δεν απέκτησαν αγόρι, για να γίνει διάδοχος του θρόνου, ωστόσο δεν τους κακοφάνηκε, γιατί το κοριτσάκι αυτό, λες κι' ήθελε για να συμπληρώσει την ευτυχία τους. Το λάτρευαν κι' οι δύο τους σαν το πιο πολύτιμο πράγμα στον κόσμο.

Ξαφνικά όμως η βασίλισσα αρρώστησε βαρύνει από μια άγνωστη σθένεια.

Όλοι οι γιατροί του βασιλείου έτρεξαν να τη σώσουν. Μά δεν κατάφεραν τίποτα κι' έτσι ο βασιλιάς δήλωσε πως όποιος θα έσωζε τη γυναίκα του, θα του χάριζε τα μισά του πλούτη. Μά, του κάκου! Κανείς δε μπόρεσε να κάνει τίποτα κι' ένα βράδυ η βασίλισσα πέθανε, αφήνοντας τον άντρα της άπαρηγόρητο και τη μικρούλα 'Αχτιδόχαρη, που ήταν τότε δώδεκα χρονών, ορφανή.

Λίγες στιγμές πριν ξεψυχήσει, η βασίλισσα φώναξε κοντά της την 'Αχτιδόχαρη, της έδωσε τρία μικρά φουντούκια και της είπε: — Πάρ' τα, κόρη μου, και φύλαξέ τα. Το κάθε φουντούκι κρύβει μέσα του κι' από μια μεγάλη δύναμη. Αν βρεθείς κάποτε σε κίνδυνο, σπάσε το ένα από τα τρία φουντούκια και θα σωθείς...

Και μόλις τελείωσε αυτά τα λόγια, η βασίλισσα έκλεισε τα μάτια της για πάντα.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Η 'Αχτιδόχαρη μεγάλωσε κι' όσο πηγαίνει κι' ομορφαινε. Σ' όλες τις χώρες του κόσμου είχε φτάσει η όψη της ομορφιάς της.

Στο μεταξύ, ο πατέρας της, επειδή το απαιτούσε ο λαός του, 'Αποκτήθηκε και διάδοχο του θρόνου, ζωντανεύοντας.

Μά η καινούργια βασίλισσα δεν ήταν σαν την άλλη καλόκαρδη. Ήταν μια μοχθηρή και κακιά γυναίκα κι' από την πρώτη στιγμή που μπήκε στο παλάτι, άρχισε να ζηλεύει την ομορφιά της 'Αχτιδόχαρης. Γι' αυτό και βάλεθηκε να τη βγάλει από τη μέση.

Μια μέρα η βασίλισσα έφυγε για τον πόλεμο και η κακιά μητριά νόμισε, ότι βρήκε την ευκαιρία να βάλει μπρος το σχέδιό της.

— Ένα πρωί, λοιπόν, λέει στην 'Αχτιδόχαρη: — Επειδή σ' αγαπώ, θα σου κάνω δώρο ένα ωραίο κουτί. Μά δεν πρέπει να τ' ανοίξεις τώρα. Το βράδυ που θα πας στο δωμάτιό σου να κοιμηθείς, να κλειδώσεις καλά την πόρτα σου και κατόπιν να το ανοίξεις. Και τότε θα δεις, τι ωραία πράγματα έχει μέσα!

Η 'Αχτιδόχαρη, απνηρέυθη, όπως ήταν, πήρε το κουτί και έκανε όπως της είπε η μητριά της.

Μά καθώς σήκωσε το σκέπασμα του κουτιού, ξεπετάχθηκαν από μέσα κάτι μεγάλα φιδιά, που χύμηναν να τη δαγκώσουν.

Ξετρελλασμένη από το φόβο της, άρχισε να τρέχει μέσα στο δωμάτιό της για να σωθεί. Μά τα φιδιά όλα και την κυκλώναν, ξαφνικά θυμήθηκε τα τρία φουντούκια, που της είχε δώσει η μαννούλα της.

Σπάει, λοιπόν, με τα δόντια της το 'εν' απ' αυτά και αμέσως παρουσιάζεται ένας μεγάλος αετός, που σκότωσε τα φιδιά και τα πέταξε έξω από το παράθυρο.

— Επειτα βγήκε κι' αυτός έξω και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Όταν την άλλη μέρα η κακιά μητριά είδε την 'Αχτιδόχαρη να παρουσιάζεται μπροστά της, γελαστή και χαρούμενη, πήγε να σκόση από το κακό της, μα δεν είπε τίποτα.

— Άφησε να περάσουν μερικές ημέρες κι' έπειτα φώναξε μια έμπιστη υπηρέτριά της και της είπε: — Φτιάξε ένα γλυκό, να βάλει μέσα

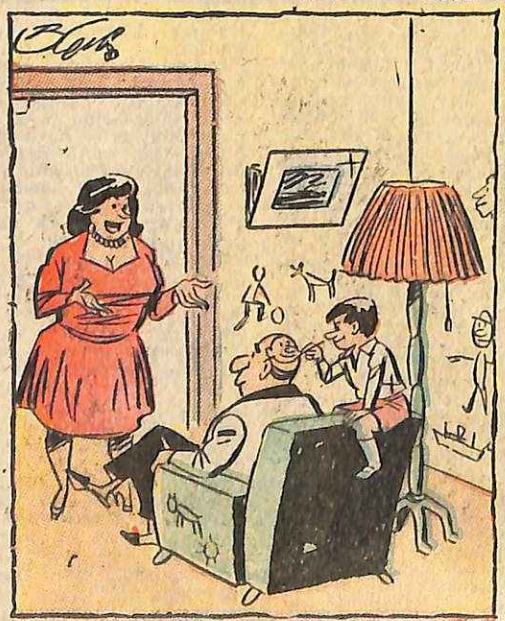
— Πάρτα, κόρη μου και φύλαξέ τα, της είπε η βασίλισσα, δίνοντάς της τα τρία φουντούκια.

δηλητήριο κι' έπειτα να το δώσει στην 'Αχτιδόχαρη, για να το φάει.

Κι' έτσι έγινε.

Η όμορφη βασίλισσα ήταν κλεισμένη στο δωμάτιό της και κεντούσε συλλογισμένη, όταν ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και η κακιά υπηρέτριά της έφερε μια όμορφη πουτίγκα. Την ακούμπησε στο τραπέζι κι' έφυγε.

Όταν η βασίλισσα έμεινε μόνη, κύτταξε το γλυκό και της άρεσε τόσο πολύ, έτσι όπως ήταν στολισμένο με κεράσια, που πήρε αμέσως το κουτάλι κι' έφαγε ένα κομμάτι.

— Το ξέρεις, Λεωνίδα, ότι ο γυνίς μας έχει ταλέντο για ζωγράφος; (Του Β. Χριστοδούλου)

Την ίδια όμως στιγμή έπεσε χάμω ανάσθλη.

Μά πέφτοντας, έσπασε με το βάρος του κοριτσιού της το ένα από τα δυο φουντούκια, που της είχαν μείνει και που τα είχε πάντα μαζί της, κρυμμένα στην τσέπη του φουστανιού της.

Με το σπάσιμο του φουντουκιού, παρουσιάστηκε αμέσως μια Νεράιδα, που κρατούσε ένα μικρό μπουκαλάκι. Μέσα σ' αυτό είχε ένα θαυματουργό γυαλάκι.

Η νεράιδα πλησίασε την 'Αχτιδόχαρη και της έταξε μερικές σταγόνες από αυτό στο στόμα. Η 'Αχτιδόχαρη άνοιξε τα μάτια της, άρχισε σιγά σιγά να ζωντανεύει και σε λίγο ήταν τελείως καλά, όπως πρώτα.

Μόλις η άσπληχνη μητριά είδε πως και τη δεύτερη φορά δεν πέτυχε το σχέδιό της, πήγε πάλι να σκόση από τη στενοχωρία της. Μά δεν απέλιπστηκε. Κάτι θάκανε πάλι για να βγάλει από τη μέση την όμορφη βασίλισσα.

Μια μέρα, λοιπόν, ντύθηκε, στολίστηκε και πήγε μαζί της την 'Αχτιδόχαρη για να πάνε, δίδην πείριπτο στο δάσος. Ανύποπτη και πάλι η 'Αχτιδόχαρη την ακολούθησε. Πεοπήτησαν ώρα πολλή, ώπου έφτασαν μπροστά σε μια μεγάλη σπηλιά.

Ξαφνικά, ακούστηκε ένα φοβερό μουςγκρότο, σαν να σούρλιαζαν χιλιάδες λιοντάρια και από μια γωνία φανερώθηκε ένας φοβερός δράκοντας.

— Ποιές είστε σεις και τί θέλετε στο βασιλείο μου; τους φώναξε.

— Εγώ, είμαι η βασίλισσα της γειτονικής σου χώρας, του απάντησε η κακιά μητριά κι' επειδή σ' αγαπώ, σου έφερα αυτό το κορίτσι.

Και του έδειξε την 'Αχτιδόχαρη.

— Χρό, χρό, χρό, έκανε ο δράκοντας. Ξέρεις όμως, πως αν δεν χορτάσω, μπορεί να φάω και σένα; — Άς είναι, όμως, αν μου υποσχεθείς πως θα μου φέρεις συχνά κάτι τέτοια δώρα, δε θα σε πειράξω!

— Συμφωνώ! του είπε η κακιά βασίλισσα. Κι' άρπαξε από το μπράτσο την 'Αχτιδόχαρη να τη σπρώξει προς το δράκοντα.

Μά η 'Αχτιδόχαρη, από την πρώτη στιγμή, που μύριστηκε τον κίνδυνο, είχε βάλει ανάμεσα στα δόντια της το τρίτο φουντούκι και το έσπασε.

Αμέσως τότε παρουσιάστηκε ένας ωραίος καβαλάρης, που έσκυψε, άρπαξε την 'Αχτιδόχαρη κι' έφυγε σαν αστραπή!

Την ίδια όμως στιγμή, ο δράκοντας βλέποντας πως έχασε την 'Αχτιδόχαρη, χύμισε πάνω στην κακιά βασίλισσα και την καταβρόχθισε.

Σε λίγες μέρες, γύρισε από τον πόλεμο ο βασιλιάς.

Η 'Αχτιδόχαρη του διηγήθηκε πως την είχε σώσει ένα όμορφο βασιλόπουλο κι' εκείνος τότε την παντρεύει μ' αυτό κι' έζησαν αυτοί καλά, κι' εμείς καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

— Ο θεός 'Αρίστος φεύγει για την 'Αφρική.

— Σας λυπάμαι, θεέ, του λέει η μικρή ανήψιά του.

— Γιατί, Μαίρη; — Γιατί σ' την 'Αφρική κάνει τρομερή ζέση: 45 από σκιά!

Κι' ο μικρότερός της αδελφός — ο Τοτός — που ακούει τη συζήτηση, έπεμναι:

— Και μήπως ο θεός είναι υποχρεωμένος να κάθεται στη σκιά;

— Ένας μεγάλος πιανίστας κάθεται στο πιάνο του και παίζει. Πίνο του, σε μια κορέλλα, κάθεται η μικρή του ανήψια, που ήθελε μόλις από το χωριό και τον ακούει προσεκτικά.

Κάποια στιγμή, όμως, τον διακόπτει και τον ρωτάει: — Θεέ, γιατί κοιμάστε έτσι; Δεν έχετε ραδιόφωνο;

Στά νύχια του αετού

Σ' ένα μικρό χωριό της Μακεδονίας ζούσαν αρμονικά δυο οικογένειες. Μια μέρα όμως βρέθηκαν χωρισμένες από κτηματικές διαφορές, έτσι που να μη μιλιούνται μεταξύ τους. Το μίσος τους ήταν τόσο μεγάλο, που απαγόρευαν ακόμη και στα παιδιά τους να βλέπουνται και να παίζουν μαζί. Ένα πρωί η κ. Λευκή είχε μπουγάδα...

— Πρώτη μου φορά βλέπω τόσο μεγάλο πουλί! — φώναξε με ενθουσιασμό η 'Αλίκη. — Κι' 'εγώ το ίδιο, είπε η Ρένα. — Σε μια στιγμή, όμως, ο αετός, που έκανε βόλτες από πάνω τους, χύμισε προς τα εκεί, όπου η Ρένα είχε αφήσει το μικρό αδελφάκι της να παίζει πάνω στα χορτά.

Μόλις έφτασε εκεί όπου βρισκόταν ο αετός με τον Παύλο, που ευτυχώς ήταν ζωντανός και δεν είχε πάθει τίποτα, η 'Αλίκη σκέφτηκε να προσπαθήσει τον μικρό αδελφό της από κάθε νέα επίθεσι του όρνιου. 'Αλλ' εκείνο, εξαγριωμένο, χύμισε πάνω της και της καταβρόχθισε τα χέρια και τα πόδια με το ράμφος του.

... 'Ανέθεος, λοιπόν, την επίθεσι του γυνιού της, του Παύλου, στη μεγαλύτερη κόρη της, τη Ρένα και της είπε να πάνε στα χωράφια να μαζέψουν χορτά για το κουνέλι. Μόλις η Ρένα απομακρύνθηκε λιγάκι, συνάντησε την 'Αλίκη, την άλλοτε φίλη της, που ύστερα από την απαγόρευσι των γονέων της είχε μέρες να τη δει.

Η Ρένα έτρεξε αμέσως προς το αδελφάκι της. Ήταν όμως άγονα. Ο τεράστιος αετός το σπύρει όπου είχε 'π' ότι κατέβηκε ο αετός με το πολύτιμο φοτίο του. Ευτυχώς στο δρόμο της βρήκε ένα γερό ραβδί και το πέταξε στη ζώνη της... 'Ασφαλώς θα της χρειζόταν.

— Ένώ όμως η θέσι της θαρραλέας 'Αλίκης γινόταν όλο και πιο δύσκολη, ακούστηκε ένας πυροβολισμός... Ήταν ο πατέρας του Παύλου που χτύπησε τον αετό αέτο και γλύτωσε την 'Αλίκη από τις επιθέσεις του. Οι άλλοι χωρικοί, δεν άργησαν να φέρουν πίσω τον Παύλο, που δεν είχε πάθει τίποτα, καθώς και την πληγωμένη 'Αλίκη.

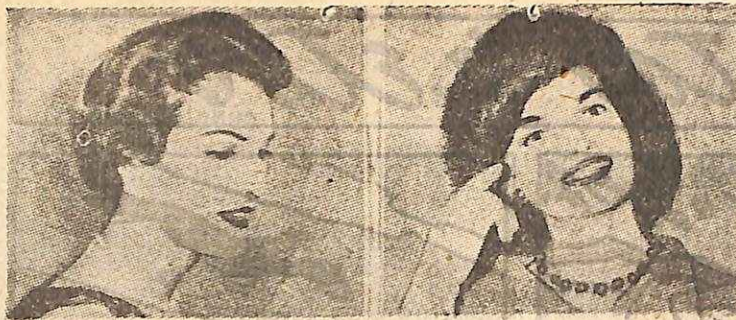
Χαρούμενες κι' οι δυο, έπιασαν κουβέντα: — Το βρίσκεις λογικό να μη μας αφήσουν οι δικοί μας να βλέπουμε, επειδή έχουν 'ε κείνοι τις διαφορές τους; — Καθόλου. Ρένα μου! — Τα δυο κοριτσάκια μαζεύσαν χορτά και συζητούσαν, όταν είδαν ξαφνικά να πετά από πάνω τους ένας τεράστιος αετός.

— Ένώ η Ρένα έφευγε, τρέχοντας για το σπίτι της, η 'Αλίκη σκαρφάλωσε από βουνό, προς το σπίτι όπου είχε 'π' ότι κατέβηκε ο αετός με το πολύτιμο φοτίο του. Ευτυχώς στο δρόμο της βρήκε ένα γερό ραβδί και το πέταξε στη ζώνη της... 'Ασφαλώς θα της χρειζόταν.

Η μητέρα του Παύλου, που είχε παρακολουθήσει τη διάσωση, πήρε στην αγκαλιά της την γυνιά 'Αλίκη, που είχε σώσει το παιδί της διακινδυνεύοντας τη ζωή της. Ύστερα από το επεισόδιο αυτό, οι δυο οικογένειες συμφιλιώθηκαν και οι δυο αγαπημένες φίλες μπόρεσαν και πάλι να βλέπουνται ελεύθερα και να παίζουν, όπως και πριν.

Η Πατρίτσια Νίζον (αριστερά) και η «άντιπαλάς» της Ζακλίν Κέννεντυ.

ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΟΨΗΦΙΕΣ «ΠΡΩΤΕΣ ΚΥΡΙΕΣ»

Η Πατρίτσια Νίζον και η Ζακλίν Κέννεντυ αποτελούν τον αντίποδα ή μία της άλλης

ΣΤΗ γηραιά Εύρωπη, οι πολίτες ψηφίζουν κόμματα και πρόσωπα. Στην Αμερική, ψηφίζουν κόμματα, πρόσωπα και... συζύγους! Η σύζυγος ενός υποψηφίου για τον Λευκό Οίκο — αλλά επίσης και ενός υποψηφίου γερουσιαστού ή βουλευτού — συντελεί εξαιρετικά, όταν έχει το ταλέντο να προσελκύει τις μάζες, στην εκλογή του συντρόφου της, όπως συντελεί και στον καταποντισμό του, όταν, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, επιπνέει η ίδια στους ψηφοφόρους μία ισχυρή αντίπαθεια!

Η εξήγηση του περιεργού αυτού, για την ευρωπαϊκή νοοτροπία, φαινομένου, βρίσκεται στο ότι η γυναίκα κατέχει πολύ υψηλή θέση στην Αμερική και παίζει αποφασιστικό ρόλο σ' όλες τις εκδηλώσεις της δημοσίας ζωής.

Πράγματι, στην Εύρωπη, θα σκανδαλίζει την κοινή γνώμη η παρουσία της γυναίκας ενός πολιτικού ήγησης στις προεκλογικές περιόδους του. Στην Αμερική, η κοινή γνώμη θα σκανδαλίζεται από το αντίθετο. Και θα συμπεράνει πως, για να μην έμφανίζεται η σύζυγος του υποψηφίου στις εξεδρες και στα μπαλκόνια κατά την εκκίνηση των προεκλογικών λόγων, η κάποιο λόγο θα είχε ο άντρας της για να μην την παρουσιάσει ή το έκανε αυτό από αδικαιολογητή περιουσία, προς το άκουσμα της και προς τον ρόλο της σύζυγου γενικότερα. Στην πρώτη περίπτωση, η κακή εκλογή της συντρόφου του θα μείωνε τις πιθανότητες επιτυχίας του υποψηφίου, ενώ στη δεύτερη τίποτε δε θα τον έσωζε από το μαύρο, που θα του έρχονταν οι γυναίκες — ψηφοφόροι, κατηγορώντας τον για ψυχική σκληρότητα!

Όταν, λοιπόν, έτσι έχουν τα πράγματα στην Αμερική, δεν πρέπει να μας ξαναέλθει αν άναγοιζόμαστε γενικά πως η εκλογή για την ανδρεία του προέδρου της Δημοκρατίας, τον έρχομε Νοέμβριο, δε θα κριθή μονάχα ανάμεσα στον κ. Τζόν Κέννεντυ και στον κ. Ρίτσαρντ Νίζον, αλλά επίσης ανάμεσα στην κ. Ζακλίν Κέννεντυ και στην κ. Πατρίτσια Νίζον!

Οι Αμερικανοί ξέρουν κιόλας τόσο καλά τις δύο υποψηφίες «πρώτες κυρίες» και τους δύο υποψηφίους προέδρους και δεν υπάρχει αμφιβολία πως η προτίμησή τους για τη μία ή την άλλη θα συντελέσει σημαντικά στο να αποφασίσουν αν θα ρίξουν την ψήφο τους υπέρ των δημοκρατικών ή υπέρ των

ρεπουμπλικάνων!

Αρκετά μεγαλύτερη, στα χρόνια από την «άντιπαλάς» της και όχι τόσο έντυπιαστικά όμορφη όσο εκείνη, αν και με εξαιρετικά ευγενικά χαρακτηριστικά, η σύζυγος του ρεπουμπλικάνου υποψηφίου κ. Πατρίτσια Νίζον έχει μεγάλες συμπάθειες ανάμεσα στους συντηρητικότερους κύκλους των ψηφοφόρων και, προπαντός, στις ηλικιωμένες κυρίες και στα μέλη των πουριτανικών γυναικείων συλλόγων. Στην πρόσφατη γεωγραφία τους συνέλυσαν οι γυναίκες αυτοί, σύλλογοι απονεύσαν στην Πατρίτσια Νίζον, ηλικίας 46 ετών, τον επίσημο τίτλο της «ιδεώδους Αμερικανίδος συζύγου», που θα αποτελέσει, όπως λέγεται, ένα από τα κυριότερα προεκλογικά άρτυρα του ζεύγους Νίζον. Τον τίτλο αυτόν η κ. Νίζον τον οφείλει, όπως τονίσαν οι γυναίκες σύλλογοι στην ανακοίνωσή τους, στο ότι δεν επιζήτησε ποτέ να επωφεληθεί από την πολιτική ιδιότητα του συζύγου της για να προσβάλει και να ικανοποιήσει τις προοπτικές της φιλοδοξίας και στο ότι με την διακριτική αυτή στάση της συνετέλεσε σημαντικά στις ως τώρα επιτυχίες του.

Αναμφισβήτητο, όμως, η Πατρίτσια Νίζον χρωστάει την άπονη της τιμητικής αυτής διακρίσεως και σ' όλη τη μέχρι διατήρησή της στο σύζυγό της, ο οποίος, όπως λέγεται, την υποστήριξε και την ενθάρρυνε με σκληρή αυτοπειθαρχία, καρτερία και δύναμη χαρακτήρα, άρετες, που εκτίμησαν εξαιρετικά οι Αμερικανοί. Σε ηλικία 12 μόλις ετών, η σημερινή υποψήφια «πρώτη κυρία» των Ηνωμένων Πολιτειών έχασε τη μητέρα της και πέντε χρόνια από 17 χρόνων κοριτσάκι, δεν έχασε το θάρος της απαντώντας στη ζωή και την αγωνιστική δύναμή της. Μόνη και αποστεμένη, εξακολουθώντας τις σπουδές της, βγήκε δασκάλα και εργάστηκε με ήλιο και φερί στην δουλειά της. Σε ηλικία 23 χρόνων, γνώρισε τον ασημένιο ακόμη Ρίτσαρντ Νίζον και τρία χρόνια αργότερα παντρεύτηκαν.

Ός το τέλος του πολέμου εξακολούθησε να εργάζεται και είναι γνωστό πως από τις σκληρές οικονομικές της χρησιμοποίησε την πρώτη κάδο του συζύγου της στην πολιτική, όταν αυτός ήταν ακόμη νέος και άγνωστος.

Η Πατρίτσια Νίζον, που έχει σήμερα δύο κόρες, 14 και 11 ετών, είναι ο αντίπροσω-

πευτικός τύπος της πουριτανής και κάπως ψυχρής Αμερικανίδας. Αυστηρή μεθοδίστρια, όπως άλλωστε και ο άντρας της, δεν πίνει ούτε καπνίζει, για λόγους θρησκευτικών πεποιθήσεων.

Της λείπει, ως ένα σημείο, η ζεστασιά που προσελκύει, αλλά ανήκει στον τύπο των γυναικών εκείνων, που εμπνέουν, σε όλους τις πλησιάζουν, τον σεβασμό και την εκτίμησή.

Εντελώς αντίθετος τύπος από την Πατρίτσια Νίζον είναι η Ζακλίν Κέννεντυ, η σύζυγος του δημοκρατικού υποψηφίου για το προεδρικό αξίωμα. 29 μόλις ετών, η κ. Κέννεντυ είναι μία καλλονή, που γοητεύει και συναρπάζει. Τα χαρακτηριστικά της, οι κινήσεις της, η φωνή της ακτινοβολούν μία θερμότητα, εκπνέουν μία σαγήνη, που κατακτάει όχι μόνο τους άντρες, μα και τις γυναίκες!

Εξ άλλου, είναι εξαιρετικά καλλιερημένη. Ξέρει στην τέλεια τρεις ξένες γλώσσες — γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά — και έχει σπουδάσει στη Σορβόνη. Δεν πρόφτασε, όμως, να πάρει και το διπλώμα της, γιατί μεσολάβησε ο κραυγαλέος έρωας και ο γάμος της με τον Τζόν Κέννεντυ!

Τα «χόμπι» της είναι η λογοτεχνία, η ζωγραφική και η φωτογραφία. Για ένα διάστημα, μάλιστα, λίγο καιρό πριν από τον γάμο της, είχε εργαστεί ως φωτογράφος στην Ουάσιγκτον.

Σήμερα, στα τρία άλλα «χόμπι» της έχει προστεθεί και το «χόμπι» της πολιτικής. Αντίθετα από την Πατρίτσια Νίζον, που βοηθάει τον άντρα της και τον συνοδεύει στις περιόδους του, μένοντας, όμως, διακριτικά στο περιθώριο, η Ζακλίν Κέννεντυ ανακατεύεται δραστήρια στην προεκλογική αγωγή, όπου έχει ρίξει όλο το βάρος της εξυπακοής και της γοητείας της!

Η ύπαρξή της τόσο θελκτικής σύζυγου στο πλευρό του Τζόν Κέννεντυ αναγνωρίζεται και από τους σοβαρότερους ακούσιους σχολιαστές της Ουάσιγκτον σαν ένα σημαντικό του γεγονός, γιατί, καθώς λέγεται, οι Αμερικανοί έχουν κουρασθεί πια από τις άσχημες ή περασμένες στα χρόνια προεδρίες και θα αισθανόταν την εθνική τους υπερηφάνεια κολακευμένη, απεχτώντας την ωραιότερη και νεαρότερη «πρώτη κυρία» του κόμμου!

Μητέρα μιας κορούλας δύομισυ χρόνων, που αρχίζει από τώρα να την συναγωνίζεται σε ομορφιά, η Ζακλίν Κέννεντυ είναι, όπως και ο άντρας της, καθολική, πράγμα που θα αποτελέσει ακόμη έναν παράγοντα έλξης για τις καθολικές ψηφοφόρους, χωρίς, ωστόσο, να αποβεί και τις καθολικές φιλικές, γιατί η διωρή Ζακλίν δεν έχει κανένα φανατισμό, που θα μπορούσε να ενοχλήσει, στα θρησκευτικά ζητήματα.

Τελειώνοντας, πρέπει να προσθέσουμε πως το ζεύγος Κέννεντυ εμφανίζεται σήμερα σαν το πιο «βαβωρί» για τις εκλογές.

Οι εκπλήξεις, όμως — σπεύδουν να προσθέσουν όσοι διατυπώνουν την παραπάνω πρόβλεψη — ποτέ δεν αποκλείονται και είναι, μάλιστα, συνηθέστατες στην πολιτική!

Για να παράγεις κανείς 1.400 ραπτομηχανές την ημέρα θα πη ας έχει την φήμη της ανωτέρας ποιότητας.

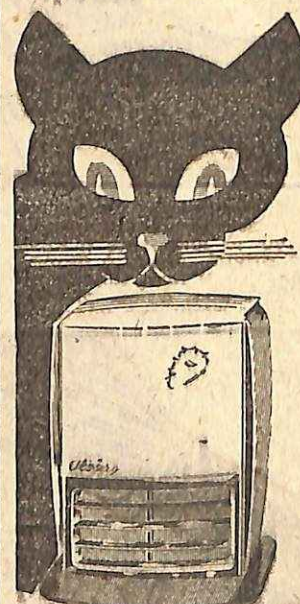
Α. Ε. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ) Κολοκοτρώνη 25 - Αθήνα Τηλ. 36-164

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΔΟΤΟΥ 49 - Τηλέφ. 614-869

Η ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΑΚΑΘΑΡΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

είναι αναμφισβήτητο η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ

OLSBERG

πείρα 400 ετών

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

"ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ", ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 ΤΗΛ. 32-183

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

ΤΑ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΑ ΦΙΡΜΑΝΙΑ

ζωντανά μου!

— Μπα, έχω χάσει το Σαμπάν, αντί να χαίρεσαι για την τιμή που σου έκανε ο πασάς, κάθεται και κλαψουρίζει; Ντροπή σου, έντεψιψη άνθρωπε!... του φώναξε ο Ιμάμης με τον καδής.

— Και πώς θα διαβάζω τα φερμάνια του πασά, τα έγγραφα του καϊμακάρη και τις διαταγές του μουδέρ; άναρωτήθηκε πάλι ο Σαμπάν Άλχ.

Τον λυπήθηκε όμως ο Χότζας κι' αποφάσισε να τον βοηθήσει.

— Έννοια σου, τζάνουμ και θα γίνω εγώ ο κιαττήρ σου κι' όλα θα πάνε καλά, με σένο πρόεδρο... του είπε.

Μα πριν περάσει να χαρή ο Άλχ, τουκοψε τη φέρα ο Ναστραδίν:

— Πρέπει να ξέρη, όμως, η αφεντιά σου ότι, για να γράφω φερμάνια, πρέπει και κάτι να ξέρω. Έκαστο φερμάνι λοιπόν το μύνα δεν είναι πολλά για, πέν ανθρωπο που θα σε βγάλει από το ποσό...

— Ο Άλχ έβαλε τις φωνές. Δι' αυτούς όμως να κάνει αλλοίως και πήρε το Χότζα κιαττήρ με έκαστο γρόσια το μύνα.

— Δε πειράζει, για το χατήρι του πασά που με προτίμησε, θα πουλήσω τα μισά χτήματα και τα μισά ζωντανά μου για να σε κρατήσω, Χότζα μου... είπε στο Ναστραδίν.

Μα δεν πέρασε ούτε ένα χρόνος κι' ο Ναστραδίν ζήτησε αδέλφου.

Κι' ο Σαμπάν — Άλχ, παρ' όλες τις κλάμες στο τέλος δέχτηκε κι' έδωσε άλλα πενήντα γρόσια παραπάνω.

— Όταν ανοίξει όμως, η φερέ του Ναστραδίν, δεν έλεγε και να σταματήσει. Σε λίγο ζήτησε κι' άλλη αύξηση κι' ύστερα κι' άλλη... ώσπου κάποτε εξηλείστηκε πια ο Σαμπάν.

— Άλχς κι' ο Χότζας αφού δεν είχε πια τίποτα να βγάλει, έφυγε απ' τη θέση του κι' άφησε τον πρόεδρο να κλαίη τη μοίρα του...

Τα φερμάνια τώρα και τα έγγραφα απ' τον πασά, το μουδέρ και τον καϊμακάρη έρχονταν στο ένα μετά το άλλο και δεν τα διάβασε κανείς, ούτε έστειλε κανείς απάντησι. Το μύνα που μπορούσε να κάνει ο δούστος ο Σαμπάν Άλχς ήταν να τα κλειδώσει όλα μαζί σ' ένα ντουλάκι και να παύσει το κλειδί μαζί του.

— Έτσι γινόμισε το ντουλάκι με επίσημα χαρτιά.

— Κάποτε θα βρεθούν να μου στέλνουν και θα σταματήσουν!... είπε μια μέρα στον καδής.

Κι' εκείνος, αφού έσκασε στα γέλια, το διέβασε σ' όλο το χωριό.

— Ο Χότζας, παρ' όλο που δεν είχε τίποτα να κλειδί πια απ' τον πρόεδρο, έτρεξε για να τον βοηθήσει.

— Τρελλάθηκες, Άλχ — φένημη; Τι εί- ναί αυτό που είπες στον καδής;... Θα το μάθω ο πασάς στο 'Ικόνιο και θα σου πάρη το κεφάλι...

— Και τι θάδελος να κάνω, Χότζα, αφού με παράτησε και δεν ξέρω γράμματα;... Ο Ναστραδίν, αφού σκέφτηκε λιγάκι, φόρτωσε τα έγγραφα πάνω στο γαδάρ του και τράβηξε για το 'Ικόνιο. Φεύγοντας είπε στο δούστο Σαμπάν — Άλχ:

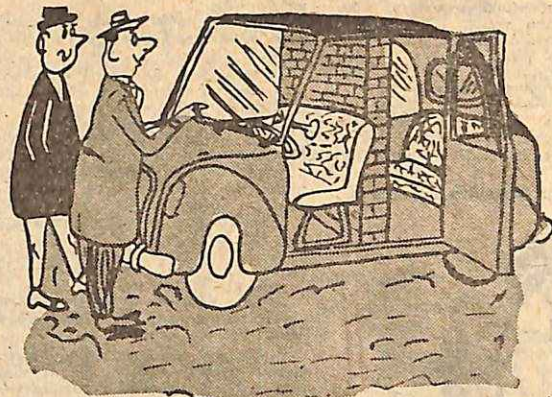
— Άσε και θα τα κανονίσω εγώ! Μόλις έφτασε, λοιπόν, στην πολιτεία, τοδήςε κατ' εύθειαν για τον πασά κι' αφού υποκλήθηκε μπροστά του με σεβασμό, έδειξε με το χέρι του ένα μεγάλο σακί, γεμάτο χαρτιά.

— Τι είν' αυτό που κουβαλάς μαζί σου; πρόηξε ο πασάς περιεργός.

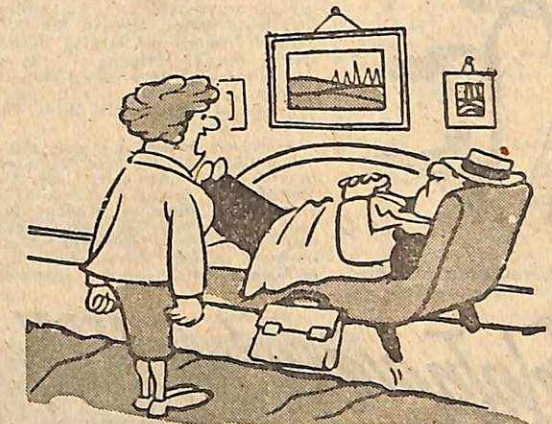
— Είναι τα φερμάνια, που έπαιρνε ο πασάς με το γαδάρ μου από την αφεντιά σου. Μα επειδή δεν ξέρει γράμματα ο έ- πό τώρα και στο εξής ούτε εγώ, πασά μου, πιά, ούτε αυτός να κοπιάζη να σου απαντή... έβληξε ο Ναστραδίν.

— Ο πασάς στην άκρη έβλεπε έξω φρενών, σκαμμένος στα γέλια, σκαμμένος το Σαμπάν και με καινούργιο φερμάνι έκανε πρόεδρο της κοινότητας το Ναστραδίν.

μα σιγά - σιγά κατάλαβε το άστερο και μπήκε και με καινούργιο φερμάνι έκανε πρόεδρο της κοινότητας το Ναστραδίν.

— Και το πίσω καθίσμα είναι για την πεθερά μου!

— Όχι, δεν έβαλα αλλοίως τα έπιπλα. Έσείς κάνετε λάθος στο διαμέρισμα!

— Επί τέλους πές του το ναί, να ήσυχάσω!

— Βοηθήστε με ν' αλλάξω το λάστιχο και θα σας πάω μαζί μου... Έυχαριστώ... Έυχαριστώ...!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΤΟ ΜΟΝΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΧΩ μία άπορία, αγαπητή μου, βλέπω εκεί στο ποικαμίσό σου και ακριβώς στο αντίστροφο μέρος ένα Χ. Α. Τι πάνε να πουνε, αυτά τα δύο ψηφία, τι σημαίνουν και τι προσομιών επιτελούν; Όρίστε. Είναι τα άρκαλα του ονόματός σου; Χρίστος Άποστολονικόπουλος; Άλλαξη, μονογράμματα που λένε. Ευχαριστώ πολύ για την πληροφορία. Έπανερχομαι, όμως, στο ερώτημά μου το σχετικό με τον προορισμό αυτού του λεγομένου μονογράμματος. Ποιος ο λόγος της χαράξεώς του;

Τι είπες; Το έσκισε σε όλα σου τα ποικαμίσια; Ένας λόγος περισσότερος. Για ποιά σκοπό; Καταλαβαίνω το μονογράμμα σε μια θαλίσα, σ' ένα καρτοφυλάκι, σ' έναν αναπτήρα, σ' ένα πράγμα που μεταφέρεται, τέλος πάντων, θοδάζει μη στο κλέψουν ή μπηξεί το πάρουν κατά λάθος, πάλι καλά και το αποδέχομαι. Άλλα το ποικαμίσιο, υπάρχει φόβος να στο βγάλει κανείς και να στο πάρη, ή μπηξεί το μπερδέψη με τιποτ' άλλο ποικαμίσιο; Που τα πλένεις, χρυσέ μου; Στο σπίτι σου, α; Λοιπόν; Ποιά η ανάγκη να μονογράμματος; Τι είπες; Πολλοί το συνηθίζουν. Μα ακριβώς κι' εγώ γι' αυτό ρωτώ. Γιατί βλέπω κεντημένα σε διάφορα ποικαμίσια διάφορα Π. Ν., Σ. Ο., Ρ. Τ., Ε. Α. και καθένας. Και βγαίνουν από τα ρούχα μου. Και διαρωτάμαι προς τι και διατί. Βλέπω, όμως, ότι δεν είσαι εις θέσιν να μου δώσεις μία σαφή και ικανοποιητική απάντησι. Διότι τι να πής:

— Άλλα θα σου πω εγώ και θα δώσω την απάντησι. Πρόκειται περί ανοήτου και βλακώδους επιδείξεως. Άλλαξη, όριστε κυρίες και κύριοι, εγώ δεν είμαι όποιος κι' όποιος, φορώ ποικαμίσια με το μονογράμμα μου. Χί— Άλφα, κυρίες και κύριοι. Χρίστος Άποστολονικόπουλος, με τη μάρκα μου. Κιττάζετε και θαυμάστε με! Όχι; Τι όχι, χρυσέ μου. Αφού σε βλέπω ότι πολλές φορές ξεκουμπώνεις επίτηδες το ποικαμίσιο και το ανοίγεις λίγο, για να φαίνεται το μονογράμμα και να χτυπά στο μάτι. Και παίρνεις και πόσα μαλιάρια, για να υπονομιώσεις την παρουσία αυτών των δύο κεντητών γραμμάτων του ελληνικού αλφάβητου. Και σου σκαμνίζεις κι' όλησ νομιών εν τη ανοήτ σου έλπίσει σου, ότι προκαλεί το θαυμάσιο και το φόβο εκείνων που φορώνε ποικαμίσια ευπρεπώς και άνευ μονογραμμάτων και άλλων κεντητών αναπειών.

Και δεν αμφιβάλλω ποδός ότι θα αισθάνεσαι και λίαν υπερήφανος γι' αυτή τη σοκλαμάρα. Αυτό μαρτυρεί το ύφος σου.

— Ρωτε η έλληνισ που δίνεις είναι να μη υπερθευτή με άλλα και το χάσας. Και τότε γιατί δεν κοπανάς από ένα μονογράμμα και στη πανέλλα και στις καλές και στη γραδάτα και στο άλλο εσώφρενο από όποιον έποφύων να κατονομάσω δια λόγους ευπρεπείας; Και αυτά δεν μπορούν δηλαδή να υπερθευτούν; Όρίστε. Αντί ν' απαντήσεις μεϊδίας Γιατί δεν έσκισε τίποτα να πής.

Τι είπες; Τι ν' ενδιαφέρει έμένα; Μ' ενδιαφέρει, γιατί κατ' αρχήν δεν ανησυχώ να βλέπω σοκλαμάρας και θλακειές και μαλιάρια κεντημένες με μεταξωτή κλωστή. Και όταν βλέπω τέτοιες επιδείξεις που δείχνουν μία κόψο ματαιοδοξία, καταλαβαίνω από άποια και αναγκάσει. Και δεν είμαι για τέτοια.

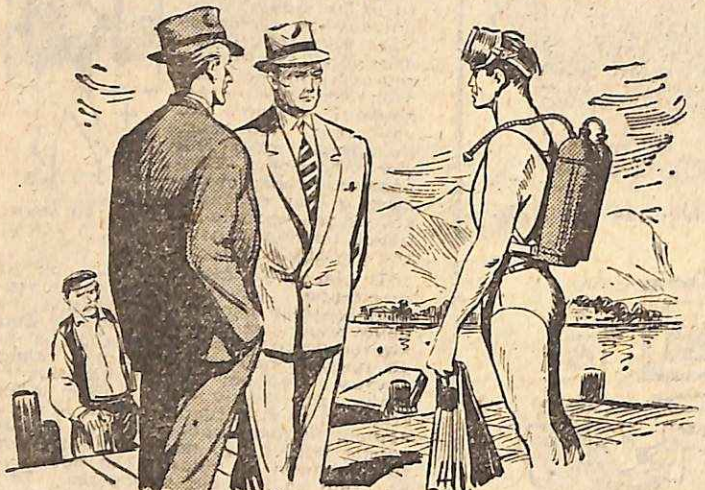
Μάλιστα, κύριε Χρίστε Άποστολονικόπουλε, ή Χί — Άλφα.

Λοιπόν, έλληνοστο. Ξήλωστο για να μη στο έλλωστο. Η νιγ να είσαι εν τάξει, κοπάνε ένα Χί — Άλφα και στο καρπάλο σου και στο παπούτσια και στο κουτέλο σου και στην πλατή σου, για να είναι πλήρης η εικόνη της ανοησίας σου. Τ' άκουσες, κύριε μονογραμματοκία; Αι χάσου λοιπόν, γιατί δεν μπορείς να βλέπω άλλο το χάλι σου. Τενεκέ με μονογράμματα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Πήτερ Φρέυ τράβηξε από τα χέρια της νεκρής γυναίκας το γαρτί και διαπίστωσε: «Αγαπημένη μου Τζωρτζ, πές στη γυναίκα σου πως η εταιρία σ' στέλνει σε κάποιο ταξίδι... κι' ελα κοντά μου. Θα περάσουμε δυο υπέροχα κοιμητήρια στο σπίτι μας δίπλα στη λίμνη».

—Κύριε Μπλόσοφ, θα ήθελα να κουβεντιάσουμε, του είπε ο Φρέυ.

—Ραδασάκι σταλμένο στο σύζυγο, που έπεσε κατά λάθος στα χέρια της συζύγου, παρατήρησε ο βοηθός του. Μα ήταν λόγος αυτός ν' αυτοκτονήσει;

—Οι γείτονες λένε πως η Τζωανίνα Μπλόσοφ λάτρευε τον άντρα της, είπε ο αστυνομικός. «Η άποψιά σου την πλύνει τόσο που ανοίξε το γκαζί κι' έβαλε τέλος στη ζωή της».

—Και προηγουμένως έκλαψε τόσο, ώστε να μουσκέψει το γράμμα και να σπάσει σχεδόν το μελάνι; ρώτησε δυσπιστικά ο βοηθός του. Πως είναι δυνατόν να χύσει τόσο δάκρυα μια γυναίκα;... Πήτερ θα ήθελα να πάρω για μια ώρα αυτό το γράμμα.

—Πάρ' το, Βόλφ, αλλά μην το παρακάνεις με τις υποψίες σου, τον μάλωσε ο αστυνομικός. Εγώ θα πάω να ψάξω για το Τζωρτζ Μπλόσοφ. «Ισως κάποιος από τους συνοδηγούς του να ξέρει που βρίσκεται αυτό το εσπιατικό δίπλωμα στη λίμνη».

—Μετά δυο ώρες, ο αστυνομικός κι' ο βοηθός του σταματούσαν μπροστά σ' ένα μπαρ, στην όχθη της λίμνης Σα-σεμ.

—Ξέρεις που μπορούμε να βρούμε τον Τζωρτζ Μπλόσοφ; ρώτησε ο Φρέυ τον γείτονα.

—Μένει σε μια βίλλια στο, αν απέναντί οχθρ, ο' αργότερα σ' αν πείτε από το δρόμο. Ολέτε να σας περάσω αντικρου με τη βάρκα μου. Οι αστυνομικοί δέχθηκαν και μπήκαν στην αποθήκη για να βοηθήσουν το γέρο να τραβήξει έξω τη βάρκα.

—Τί εν' αυτό; ρώτησε με περιέργεια ο Βόλφ, δεικνύοντας κάποιο μη-χάνημα ενωμένο μ' ένα ηλεκτρικό μοτέρ.

—Κομπρεσέρ, απάντησε ο γείτονας. Αυτό γεμίζει με συμπιεσμένο αέρα τις ιδιερνίες μπουλινίες των κολυμβητών του βυθού.

—Ποιών... απόρησε ο αστυνομικός. —Ετσι λέγονται τα μέλη μιας λέσχης, που έχουν τη μανία να κολυμπάνε κάτω από το νερό. Ένας από αυτούς είναι κι' ο άνθρωπος που γυρεύετε... Συνήθως στη λίμνη γιατί είναι καθαρή και στρωμένη με άμμο. Κάθε τόσο έρχονται να γεμίσουν τις μπουλινίες τους με συμπιεσμένο αέρα. Και για να μη μ' απασχολούν από το μπαρ, έχω δώσει στον καβέντα τους από ένα κλειδί. Κάπου τη δουλειά τους μόνοι τους κι' ύστερα μ' αέριον από τα λεφτά μέσα σ' εκείνο το κουτί.

—Ποιάς παρότρυνε τ' αυτοκίνητό του εδώ μέσα; ρώτησε ο Βόλφ.

—Κανείς. Δεν υπάρχει χώρος, δήλωσε ο γείτονας.

—Κι' όμως κυττάτε αυτά τα ζηνγάμια, κοντά στο κομπρεσέρ! Φαίνεται ολοκάθαρα πως είναι από λάστιχα αυτοκινήτου.

—Ο γείτονας άναγκάστηκε αδιάφορα τους ώμους του και τραβήξε έξω τη βάρκα. Όταν η βάρκα με τους τρεις άντρες έφτασε στην απέναντι μεριά της λίμνης, ένας κολυμβητής ξεπρόβαλε από το νερό κι' ανέβηκε με δυσκολία

στο μώλο. Φορούσε μάσκα ενωμένη με τις δυο ιδιερνίες μπουλινίες που είχε στην πλάτη του.

—Αυτός είναι ο Τζωρτζ Μπλόσοφ, μουρμούρισε ο γείτονας.

Ο αστυνομικός κι' ο βοηθός του πλησίασαν τον άντρα της Τζωανίνας.

—Κύριε Μπλόσοφ, θα ήθελα να κουβεντιάσουμε, του είπε ο Φρέυ. Πως καλύπτετε στο σπίτι σας... Ένοια σας, ξέρω πως μένετε μαζί με μια κοπέλλα!

Ο Μπλόσοφ έκανε ένα δυσχερές.

—Όχι, απάντησε εκείνη. Δεν ξέρω καλά μπάνιο.

—Επομένως δε χρησιμοποιήσατε ποτέ τη δεύτερη συσκευή; επέμεινε ο Βόλφ.

—Ουδέποτε, δήλωσε η κοπέλλα. Φοράτε πάντα αυτό το ροζ κραγιόν; είπε απότομα ο Βόλφ.

—Πάντα! Μα γιατί ρωτάτε; Ο αστυνομικός δεν απάντησε. Καθώς περιόριζαν από το μπαρ, σταμάτησε πάλι και παρακάλεσε την κοπέλλα να κατέβει και να τον περιμένει εκεί μέσα.

—Ανατέταρα αργότερα, ξανάπαρναν τον δρόμο τους.

Ο Φρέυ τους περίμενε στην άστυνομία. Ο Τζωρτζ Μπλόσοφ ήταν μαζί του κι' έδινε κατάθεσι.

—Μην κάνετε τον κόπο να συνεχίσετε τα ψέμματα, του είπε ο Βόλφ. Περιμένετε ένα λεπτό...

Βγήκε από το δωμάτιο και ξανάγυρσε σχεδόν άμεσα με τη δεύτερη συσκευή και μ' ένα δοκιμαστικό σωλήνα γεμάτο με μια άσπρη σκόνη.

—Αυτή η σκόνη είναι πεντοξείδιον του ιωδίου κι' έχει την ιδιότητα να αποσυντίθεται με την επίδραση ενός ισχυρού αναγωγικού, όπως το μονοξείδιον του άνθρακα, ξέρητε; Κι' αν το κοιτάξετε, η σκόνη της θα δείξει της συσκευής σας κ. Μπλόσοφ, κι' αέριο που συμπιεσμένο αέρα να περάσει στο σωλήνα...

—Μα οι μπουλινίες εν' άδειες, δήλωσε ο Τζωρτζ.

—Κάνετε λάθος, είπε χαμογελώντας ο Βόλφ. Δεν τις άδειασατε προσεκτικά κι' υπάρχει ακόμη μέσα λίγος αέρας... Ανοίχτε σας παρακαλώ το παράθυρο δεξιά, βλέπετε αυτό το παρμόνιο;... Ανοίξτε το και κρατάτε τους πούς μιστούς κατ' οριζόντιο, που σχηματίζονται πάνω στα τοιχώματα του σωλήνα. Αυτό σημαίνει, κ. Μπλόσοφ, πως ο αέρας της συσκευής

Οδηγητήρια δεικνύοντος ΑΕΡΑΣ

μένο μορφοσώμ. Έβγαλε την εξάρτησι του βουτηχτή κι' οδήγησε τους αστυνομικούς σε μια μικρή και κατάσπρη βίλλια.

Μπροστά στην πόρτα στάθηκε ένα φέλικς Βάγκεν.

Τους άνοιξε μια γοητευτική κοκκινομάλλα, με προκλητικό σόμα.

—Είσατε η Φράν; τη ρώτησε ο Βόλφ.

—Πώς το έχετε; φώναξε δυσχερήστικος ο φίλος της.

Ο Βόλφ του έδειξε το γράμμα.

—Το βρήκε η γυναίκα σας του έδειξε. Δυστυχώς δεν προλάβει να το δει. Όταν οι γείτονες ένοιωσαν τη μυρωδιά του γκαζιού ήλθαν να το πιάσουν άργυ.

Ο Μπλόσοφ σφαιρίστηκε σε μια καρέκλα. Η κοκκινομάλλα είχε γίνει κατακλυσμός.

—Κύριε Μπλόσοφ, πρέπει ναρθείτε μαζί μου ως το νεκροτομείο για να ελέγξετε τη νεκρή είτε ο' αστυνομικός. Παίρνει για μια τυπική λεπτομέρεια... Είναι σαφές πως η γυναίκα σας αυτοκτόνησε. Ο ιατροδικαστής αποφάνθηκε ότι δηλητηρίαση σήκω από μονοξείδιο του άνθρακα.

Ο Τζωρτζ σηκώθηκε με δυσκολία.

—Θα σας είμαι ευγνώμων αν δε γίνω γνωστός τ' όνομα της Φράν! μουρμούρισε.

—Τότε είναι προτιμώτερο να μη φάγουμε όλοι μαζί παρατήρησε ο αστυνομικός. Έσείς κι' εγώ θα πάμε με τη βάρκα. Ο βοηθός μου κι' η δεσποινίς μπορούν να πάνε με το δρόμο.

Ο Μπλόσοφ τον ευχαρίστησε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Ο Βόλφ βόηθησε την κοκκινομάλλα να μη στο Φάλκς.

Νοιώδω πολύ ένοχη, του άμωλγνησε εκείνη. Ο Τζωρτζ μ' άρεσε κι' έγινε φιλενάδα του. Δεν φανταζόμουν όμως ποτέ πως η γυναίκα του θ' αυτοκτονούσε!

Τα πράσινα μάτια της είχαν βουρκαώσει κι' η στάσι της δεν είχε πια τίποτε το προσποιητό.

Οι τρεις, έγινε δήλωσε ο Βόλφ. Τώρα πια εν' άργυ για να διορθώσετε το κακό.

Πήρνε φρένο σταμάτησε το αυτοκίνητο και κατέβηκε, παίρνοντας μαζί του τα κλειδιά. Ανοίξε το πόρτ — μπαγκάκι. Υπήρχε μέσα μια συσκευή ίδια με κείνη που φορούσε πριν από λίγο ο Τζωρτζ Μπλόσοφ. Ο Βόλφ την εξέτασε προσεκτικά. «Υστερα έλυνε το πόρτ — μπαγκάκι και γύρισε στη θέση του.

—Κολυμπάτε και σεις στο βυθό; ρώτησε τη Φράν καθώς ξεκινούσαν.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Λευκό σταυρόλεξο												
1	Α	Β	Θ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι	Κ	Λ	Μ
2	Υ	Μ	Α	Ι	Δ	Σ	Α	Ρ	Σ			
3	Θ	Ε	Λ	Η	Μ	Α	Χ	Ι	Τ	Λ	Ε	Ρ
4	Ι	Ε	Η	Χ	Η	Ρ	Α	Β	Ι			
5	Α	Ν	Ι	Α	Η	Ρ	Α	Β	Α	Λ	Σ	Α
6	Τ	Α	Ρ	Σ	Α	Ε	Λ	Σ	Α			
7	Χ	Α	Τ	Ο	Σ	Κ	Α	Ν	Η	Σ	Σ	
8	Μ	Π	Ο	Ι	Λ	Σ	Μ	Ο	Σ			
9	Κ	Α	Ι	Ν	Μ	Η	Ν	Α	Ρ	Ο	Ν	
10	Ο	Τ	Π	Α	Σ	Α	Σ	Γ	Τ			
11	Τ	Α	Υ	Ρ	Ο	Ν	Τ	Α	Ρ	Ι	Φ	Α
12	Σ	Ε	Ρ	Ζ	Α	Β	Ο	Σ	Ο	Ρ	Η	
13	Ι	Κ	Α	Ν	Α	Α	Ι	Σ	Ν	Α	Σ	

Αυτές ήταν οι λέξεις, που έπρεπε να βρύνε και τα τετραγωνίδια, που έπρεπε να μαυρίσετε.

Αριθμητικά προβλήματα

- 1) 120.
- 2) 9+5+7=21
3X8=24
4X6=24
- 3) 24.

Η ηλικία του μετανάστη

Είναι 37 χρόνων (18+18+1+1+1).

Οι αφηρημάδες της κυρίας Μαρίας

Τα 7 αντικείμενα, που υπάρχουν στην άνω εικόνα, χωρίς να βρισκούνται και στην κάτω, είναι τα ακόλουθα:

1) Το μακρύ βάζο, που βρίσκεται μπροστά στο άστρο της θάλασσας. 2) Ο νάργιλης. 3) Το μεγάλο δοτάκο, πλάι στο ναυαγίο. 4) Το μικρό κιβώτιο (μπροστά στον τοιαυτό). 5) Το στοργικό σταυτοδοχείο (μπροστά στο μικρό κιβώτιο). 6) Το αγγείο χωρίς χέρια, και 7) Πλάι στο αγγείο, ένα ποτήρι με πόδι.

Η λύσις του υπ' αριθμ. 819 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΝΕΡΟΛΙ — ΚΑΠΟΤΕ. 2) ΠΟΛΕΜΟΣ — ΟΡΑΤΑ. 3) ΚΑ — ΒΑ — ΓΟΜΜΑΛΑΚΑ. 4) ΑΡΙΑ — ΑΙΝ — ΑΜΑΝ — ΝΑΤ. 5) ΒΑΝ — ΚΑΚΟ — ΡΙΣ — ΓΕΛΑ. 6) ΑΒ — ΝΑ — ΟΜΒΟΣ — ΤΑΡΑΣ. 7) ΛΑΝΑΡΑ — ΛΑΣ — ΜΕΛΑΝΙ. 8) ΑΝΑΠΟΔΑ — ΑΠΛΑΣΙΑ. 9) ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ. 10) ΑΙΩΝ — ΑΟ — ΙΛ — ΤΟΠΙ. 11) ΠΕΡΑΜΑ — ΝΙΑ — ΙΚΕΣΙΑ. 12) ΟΡΑΜΑ — ΑΤΑΡΑ — ΤΑΜ. 13) ΡΟΙΑ — ΑΒΑ — ΗΠΙΑ — ΤΑΜ. 14) ΟΣΟ — ΑΡΑΜ — ΑΙΚ — ΠΑΣΟ. 15) ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ — ΓΑ — ΣΣ. 16) ΝΑΙΡΙ — ΟΤΡΑΝΤΟ. 17) ΦΑΡΑΣΙ — ΝΑΡΒΙΚ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΑΒΑΛΑ — ΑΠΟΡΟ. 2) ΠΑΡΑΒΑΝ — ΙΕΡΟΣ. 3) ΝΟ — ΙΝ — ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ. 4) ΕΛΒΑ — ΝΑΠ — ΝΑΜΑ — ΕΝΑ. 5) ΡΕΑ — ΚΑΡΟΝ — ΜΑ — ΑΜΑΡ — ΟΜ — ΑΛ — ΑΔΟΛΑ — ΑΡΙΔΑ — ΛΟΓΙΚΟ — ΑΣΟ — ΑΒΑΡΙΣ. 6) ΙΣΟΝΟΜΑ — ΝΤΑ — ΜΑΡΙ. 7) ΒΛΑΚΕΙΑ. 8) ΚΟΜΑΡΟΣ — ΑΦΗΛΙΟΝ. 9) ΑΡΑΜΙΣ — ΑΜΙ — ΑΠΙ — ΣΤΑ. 10) ΠΑΛΑΣ — ΜΠΟΛΙ — ΙΚ — ΡΡ. 11) ΟΤΑΝ — ΤΕΛΙ — ΚΕΑ — ΓΑΒ. 12) ΙΑΚ — ΓΑΛΑ — ΤΕΑ — ΠΑΝΙ. 13) ΑΝΕΡΑΣΤΟΣ — ΤΑ — ΤΚ. 14) ΑΛΑΝΙ — ΠΙ — ΚΑΣΣΟ. 15) ΤΑΣΙΑ — ΙΑΣΜΟΣ.

ΣΥΝΑΡΩΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Επταίο	Δυν 240 —
Εκάρητος	120 —
Ιολυών	60 —

ΣΥΝΑΡΩΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Επταίο	Αλφες Αγγλίας 0 —
	Δολάρια 17 —
	Φο Βελγ 840 —
	Φο Γαλλ 8650 —
	Φο Ελβ 73 —
	Μάρκο Γερμ 72 —

Ευθάρματα: Έστω: Επταίο δια ταχυδρομικής επίταξης και Έκδοτικού δια ταχυδρομικής ταχυδρομικής προ: το περιοδικό «ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ» Αθανασίου 4 (Πλατεία Κλαβιδίου).

Ε.Ε.Μ. Μπακαλτζής και Σίμα Ε.Ε. Εκδοτική Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ» Διευθυντής Διαχειρίσεως και υπεύθυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ
Όδός Ζωοφάνου Πλην 38
Υπεύθυνος Υπογράφου: Σπύρος Μπέλλας
Όδός Βασιλίσσης 11, Αθήνα.

Η αλληλογραφία μας

Ο Γνωστικός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟ. ΡΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους Χριστό Μπαντούσαν, Καίτη Λαγανά, Τίτη Κουλάρα και Έλλην — Αρμια.

Η Άννα Ε + Μ να στείλη τη διευθύνσι της.

Ο Ψυχίατρος — Νευρολόγος μας κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικά στους: Έλενθέρην Βιρδίου, Έλενθέρην Καραλίδου, Ευαγγελία Ζερβούδη, Ιωάννη Κορκιδή, Παναγιώτη Δασκαλόπουλο, Η Άρροδίτη να γράψη την διευθύνσι της.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Πάτρα Φιλίππιδου και η Έλενα Πουλίδου, Βυζαντινών Νο 6, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες από τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Αρτεμάκης Νικολάου (16 χρόνων) Αμμόχωστος, Μάνης Νο 2, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 17 χρόνων με σκοπό τη συνάψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία υποβάλλεται.

Η Σέλλα Νικολαΐδου και η Λίτσα Ιωαννίδου, Ριχάρδου Λεοντοδύμου Νο 4, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Πέπα Γιάσεμίδου, Μετοχία Νο 16, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από τον κόσμο, κατά προτίμηση από

την Ελλάδα με σκοπό ότι ήθελε επικοινωνήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Λιάνα Χριστοφί (17 χρόνων) Αισχύλου Νο 66, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από τον κόσμο ηλικίας 17 — 22 χρόνων.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Σωτήριος Μ. Άργυριό 2, Κύπρος, Λετμόπου — Πάρος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα κατά προτίμηση με μαθήτριες.

Ο Αρτεμάκης Νικολάου (16 χρόνων) Αμμόχωστος, Μάνης Νο 2, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 17 χρόνων με σκοπό τη συνάψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία υποβάλλεται.

Ο Νίκος Γ. Νικολαΐδης (19 χρόνων) Ούζουγιάν Νο 25, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16 — 20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πανίκος Νίκου (15 χρόνων) Γεωργίου Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Ελλάδα.

Ο Σωτήριος Λουκάς (18 χρόνων) Χρυσόπληκτος Νο 49, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, ηλικίας 15 — 17 χρόνων, με σκοπό τη συνάψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ιωάννης Καραμαλίου (19 χρόνων) Ριχάρδου Λεοντοδύμου Νο 6, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα κατά προτίμηση από την Α.

Ο Π. Μουστάκας (23 χρόνων) Αναφωτία, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες της ηλικίας του, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ιωάννης Μαυρομμάτης (19 χρόνων) Αναφωτία, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16 — 19 χρόνων με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πανίκος Γιάκου (20 χρόνων) Ούζουγιάν Νο 25, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16 — 20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κουρτάκος Παπαδόπουλος (18 χρόνων), Αποστόλου Βαρβάρα Νο 10, Τυπογραφεία Κοσμοσ, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16 — 20 χρόνων από την Ελλάδα και τη Κρήτη.

Ο Λάκης Γεωργιάδης (21 χρόνων) Ούζουγιάν Νο 25, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και την Πειραιά, στην ελληνική γλώσσα με σκοπό ότι ήθελε προκύψει.

Ο Πανίκος Νίκου (15 χρόνων) Γεωργίου Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Ελλάδα.

Ο Σωτήριος Λουκάς (18 χρόνων) Χρυσόπληκτος Νο 49, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τον κόσμο, ηλικίας 15 — 17 χρόνων, με σκοπό τη συνάψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ιωάννης Καραμαλίου (19 χρόνων) Ριχάρδου Λεοντοδύμου Νο 6, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα κατά προτίμηση από την Α.

Διόταξιδι...

Επισημαίνουμε τις καλύτερες ΜΠΕΡΚΣΑΙΡ στην Ελλάδα, που είναι οι καλύτερες ΜΠΕΡΚΣΑΙΡ σε όλη τη χώρα, που είναι οι καλύτερες που έχουν με ρούχα ή χωρίς ρούχα όλα τα μοντέρνα κομμάτια. Έπι πλέον δεν φέρουν οι πόνοι, χωρίς στην πατέντα «NON RUN» το ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΩΝ.

Berkshire

Οί καλύτερες κάλτσες του κόσμου!

(19 χρόνων) τελειόφοιτος 'Αμερικανικής 'Ακαδημίας, 'Αμερικανική 'Ακαδημία, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες και φοιτήτριες στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, (21 χρόνων) Τεχν. Κιβ. 180 Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει.

Ο 'ΑΝΔΡΕΑΣ Γ. Χ' ΜΗΝΔ, (18 χρόνων), Φιλιά, Μόρφου, Λευκωσία, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα και την 'Αλεξάνδρεια, με μοναδικό σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραιτήτη.

Ο 'ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΕΤΡΩΝ, (18 χρόνων), Αγίας Λαύρας No 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την 'Ελλάδα με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΚΩΣΤΑΣ Κ. ΣΤΑΥΡΟΥ και ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ 'ΑΝΤΩΝΙΟΥ, 'Αναστασία, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την 'Ελλάδα κατά προτίμηση με μαθήτριες.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΤΡΑΔΙΣ, SJS KIFISOS, Co ORION SHIPPING Co, 29 BROADWAY, NEW YORK N. Y. 6, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την 'Αθήνα και την Πειραιά, με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΦΟΥΡΟΥΛΟΣ και ο JOHN SARELIS S/T ATLANTIC CONQUEST Co SEMCO PORT SAID EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με κυρίες ή δεσποινίδες, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ — ποστάλ και την εκμάθηση της αγγλικής γλώσσας.

Δύο αδελφάκια του Ε. Ν. ο GEORGE SINGER και ο JIB PRAPAS, M/V KING MINOS, Co NIMIKOS LONDON LTD, 10519 BISHOPGATE, LONDON E. C. 2, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες ηλικίας μέχρι 24 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο V. VICHOS, S/T AL MALIK SAUD AL AWAL OLYMPIC MARITIME S. A., 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONACO, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο D. MARKATAS, S/T ANDREAS Y. Co VERGOTTIS LTD, GREEN CHURCH HOUSE LANE, LONDON E. C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο JIM MARGARIS, (25 χρόνων), και ο DOMENICO CAROZZO (23 χρόνων), P. G. E. KENNEDY BOX 610, PRINCE GEORGE B. C., CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο S. SKALITOPoulos M/V OUDINE MADISON 655 AVEN. CENTRAL AMERICAN, NEW YORK 21 N. Y. USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο NICK VAVASIS και ο GEORGIO KONDODIS, M/V CALLI Co MARGARONIS NAV. AGENTS GR. HOUSE, 27 OLD BROAD ST. LONDON S. C. 2, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την 'Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο COSTAS GIOULIS, SJS KAVODORO Co KAMBERLEY STEAMSHIP CORP. 9 WORMWOOD ST. Co LTD, LONDON E. C. 2, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες 'Ελληνίδες ηλικίας 17 — 25 χρόνων.

Ο BARIOS PRINTEZIS, M/V MARIA K. Co FRED HUNTER 34, GREAT ST. HELLENS LONDON E. C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, ηλικίας 14 — 24 χρόνων, με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει.

Ο NIKOS MIGARADOS και ο DIMITRIOS SYKIATIS, M/V MEXICAN TRADER SEAWAYS SHIPPING CORP. 39 BROADWAY NEW YORK 6, N. Y. USA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ LAMBROU, (20 χρόνων), S/T ALEXANDRA T. Co N. J. GOULANDRIS LTD, 27 LEANDEN-

HALL ST. LONDON E. C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 16 — 19 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δύο φίλες ή P. ANAKAVONI (26 χρόνων) και η FOULA SALAMATSA, (19 χρόνων) CIHANGIRI TUFEKI SALIK SOK No 161, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο.

Η TONY PHYLLACIOU, 11 GROVE ROAD WALTHAMSTOW LONDON E 17 ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο R. GEORGIADIS, VIA BORMIDA No 25, MESSINA ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο ANTONIOS KROKOS, SAUBRETESTRASSE 18, AMZISWIL THURGAN, SCHWEIZ, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες.

Ο PETER P. PAPADOPOULOS και ο C. VIANNAKOS, 5 TARNIE RD, CRINGILA, N. S. W. AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες ηλικίας 18 — 22 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο T. BASTAS και ο S. PATRINOS, MAYHEIN WALLDHOFF, ZELISTOF, B. 3, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από το εξωτερικό, στην γερμανική γλώσσα.

Ο PETER CHRISTOFIS, 120 WILLIAM ST. EAST SYDNEY, AUSTRALIA, N. S. W., θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17 — 19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο G. P. A. V. L. I. C. O. S. (20 χρόνων) 19 CLAIR ST. AVE. HAMILTON ONT. CANADA επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει. Φωτογραφία απαραιτήτη. Το ίδιο θέλει και ο E. L. A. S. T. H. E. R. S. I. D. I. S. (20 χρόνων) 319 YORK ST. HAMILTON ONT. CANADA.

Ο JOHN KONSTANTINOU, PORGES ST. 20, RANDFONTEIN T.Y.L., S. AFRICA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες, ηλικίας 16 — 20 χρόνων, με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει. Φωτογραφία απαραιτήτη.

Ο PETER LAMBROS, 949 LAKESHORE RD. TORONTO 14, ONT. CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με φτωχές νέες από την 'Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί δε σεις απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο D. FOREMAN, BOX 9

BUKONGA, N.E.W. AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων, στην ελληνική αγγλική και ιταλική γλώσσα.

Ο PETROS PANAYIOTIDES, DRAUZ HEILBRONN A. N. GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες ηλικίας 17 — 21 χρόνων.

Ο DIOGENIS SAROGLU (23 χρόνων) RUE DU CURE No 54 CHE RATTE LIEGE BELGIQUE, επιθυμεί αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες ηλικίας μέχρι 22 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία.

Ο MAKIS HRISAKIS, 7151 S. DOMINIQUE MONTREAL CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο DIMITRIOS KLINIS (16 χρόνων), ο MINOS KAPOTAS (17) και ο KOSTAS FTEROUDIS, RUE PELUSE 27, IBRAHIMIED ALEXANDRIE, EGYPT, UAR, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει.

Ο JOHN VOULAKIS, 370 SUMACK ST. TORONTO ONT. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο C. PANORPOULOS, POST OFFICE BOX 42, ASHFIELD, SYDNEY, AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο NICK KANELAKIS, 99 DAVIES ST. DOORFONTEIN JOHANNESBURG S. AFRICA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες.

Ο D. MELISSIS, 44 ALDERGRONE AV. TORONTO ONTARIO CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, ηλικίας 18 — 24 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο D. KAWANAVOS, (21 χρόνων), 5582 GATINEAU AV. APT. MONTREAL, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ιδιαίτερες με μαθήτριες γυμνασίου.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Ν. 'Αγρίτου, (20 χρόνων), POSTE RESTANTE, Σύνταγμα, 'Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 25 — 35 χρόνων, κατά προτίμηση από τη Νέα 'Υόρκη, με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει.

Η ΧΑΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, (18 χρόνων), Νέα 'Υόρκη, Σύνταγμα, No 4, 'Αθήναι GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες από το εξωτερικό, ηλικίας 40 — 45 από το εξωτερικό, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί δε σεις απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η ΒΑΣΩ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, (26 χρόνων) POSTE RESTANTE, Κεν. τριών, Πειραιώς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλη την Πειραιά, ηλικίας 28 — 35 χρόνων. Φωτογραφία απαραιτήτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δύο φίλοι, ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ και ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ, Νέα 'Υόρκη, Σύνταγμα, GRECE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα.

Ο Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, (18 χρόνων), Ταξιστών No 19, Σάνθη, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα και το εξωτερικό, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΩΝΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, (18 χρόνων), Πέλοπος 42, Α. 'Ασισματικών, Περιστέρι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 14—17 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας και δ'τι άλλο ήθελε επικοινωνήσει.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΔΗΣ, Χρυσάνθου No 29, Παγκράτι, 'Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από το εξωτερικό ή το εξωτερικό, καθηγήτρια ή ιατρό, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο ΗΛΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, (21 χρόνων) Στάσις Παπαδοπούλου No 815, Πέραμα, Πειραιώς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες από το εξωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Τ. ΚΑΡΝΕΣΗΣ, (21 χρόνων), Σκουφά No 47, 'Αθήναι, GRECE,

επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με αναγνώστριες μας απ' όλον τον κόσμο με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο 'ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΔΑΝΑΣΙΟΥ, 'Ηλια Ζερβού No 88, Πατήσια, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18 — 22 χρόνων. Φωτογραφία απαραιτήτη.

Ο 'ΑΝΔΡΕΑΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ, (26 χρόνων), Κρήτης 12, 'Αγία Βάρδρα, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 23 — 25 χρόνων. Φωτογραφία απαραιτήτη.

Ο Κ. ΜΠΑΤΗΣ και ο Ντίνος 'Αλεξανδρίδης, Ν. Σ. Σωτηρία, Λοδερβόνα, 'Αθήναι, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την 'Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ 'ΑΛΑΤΖΙΔΗΣ, Κορφές Μαλεβυλίου, 'Ηράκλειον, Κρήτη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ιδιαίτερα από την 'Αθήνα.

Ο Ρ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ, Παπαδημητρίου 17, Καλαμαριά, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Αμερική, κατά προτίμηση από την Καναδά, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΙΚΑΣ, (20 χρόνων), Πατρόκλου 32, Νέα Λίδια 'Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΚΩΣΤΑΣ Κ. ΠΑΠΑΔΕΠΟΥΛΟΣ, (23 χρόνων) Πατισσών 53, Σταυρούπολη, Θεσσαλονίκη GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ, Γ. Σεπτεμβρίου 11, 'Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από καλή οικογένεια, ηλικίας μέχρι 18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΤΟΥΡΑΣ, POSTE RESTANTE, Κεντρικών, 'Ομόνοια, 'Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμμάτων.

Ο ΤΑΚΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, (20 χρόνων), και ο ΦΩΤΙΟΣ 'Αποστολόπουλος, (18 χρόνων), Περίπτερον 'Αρχαίας 'Ηλίδας, 'Αμαλίας, GRECE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από τη Σπάρτη και την 'Ιταλία, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, (26 χρόνων), POSTE RESTANTE, Σύνταγμα, 'Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18 — 21 χρόνων, με σκοπό δ'τι ήθελε επικοινωνήσει.

Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΟΥΣΓΟΥΝΗΣ, POSTE RESTANTE, Κόρινθος, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18 — 22 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η τελευταία λέξη της αισθητικής επιστήμης, τα Λευκά Χριστουγεννιάτικα Τριαντάφυλλα (με GELEE ROYAL) που είναι ενδεδειγμένα και κατά της αλλεργίας.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ με μία ιδέα. Δεν δαμνική κρέμα FLUIDOREGEN. Δεν είναι ούτε κρέμα ούτε λάδι. Είναι η τελευταία λέξη της Επιστήμης. 'Αναζωογονεί και τα πιο γηρασμένα κύτταρα γυναικών.

Ειδική θεραπεία κατά του πάχους του σώματος.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
'Αχαρνών 98 — 'Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' εκάστην 10—12 και 5—7
ώρες και επί συνευρέσει.
Τηλέφωνο 810.760.

77

Στη διάθεσί σας όλες οι μάρκες της αγοράς!

Έσείς όμως, είναι βέβαιοι, ότι θα προτιμήσετε την κουζίνα

ΙΖΟΛΑ

γιατί οι περισσότερες από 100.000 συσκευές ΙΖΟΛΑ που λειτουργούν σήμερα όμαλά, οικονομικά και άπρόσκοπτα είναι ή πιο άσφαλής εγγύησις της σωστής έκλογής σας, ή εγγύησις που μόνο ή ΙΖΟΛΑ στην 'Ελλάδα μπορεί να σας δώσει.

Ή' αιώνη γιάτί:

1. Οι κουζίνες ΙΖΟΛΑ είναι ειδικά μελετημένες για τις ανάγκες της ελληνικής μαγειρικής.
2. Γιατί δεν χαλάνε ποτέ! Τις φροντίζει το εργοστάσιο που τις κατασκεύασε.
3. Είναι εύκολες στη χρήση τους. 'Απλό σύστημα, δερμοστάτης, σπινάλ ή πλάκες ταχυτάτης απόδοσης.

14 τύπους ηλεκτρικών κουζινών κατασκευάζει ή ΙΖΟΛΑ. Θα βρήτε πάντα την κουζίνα που ταιριάζει στο νοικοκυριό σας, χωρίς σπατάλη μίας δραχμής παραπάνω.

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

"Οχι πειρά
άδπρα
μαλλιά..."

Color elle

Θυμμένη
ή μεότης της φεύγει

Χαρούμενη
τά νεϊδα ξαναγύρισαν

Το Colorelle εξαφανίζει τις πρώτες άσπρες τρίχες...

Colorelle είναι το νέο χρωμοσαμπουν που έπεδλδη ό'όλο τον Κόσμο.

Προϊόν του Παγκοσμίου φήμης Γαλλικού Οίκου L'ORÉAL είναι μοναδικό για τον νέο και πολύ άπλό τρόπο χρωματισμού των μαλλιών.

Το Colorelle με την εξαιρετική διαφάνεια των άποχρώσών του, δίνει φωτεινότητα στα μαλλιά σας και χαρίζει ωραία έκφραση στο πρόσωπό σας.

Το Colorelle είναι αυτό που χρειάζεται μια γυναίκα της έποχής μας για να ανταποκριθί στις απαιτήσεις της σημερινής ζωής.

Μέ ένα άπλό λούσιμο το Colorelle σας δίνει σε δέκα λεπτά το φυσικό χρώμα των μαλλιών σας ή μία άπόχρωση που προτιμάτε.

Δοκιμάσετε μία φορά και δά ένδουσιασθήτε

Color elle το Μοντέρνο Παριζάνικο Χρωμοσαμπουν.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Για την περίοδο 20-26 Οκτωβρίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Με τη νέα Σελήνη, σοβαρές δυσχέρειες παρουσιάζονται στην εργασία. Θα καταπορεύεστε πάντως να θριαυλώσετε τελικά, αν τις αντιμετωπίσετε με θάρρος κι αισιοδοξία. ★ Μην αναλάβετε νέες υποχρεώσεις, αν διασφαλίσετε για τις συμβουλές τους.	★ Αντίθετα με την εργασία, οι αισθηματικές σχέσεις ευνοούνται εξαιρετικά κατά την περίοδο αυτή. Θα συμβούν γεγονότα που θα σας ενθουσιάσουν και τα οποία θα βοηθήσουν να εκτιμήσετε τα αισθήματα αγαπημένου προσώπου.	★ Αντιμετωπίστε με προσυμμετοχή τα πρώτα κομμάτια, γιατί κινδυνεύετε να σας προκαλέσουν πόνο ρευματικές φύσεως. ★ Μην παραμελήτε την καθημερινή γυμναστική και αποφύγετε τα οινόπνευμα, ποτά. ★ Εύνοια της τύχης στα χαρτιά.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Τα άστρα επιβεβαιώνουν εύνοια κάθε ενέργειας επαγγελματικής φύσεως. Θα συναντήσετε πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν και να σας υποστηρίξουν. Υπάρχει όμως κίνδυνος να τα δυσχεραίνεται αν αδιαφορήσετε για τις συμβουλές τους.	★ Παλαιός και σταθερός δεσμός διατηρείται με ήμερες αυτές σοβαρό κίνδυνο. ★ Μιλήστε με ειλικρίνεια και αποφύγετε να περιβάλετε τη στάση σας με κάποιο μυστήριο, που οδηγεί σε αποτέλεσμα αντίθετο από το επιδιωκόμενο.	★ Προσέξτε την υγεία σας, γιατί η νέα Σελήνη δεν είναι καθόλου ευνοϊκή γι' αυτήν. Αποφύγετε ιδίως ό,τι ξερετε πως ερεθίζει το σπύκι και τα νεφρά σας. ★ Μικροαδυναμίες που δε δικαιολογούν καμιά σοβαρή ανησυχία.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Αποφύγετε τις αφοκιδύνες επινεύσεως και ιδίως εκείνες που απαιτούν τη διακρίβωση μεγάλων νοσημάτων. ★ Θα μετανοήσετε αν θυγίτε από το συντησόμενο δρόμο, ακολουθώντας κιναισες, που οδηγούν στο άγνωστο.	★ Η νέα Σελήνη δεν ευνοεί καθόλου τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Προσέξτε το αυτό και ενεργήστε αναλόγως, γιατί διαφορετικά θα δοκιμάσετε μεγάλες απογοητεύσεις. ★ Αποφύγετε τις θιαστικές και απερισκεπτες άλλανες αποφάσεων.	★ Ευνόικη για την υγεία περίοδος, άσκει 'ν' αποφύγετε μια επένδυση, που ε' ανασταίνει τον ύπνο και θα εινε δυσχερές συνεπείας στο όλο νευρικό σύστημα. ★ Αποφύγετε τις επισκέψεις σε αρρώστους, υπάρχει κίνδυνος μεταδόσεως.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η εργασία σας επιφυλάσσει κατά την περίοδο αυτή ικανοποιήσεις και ευκαιρίες εκπλήξεων. ★ Οι προτάσεις που θα εκτιμήσουν τις ικανότητές σας και θα προθυμοποιηθούν να σας δώσουν αξιόπ. η δάνειο, που θα τους ζητήσετε.	★ Μία παρεξήγηση θα εινε πολύ δυσχερές συνεπείας για τις αισθηματικές σας σχέσεις. Αποφύγετε γι' αυτό τα πειράγματα και τα διαφορετικά λόγια. ★ Κατά το Σάββατο κυρίαρχο ευνόικες εκπλήξεις και ναρούμενες διασκέδασεις.	★ Αν το στομάχι δε λειτουργεί κανονικά, μη διατάξετε να επισκεφθείτε ένα ιατρό, γιατί θα εινε άσκοπο. ★ Αποφύγετε τις επισκέψεις σε αρρώστους, υπάρχει κίνδυνος μεταδόσεως.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η νέα Σελήνη ευνοεί την πραγματοποίηση πολλών σχεδίων και επιθυμιών σας. Πρέπει όμως να βοηθήσετε κι εσείς αναπτύσσοντας όλη σας τη δραστηριότητα. ★ Διατηρήστε αρμονικές σχέσεις με τους συναδέλφους και συνεργάτες σας.	★ Ένα νόσημα ή μία φωτογραφία θα προκαλέσει μια άλλη αναστάτωση. ★ Οι άνθρωποι θα συναντήσουν πρόσωπο με πρόσωπο ναρκωτικά, τελείως αντίθετο από το δικό τους. Έν τούτοις δε θα διασταθούν ακόμα και να το παντρευτούν.	★ Μη παίρνετε φάρμακα χωρίς τη συμβουλή του γιατρού σας. Αυτό θα εινε πολύ επικίνδυνο για την υγεία σας. ★ Ο ευνόικος οργανισμός σας δεν αντέχει σε ταλαιπωρίες. Έχετε το πάντοτε ύπνι σας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Οι προτάσεις και τα σχέδιά σας θα γίνουν με προθυμία δεκτά, άσκει να τα παρουσιάσετε με κάποια όμοι διπλωματία. ★ Τα άστρα αυξάνουν την εργατικότητα σας και επιτυγχάνετε έτοι λαμπρά αποτελέσματα.	★ Η νέα Σελήνη σας δώδε στή μεγαλολία και στην απομύνηση. Αποφύγετε τις ονειροπολήσεις και προσγειωθείτε αποφύγετε να ζητάτε περισσότερα από αυτά, που μπορεί να σας δώση η ζωή. ★ Αδικαιολόγητες υποψίες.	★ Τα άστρα προστατεύουν την υγεία, την οποία διαφορετικά θ' απειλούσαν σοβαροί κίνδυνοι. ★ Όλες οι ανωμαλίες, που σας ανησυχούσαν, παρουσιάζουν αίσθητη βελτίωση. ★ Έχετε ανάγκη από άφθονο και ήρεμο ύπνο. ★ Τυχερό το 7.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Καμιά σημαντική μεταβολή. Χάρης και ταλέντο σας βοηθούν όμως να στάσετε πύλο γρήγορα στην επιτυχία. Θα συμβούν σ' αυτό και πρόσωπα, που θα δείξουν προθυμία να σας βοηθήσουν. ★ Τυχερό ή Τρίτη 25.	★ Το παρόντο σας, ότι δε σας καταλαβαίνουν, φαίνεται κατά την περίοδο αυτή απόλυτα δικαιολογημένο. ★ Αποφύγετε τη νευρικότητα και τις ιδιοτροπίες και δώστε στους άλλους να καταλάβουν τι περιμένετε από αυτούς.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απειλεί την υγεία και μπορεί έτσι 'ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα χωρίς να νοιάστε καμιά κόπωση. ★ Προσέξτε το φαγητό σας και αποφύγετε την πολυαγία, ιδίως τα θάρνα.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 23 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Συγκεντρώστε όλες σας τις προσπάθειες προς μια και μόνη κατεύθυνση. Μόνο έτσι θα σημειώσετε θετική επιτυχία. ★ Καταπολέμηση την απιστία, γιατί θα σας κάνει να γάσετε μία σπάνια ευκαιρία. ★ Απαιτείται μυστικότητα.	★ Η νέα Σελήνη αυξάνει το ρομαντισμό σας και αυτό είναι κάπως επικίνδυνο για την καρδιά σας. ★ Προσέξτε τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Σας επιφυλάσσουν υαλλον δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Παρουσιάζονται νέοι πειρασμοί.	★ Η υγεία δε δικαιολογεί καμιά ανησυχία. Οι μικροενοχλήσεις θα είναι παροδικές. ★ Η καρδιά μόνο παρουσιάζει μία ελαφριά κόπωση. Σας καλόν είναι 'ν' αποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις. ★ Χρώμα σας το λευκό.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Μη καταστρώνετε σχέδια, που οι οικονομικές σας δυνατότητες δε σας επιτρέπουν να πραγματοποιήσετε. Χάνετε έτσι πολύτιμο χρόνο και την ευκαιρία να επιτύχετε θετική κέρδη προς άλλη κατεύθυνση. ★ Χρησιάζεστε διπλωματία.	★ Περίοδος πολύ πιο εγύριστι από την προηγούμενη, δουν αφορά τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Θα επιτύχετε κάτι, που έσπερα να τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Εύκαιρία να συμφιλιωθείτε με αγαπημένο πρόσωπο.	★ Αν οδηγείτε αυτοκίνητο απαιτείται μεγάλη προσοχή, ιδίως κατά το Σάββατο κυρίαρχο. Αποφύγετε τους πολυσύχνασους και επικίνδυνους δρόμους καθώς και κάθε περιττή μετακίνηση. Κι' οι πεζοδ. σας προσέξτε τα αυτοκί.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Η νέα Σελήνη δεν ευνοεί καθόλου τις προσπάθειες με τη δικαιοσύνη. Αποφύγετε συνεπείας την προσοχή στα δικαστήρια και προτιμήστε ένα συμβιβασμό, έστω κι' αν δε σας ενθουσιάζει. ★ Μη υποτιμάτε τους αντιπάλους.	★ Θα επιτύχετε κάτι, που από καιρό επιδιώκετε, και αυτό θα σας νείσει χαρά. ★ Υπάρχει κίνδυνος 'ν' απορρίψετε μια πρόταση, που ε' πρώτης ύλης σας τραυλάει και η οποία εν τούτοις θα εινε ευγύστη εξέλιξη.	★ Ο "Ηλιος μειώνει την αντίδραση στο οργανισμό κατά των διαφόρων κινδύνων και γι' αυτό απαιτείται αυστηρή προσοχή. ★ Μή γάσετε καμιά ευκαιρία να διασκεδάσετε, αποφύγετε μόνο τα σπόρ, που σας κουράζουν.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Η νέα Σελήνη δεν είναι ευνοϊκή για σας, όσο η προηγούμενη. Εύτυχος όμως οι δυσχερείες, που θα παρουσιαστούν θα είναι παροδικές. Συνεπείας θα δε διασφαλιστούν, αν 'ν' αντιμετωπίσετε με θάρρος κι αισιοδοξία.	★ Δεν κατορθώνετε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας και αυτό σας ενοχλεί και κινδυνεύει. ★ Για τους ερωτευμένους η περίοδος αυτή θα εινε εξαιρετικά ευγύστη στους συνόνους. όμως θα φέρη θύελλες, εύτυχως παροδικές.	★ Διαταραχές στο κυκλοφορικό ή νευρικό σύστημα, που θα καταπολέμησης ανασταίνετε τις ώρες ύπνου και αναπαύσεως. ★ Προσέξτε στο φαγητό σας. ★ Υπάρχει κίνδυνος ελαφράς τρυκίης δηλητηρίασεως. ★ Χρώμα σας το κίτρινο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Συνενόστε τις προσπάθειες σας για τις επενδύσεις από τους διαγνώμους και τις συστάσεις των άλλων. Άρκετε να πιστεύετε εσείς και να έχετε αποδείξεις πως ακολουθείτε το σωστό δρόμο. ★ Αδύναμη της πελατείας.	★ Άσκη 'ν' Απορίτη αυξάνουν τόσο το ρομαντισμό όσο και τον ερωτισμό σας, αλλά και η νέα Σελήνη αυξάνει την τολμή και στις ρομαντικές επινεύσεις. Έξασφαλίζετε έτσι εύκολες κατακτήσεις, απαιτείται όμως μεγάλη προσοχή.	★ Η συστηματική επίδοσι σε διάφορα σπόρ θα εξασφαλίσει υγεία στον οργανισμό σας και καλή γραμμή στο σώμα σας. ★ Αποφύγετε πάντως την αθροιστική και κάθε τι, που θα κουράζε την καρδιά σας.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— ΑΥΤΗ δε θα κάνει τίποτα στη ζωή της. Είμαι, σ' όλα μετρία. Μέτριο άνθρωπος, μετρία αντίληψη. Το πρόσωπό της είναι εξ ίσου αδιάφορο με το χαρακτήρα της. Δεν είναι ούτε κομψή, ούτε έξυπνη, ούτε όμορφη, ούτε άσχημη. Είναι πραγματικά κομψότερη.

Στο σχολείο αυτή τη γνώμη είχαν σχηματίσει οι συμμαθητές μου για μένα, και την έλεγαν φανερά, γιατί ήταν σύγουρες πώς με τον ήρεμο χαρακτήρα μου δε θα μου κακοφαινόταν καθόλου.

Πόσες φορές από τότε δε θυμήθηκα τα λόγια αυτά των κοριτσιών. Με το πέρας του χρόνου, κατάλαβα πόσο είχαν δίκιο. Ένώ οι συνομήλικές μου πέτυχαν κί, άλλες με τη θέσι, που μπορούσαν να πάρουν και να σταδιοδρομήσουν, έχω εμείνα μικροπύλληρος σε κατάσταση γυναικείου φορεμάτων κι' έβλεπα με τρόμο και φόβο στα σαρόνια μου, που δε, αν και έφερα στα σαρόνια μου, δεν υπήρχε καμιά ελπίδα 'ν' αλλάξω ή ζωή μου. Κανένας άνδρας δε με είχε προσέξει ως τότε.

Ο διευθυντής μου έλεγε πάντα: — 'Η Μαρία είναι ήρεμος χαρακτήρας, τακτική στη δουλειά της, γλυκομίλητη με τις πελάτισσες...

Ακριβώς επειδή είχα αυτά τα προσόντα, δε σφεδρήκε ποτέ ο προϊστάμενός μου, ότι έπρεπε να 'ν' ανταμείβη με κάποια καλύτερη θέσι, ή με αμειψιστά.

Εκείνη, λοιπόν, την ημέρα, είχα πάει κακόκεψη στο μαγαζί. Μέσα στο μυαλό μου στριφογύριζαν μερικές φράσεις, που είχα πάρει την απόφασι 'ν' απαγγείλω στον κύριο Γκέρσον, μόλις εύρισκα την κατάλληλη στιγμή:

— 'Εχω δεκαπενταετή ευδόκιμο υπηρεσία στο κατάστημά σας. Είμαι τακτική, πρόθυμη στην εργασία μου. Παρακαλώ ευσεβαστάς να έχω μία μικρή αύξηση...

Πώς άλλοιως να το 'ν' πω; Είχαν δίκιο οι συμμαθητές μου. Δεν ήμουν

Το ουδέτερο κορίτσι

πολύ κομψή, αλλά ούτε και έξυπνη. Μία άλλη, πιο έξυπνη, θάβρισκε κάποια φράσι, κάποιο επιχείρημα, πώς σοβαρό, για να συγκινήσει τον άκαμπο προϊστάμενο. Άς προσπαθήσω πάλι — κάτι μπορεί να σκεφθώ καλύτερο... Άλλωστε, είναι πρωί και το κατάστημα δεν έχει ακόμα κινήσι.

Όπου 'ν' αναθεωρήσω τα λόγια, που θα έλεγα, βλέπω, μία νέα πελάτισσα να πλησιάζει το μαγαζί, φορούσε ένα κατακόκκινο μεταωτό φόρεμα. Στον ένα ώμο της ήταν στερεωμένη μία καρφίτσα με 'ν' ένα περσικό ριζάνι. Στο χέρι της κρατούσε ένα μαντίλι, από ίδιο χρώμα. Μόλις έντυπασε το παλίο, γιατί άμεσως ζήτησε να δοκιμάσει ένα τα-σκέφω. Με το άρμονικό σώμα, που είχε, δε δυσκο-λεύτηκε καθόλου να βρή αυτό, που της ταίριαζε, κι' άμεσως το αγόρασε.

— Το ταγιέρ, μου έλεπε, θα το φορέσω. Το φ-ρεμα, σας παρακαλώ, να το στείλετε στο ξενοδο-χείο μου...

Το έβαλα σ' ένα κομμάτι, το τύλιξα και έγραψα στο χαρτί τη διεύθυνσι της κυρίας. Την αποχαρήτησα βιαστικά, γιατί στο μεταξύ με περίμενε άλλη πε-λάτισσα.

Η μέρα πέρασε ένθενοιστική. Η πελατεία ήταν δύστροπη. Το μυαλό μου διασχισμένο ανάμεσα στη δουλειά και στα λόγια που ετοιμάζα, είχε κουραστή.

Άς τα ξαναπώ άλλη μία φορά, από την αρχή: — 'Εχω δεκαπενταετή ευδόκιμο υπηρεσία...

Επί πλέον, ήρθε η ώρα να κλείσει το μαγαζί. Τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή να πάω στο διευ-θυντή μου.

— Έβγαλα την ποδιά μου κι' ενώ χτενίζα τα μαλ-λιά μου, τα μάτια μου, μηχανικά έπεσαν στο ράφι, όπου έβασα τ' αγορασμένα φορέματα. Συμφώνα μου! Το κόκκινο φόρεμα βρισκόταν ακόμα εκεί. Με τη δουλειά, είχα ξεχάσει να το δώσω στον υπεύθυνο υπάλληλο για την αποστολή.

Τι να κάνω; 'Εβλεπα κιάλας τα μάτια της προϊ-σταμένης, μιάς στεγνής γεροντοκόρης, να με κυ-τάζουν επιτηρητικά. 'Η δεσποινίς Μάγερ μπορούσε και να με προσβάλει μπροστά σ' όλο το προσωπικό, ή ακόμα χειρότερα να με μαρτυρήσει στο διευθυντή και τότε η παράκλησι μου για αμείψιστά, δε θα είχε πιά τη θέσι της.

Άρπαξα το κομμάτι με το κόκκινο φόρεμα και, σάν κυνηγημένη, έφυγα από το κατάστημα. Μία λύσι υπήρχε: να το πάω μόνη μου στο ξενοδοχείο 'Μπρι-στόλ'... Μα πού ήταν; 'Ερριξα μία ματιά στον τη-

λεφωνικό κατάλογο. 'Ηταν τουλάχιστον πενήντα ξε-νοδοχεία 'ν' αυτό τ' όνομα!

Γύρισα στο φτωχικό μου καμαράκι, απρηγόρη-τη. Μά το κακό δεν ήταν ανεπαρκές. Αβριο το πρωί θα πήγαινα το φόρεμα πίσω στο κατάστημα κι' εκεί σίγουρα θα βρισκόταν η διεύθυνσι της δι-μορφής κυρίας, γιατί ήταν τακτική πελάτισσα.

— 'Ηούχασα 'ν' αυτή τη σκέψι κι' άνοιξα το κουτί για να δω το φόρεμα. Χαϊδεύα το μαλακό μετάξι με τα δακτύλα μου κι' αγόρευα τα μάτια μου κύ-ταζαν τ' άρωμα κόκκινο χρώμα και τη λαμπερή δια-μαντίνη καρφίτσα.

Το πήρα από το κουτί με συγκίνηση. 'Εβγαλα το παλίο μου φουστάνι και το φόρεσα. Κυτάχτηκα στον καθρέφτη κι' έμεινα έκστατη! Είχα μεταμορ-φωθώ. 'Η κουρασμένη έκφρασι, που είχαν τα μά-τια μου είχε εξαφανισθί. Πως έλεγαν οι συμμαθη-τρίες μου, ότι δεν είμαι ούτε άσχημη, ούτε άσχη-μη; 'Ηθελα να ξεφαντώσω!

— Είμαι όμορφη! 'Ο καθρέφτης δε λέει ψέματα. Το κόκκινο χρώμα χτυπάει στα κοστανά μαλλιά μου και τους δίνει χρυσές ανταύγειες. Τα μάτια μου λάμπουν! Τα χείλη μου δίφουνε για φιλία. Τώρα μάλιστα! Μπορώ κι' εγώ να διεκδικήσω το δικαίω-μα της ζωής. Πρέπει να με δουν, να με δη ο κόσμος όλος!

Χωρίς να σκεφθώ τίποτ' άλλο, άρπαξα το κόκ-κινο μεταωτό μαντά και βγήκα στο δρόμο. Τα ξε-νοδοχεία πηγαιναν στα μυκτερικά κέντρα, για να γλεντήσουν. Τα πόδια μου 'ν' οδηγούσαν σ' ένα ά-ριστοκρατικό ξενοδοχείο, όπου είχε μουσική και χορό.

Τι άλλανμένη, που αλοφάνουμι! Ένώ ως τότε κανένας άνδρας δε με είχε προσέξει, εκείνη τη στιγμή, ένοιωθα τ' αντρικά βλέμματα να πέφτουν στην κόκκινη τουαλέτα μου κι' έπειτα στο πρόσωπό μου και να με θαυμάζουν. Κι' εγώ, που δεκαπέντε χρόνια υπηρετούσα, τότες και τότες πελάτισσες, χρόνια υπηρετούσα με μισθό δλα τ' αριστοκρατικά τους προσπαθούσα και φαίνεται, ότι τα κατάφερα αρκετά καλά. Όταν εξασφάλισα το θρίαμβό μου, σηκώθη-κα. Όταν είχα και είδα με απέραντη χαρά την άπο-κια να ζωγραφίζεται στα πρόσωπα μερικών θαυμαστών μου!

— 'Η απόστασι ως το φτωχικό μου καμαράκι δεν ήταν μεγάλη. Πήγαινα αργά, θέλοντας να πα-ρατηρώ τον γύρο των περισσότερων την εύτυχία μου. 'Ο κόσμος σ' όλο μου κούταξε 'ν' ενδιαφέροντι έ-μένα. Το 'ουδέτερο' κορίτσι, όπου έβασα στη γε-φυρά.

— Είμαι όμορφη! 'Ο καθρέφτης δε λέει ψέματα! 'Ηθελα να ξεφαντώσω.

Ξαφνικά, όμως, τ' βλέπω; Πριν ακό-μα τη δουν τα μάτια μου, την ένοιωσα! Από την απέναντι πλευρά, έρχόταν η δε-σποινίς Μάγερ, η προϊσταμένη! Στήθη, στεγνή, προχωρούσε προς το μέρος μου, χωρίς να 'ν' έχη αντίληψη ακόμα. Τό-πος να εξαφανισθώ δεν υπήρχε, εκτός αν έφευγα στο ποτάμι!

Πήγαινα να τρελλαθώ. 'Εβλεπα τον έαυτό μου και τη δεσποινίδα Μάγερ μπροστά στο διευθυντή κι' άκουγα τα λό-για της:

— Φοβερό, ανήκουστο! Φορούσε την τουαλέτα της καλύτερης πελάτισσας μας!...

Κι' άκουγα με τη φαντασία μου το διευθυντή να προφέρει, με σφιγμένα χεί-λη, την καταδικαστική απόφασι:

— 'Απολύεσαι!...

Στο μεταξύ, η προϊσταμένη με είχε πλησιάσει. Τα μάτια της έπεσαν άμεσως στο φόρεμά μου. Τέτοια έκφρασι απο-γνώσεως και θυμού πήρε αυτό το βλέμ-μα, που, όπως οι προβολές τυφλώνουν τον άνθρωπο, έτσι κι' εγώ τυφλώθηκα από τη ματιά της!

Μία σκέψι μόνο κυριαρχούσε εκείνη τη στιγμή στο μυαλό μου: Κάποια από τις δύο μας πρέπει να λείπει! Χωρίς να ξέρω τί κάνω, την έπρωξα με δύναμη από το πεζοδρόμιο στο δρόμο. Άκουσα τότε σά σε δεινρο ένα έκκαφαντικό φρενάριαμα αυτοκινήτου, φωνές απελπισμένες, που ζητούσαν βοήθεια και εσφηνικά δλα έσθυ-σαν γύρω μου. Είχα λιποθυμήσει!

Όταν συνήλθα, ο ανακριτής βρισκο-ταν κοντά μου και με ρωτούσε, με άρ-κετη καλωσύνη:

— Γιατί τώκανε αυτό;

Τι 'ν' άποκριθώ; Μήπως ήξερα; Μ' εί-χε πιάσει ένα είδος τρέλας! 'Εμαθα, ότι με τη σπρωξιά, που έβασα στη δε-σποινίδα Μάγερ, βρέθηκε κάτω από τις σπινθίρες αυτοκινήτου, που, παρ' όλο το άγριο φρενάριαμα που έκανε την παρέσυρε και την άφησε στον τόπο.

Οι αυτόπτες μάρτυρες είναι έναντι μου. Οι ύ-παλληλοι του καταστήματος το ίδιο. Μόνο ο διευ-θυντής φαίνεται κάπως στενοχωρημένος κι' έμαθα ότι εσφηνίστηκε.

— Περιέργη! έλεπε. 'Ηταν πάντα τόσο ήσυχη, τό-σο φρόνιμη! Σίγουρα θα τρελλάθηκε!

Αβριο αρχίζει η δική μου. Οι τύψεις με βασα-νίζουν.

Για τα άλλα αδιαφορώ. 'Η ζωή μου τελείω-σε πιά! Δεν έχει μεγάλη σημασία αν θα πεθάνω στη φυλακή ή στο φρενοκομείο...

ΚΡΙΣΤΙΝ ΝΤΕ ΣΑΝΣΥΡ

ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΔΕΣ ΚΑΙ ΣΙΑΦΡΟΔΡΟΜΙΚΟΙ

— Ένα θερμό ευχαρητήριο έγγραφο της γερμανι-κής 'Εταιρείας Προστασίας των Ζώων, απευθύνθηκε στους υπαλλήλους δυο σιδηροδρομικών σταθμών, για το «ελαικόινες και αποτελεσματικό ενδιαφέρον», που δείχνει, ώστε να ξαναπατή τα μικρά του ένα ευχαρι-στοκονολαίμην!

Οι κοκκινολαίμηδες αυτοί, που αναστατώσανε για μερικές ώρες τους Γερμανούς σιδηροδρομικούς, εί-χαν χύσει τη φωλιά τους σε μία σκευοφορία, άχρη-σικότητα από αρκετές δεκαετίες, στο σιδηροδρο-μικό σταθμό του Μοζελβέιτς. Σίγουρα πως η φιλο-ξενία αυτή σκευοφορίας δεν έπρεπε να μετακινήθι από τη θέσι της, οι κοκκινολαίμηδες εγκατέστησαν το σπικό τους και το θηλυκό κλώσισε τ' αυγά του, χωρίς ως τότε να σκεφθί το παραμικρό απει-κταίο. Λίγες μέρες, όμως, αφού άνοιξαν την εύτυχία... να γίνουν γονείς οι δυο κοκκινολαίμηδες και ενώ έλειπαν, για να πάνε να φέρουν τροφή για τα μικρά τους, η σκευοφορία τοποθετήθηκε σε μια έμπορική αμαρτοσύνη και εγκατέλειψε, μαζί με τη φωλιά, το σταθμό του Μοζελβέιτς.

Καταλαβαίνε, βέβαια, κανείς την απελπισία των δυο άμοιρων πουλιών, όταν, γυρίζοντας με την πα-λύτη τροφή, είναι να έχουν εξαφανισθί τα μικρά τους κι' η στέγη τους! Εύτυχως, όμως, τ' απελπι-σμένα τους πτερογύγιατα κι' οι θάμενοι κελαιδι-σμοί τους, κινήσανε την προσοχή δυο υπαλλήλων του σταθμού, που δε δυσκολεύτηκαν 'ν' αντιληφθούν τι είχε συμβή. Άμεσως τηλεφώνησαν στον κοντινέ-ρο σιδηροδρομικό σταθμό, όπου μάλις είχε φανεί, τη στιγμή εκείνη, η αμαρτοσύνη και είδοσαν να βρεθί άμεσως η φωλιά των κοκκινολαίμηδων και να σταλή πίσω στο Μοζελβέιτς!

Τέλος, ενώ τα δυο πουλιά, που είχαν χάσει τα μικρά τους, άπονητευμένοι, είχαν πετάξει γι' άλ-λού, έφτασε η φωλιά, έμπελως... ασυσκευασμένη και με σπασμένα, αν και θρονηστικά, τα μικρά. Τότε, οι σιδηροδρομικοί την άφησαν πάνω σ' ένα χείμα-ρο, που το μεταφέρουν στο σημείο, όπου ήταν πριν η σκευοφορία, έλπιώντας πως οι κοκκινολαί-μηδες θα ξαναγύριζαν και θα τη βρισκαν. Πραγ-ματικά έπειτα από μισή ώρα, οι κοκκινολαίμηδες επιστρέψαν στον τόπο του παρ' αλγιο δράματος και πετάσανε κατ' εθεσίου στη φωλιά τους, που την είχαν επιστήμει από μακριά!

